

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITY OF THE
SOUTHERN CALIFORNIA
LIBRARY
DENVILLE

UNIVERSITY OF THE
SOUTHERN CALIFORNIA
LIBRARY
DENVILLE

UNIVERSITY OF THE
SOUTHERN CALIFORNIA
LIBRARY
DENVILLE

2 540

CONFINED

302971964+

7

302971964+

Vertical line on the left side of the page.

Main body of the page containing faint, illegible text and scattered black specks.

CORPVSCVLVM
POESIS EPICAE GRAECAE
LVDIBVNDÆ

FASCICVLVS ALTER

CONTINENS

SILLOGRAPHOS GRAECOS

A

CVRTIO WACHSMVTH

ITERVM EDITOS

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXXV

SILLOGRAPHORVM GRAECORVM

RELIQVIAE

RECOGNOVIT ET ENARRAVIT

CVRTIVS WACHSMVTH

PRAECEDIT COMMENTATIO

DE TIMONE PHLASIO CETERISQVE SILLOGRAPHIS

LIPSIÆ

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXXV

*βιβλία δ̄ μονα παιδεύει τοὺς γε ἐπιθυμοῦντας τῶν καλῶν,
λέγα δὲ τὰ Τιμανὸς τοῦ Πυρρωνείου τῶν σίλλων.*

Athen. IV p. 160a

HAVERFIELD LIBRARY
OF ANCIENT HISTORY
OXFORD

JUL 1934

LIPSIAN TYPIS B. G. TEUBNERI

Silli, Graecae poeseos genus ut per se satis singulare et subtili perscrutatione dignum ita nondum ea qua decet diligentia exploratum¹⁾, quinam et quales fuerint si dignoscere vis, tribus licet viis procedere. primum enim poteris videre quid ex ipsius vocis radice et potestate elici queat, tum quaererę qua ratione a Graecis grammaticis sillorum natura descripta sit, denique ex sillorum reliquiis eorum speciem adumbrare.

Primam sane viam persecuti parum proficiemus.

Nam *σῖλλος* (quomodo scribendum esse²⁾ diserte praecepit Herodianus *περὶ μὲν λέξε. p. 11, 26 Dind. et καθολ. προσφθ. p. 158, 1 Lentz.*) quid significet certissimis constat testimoniis, quamvis de vocis derivatione cum a veteribus tum a recentibus grammaticis³⁾ valde ambigatur et adhuc sub iudice lis sit. proprię enim *σῖλλος* audit qui vulgo *στράβος*, latine *strabo*⁴⁾ atque *σῖλλαινειν* et

1) Egerunt de eis C. I. Strand 'De sillis' disp. acad. praeside Pet. Eckermann. Vpsal. 1746; Is. Fr. Langheinrich 'De Timone sillographo' diss. I (Lips. 1720) p. 28—36; F. A. Woelke 'De Graecorum sillis' Varsov. 1820; F. Paul 'De sillis Graecorum' Berolin. 1821; A. Weland 'De praecip. parod. Homer. scriptoribus ap. Gr.' (Gotting. 1833) p. 15—21; 50—58.

2) Falluntur igitur Tittmannus ad Zonar. p. 1648 et Paulius p. 11 not. f.

3) Multorum opinionationes congescit Paulius p. 7—18, quibus adicias Doederlinii commentum quod proposuit *De alpha intensivo serm. Gr.* p. 18; cetera commemorare taedet.

4) Apud Lucianum, *Lexiphan.* 3 in libris est *ἐγὼ σῖλλος* (nunc *ἰλλός* legunt sed *σῖλλος* defendit Fritschius ad Arist. *Thesm.* τ. 846 p. 327), *ὦ δέσποτα, γεγέννημαι σὲ περιορῶν*, quibus

σilloῦν est 'oculos distortuere ad irridendum aliquem'¹⁾: translata igitur potestate σιλλαίνειν, σιλλοῦν, διασιλλοῦν valet 'irridere'²⁾ et σίλλος dicitur vel 'derisio'³⁾ vel 'derisor', ut a Cratino Cecropum quidam hoc nomine appellatus est⁴⁾. efficitur ergo carmina 'irrisiones' dicta irrisiones continuisse.

Carmina vero 'irrisoria' eodem iure atque σίλλους nuncupaveris vel comoedias vel iambos multos; videamus igitur quid ad accuratius cognoscendam huius litterarum generis naturam altera via adipiscamur.

verbis adscripsit Arethas in Bachmanni *An. Gr.* II p. 342, 27 σίλλος δέ ἐστιν ὁ διάστρωφος τοὺς ὀφθαλμοὺς.

1) Sic σιλλοῦν, quod Archippus comicus (fr. inc. 11 Mein. *Com. Gr.* II p. 729; 52 Kock. *Com. Att.* I p. 689) dixerat, explicavit — id quod comicorum editores fugit — Aelius Dionysius apud Eustath. p. 204, 27 (Phot. enim v. σιλλοῦν indidem hausit) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡρέμα παραφέρειν ἐν τῷ διαφανίσειν καὶ διασύρειν; similiter alius poeta, comicus Atticus procul dubio, usurpaverat verbum σιλλαίνει, quod grammaticus nescio quis (apud Phot. Suid. Bachmanni *An. Gr.* I p. 364, 19 v. σιλλαίνε; Schol. Luciani *Prometh.* 8) interpretatus est μιλλαίναι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκόπτει καὶ μιλλλίσει. ad tertium glossographum redit originatio quae legitur apud Pollucem II 54 et in *Etym. Magn.* p. 718, 10, ex qua σιλλαίνειν est τὸ ἐπὶ χλευασμῷ σείλειν τοὺς ἔλλους (i. e. τοὺς ὀφθαλμοὺς) i. e. διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν vel στραβίσειν (cf. etiam Hesych. v. σιλλαίνειν et Suid. v. σιλλαίνω, ubi ἔκπτους corruptum ex ἔλλους).

2) Cf. Pollux IX 148 καμφθεῖν . . . ποιητικώτερον τὸ σιλλαίνειν καὶ σιλλοῦν καὶ διασιλλοῦν; Hesych. v. σιλλαίνειν; Phrynich., *soph. praep.* p. 86, 19 v. διασιλλοῦν.

3) Cf. Hesych. v. σίλλος et Suid. v. σιλλαίνει et Schol. Luciani *Prometh.* 8: σίλλος μῶμος καὶ κωλολογία καὶ χλευασμός; Aelian., *var. hist.* III 40 τὸν σίλλον φέρον λέγοναι μετὰ παιδιᾶς δυσαρέστον; Suid. v. σίλλος.

4) Cratini *Ἀρχιλοχ.* fr. 14 Mein. *Com. Gr.* II p. 24; fr. 12 Kock. *Com. Att.* I p. 15.

Primus. quod sciamus inter grammaticos Didymus Chalcenterus sillorum mentionem fecit in lyricae poeseos generibus digerendis et enarrandis. ad huius enim librum *περὶ λυρικῶν ποιητῶν* redit¹⁾, quod in Procli chrestomathia (ap. Phot. *bibl. cod.* 239 p. 320^a 2) et in Etymol. Magn. p. 713, 14 inter *μέλη* numeratur *σῆλλος* et ibid. p. 321^a 28 et p. 713, 13 definitur *ὁ σῆλλος λαιδορίας καὶ διασκευοῦς πεφασμένως²⁾ ἀνδράων ἔχει.* in simili quadam carminum enumeratione quam Byzantinus scholiasta in codice Londinensi ad Dionysii artem § 1 adscripsit item inter melicorum carminum definitiones legitur *σῆλλος ἐστὶ ποτήμα λαιδορίαν παρὰ τινος περιέχον³⁾.* sed in hac distributione neque formae neque naturae ulla ratione habita idcirco solum inter *μέλη* relatus est sillus, quod ut *ῥυμος* deorum, *ἐγκώμιον* hominum laudes ita *σῆλλος* hominum vituperationes continet. neque magis valet, quod silli apud Eustathium in Homer. p. 204, 23 comicae poesi adscribuntur: nam hic quoque sive eius auctor id solum spectavit quod ut in comoedia ita in hac poesi irridenter homines. itaque nihil lucramur, nisi id quod iam effecimus et nimis amplum esse intelleximus, sillos dici carmina irrisoria. idem denique confirmant, qui sillos

1) Cf. M. Schmidt, *Didymi Chalc. frag.* p. 390 sq.

2) *πεφασμένως* est in libris Photii et Etymologici omnibus, sed dudum apud Photium correctum in *πεφασμένως*: quod ne falso interpreteris in memoriam revocandum est discrimen, quod inter comoediam et *τὴν λαιδορίαν* intercedere Aristoteles (apud anon. de comoed. § 4) iussit *ἢ μὲν λαιδορία ἀπαρακαλύπτως τὰ προσόντα κατὰ διέξαισιν, ἢ δὲ δεῖται τῆς καλουμένης ἐμφάσεως*; itaque comparata cum comoedia antiqua sillorum irrisio manifesta est, etsi per amphibolias et deflexos Homericos versus homines punguntur.

3) Cf. Crameri *An. Oxon.* IV p. 814, 13; de horum scholiorum origine disputantem vide Vhligium, proleg. ad Dionysii artem p. XXXVI.

ἄσματα γλευστικά sive γλευστικά ποιήματα¹⁾ vel ἔμμετρον σκῶμμα²⁾ explicant.

Patet igitur tertia via. quodsi ex ipsis sillorum reliquiis eorum notionem eruere volumus, exordium est ab eo qui a posteris κατ' ἐξοχήν vocatus est ὁ σιλλογράφος³⁾, a Timone Phliasio.

Cuius viri antequam ad sillos describendos adeam, breviter disputabo de vita ceterisque studiis et scriptis⁴⁾.

Timonis vitam et mores in φιλοσόφων βίαις primus enarravit eius suppar Antigonus Carystius, quod post laudabilem Reinholdi Koepkii dissertationem⁵⁾ singularem libellum composuit nuper Wilamowitzius⁶⁾; neque tamen multo post princeps eorum qui philosophorum successiones scripserunt Sotio Alexandrinus⁷⁾, Antigoni vel ipse aequalis, in διαδοχῶν libro undecimo, quo de Pyrrhoneis egit, etiam Timonis vitam et scripta pertractavit⁸⁾. ex his duobus fontibus in suo genere egregiis. omnis fere

1) Cf. Phrynichus, *soph. praep.* p. 36, 20 Bekk.; Etym. Magn. p. 713, 10 et Pollux II 54.

2) Cf. Hesych. v. σῆλλοι.

3) Cf. Procl. in Plat. *Parmenid.* IV p. 23 et 58 ed. Cousin., in Plat. *Timae.* p. 1 ed. Schneider.; Suid. v. σιλλογράφι.

4) Gravissima de Timone testimonia composuit Clinton, *fast. Hellen.* III p. 495; verba fecit fuse sed valde negligenter Langheinrichius, *de Timone sillogr.* disp. I p. 8—27; philosophi placita nunc accuratius explanavit Hirzelius, *Unters. zu Cic. philos. Schr.* III p. 49 sqq.

5) *De Antigono Carystio* diss. inaug. Berol. 1862.

6) *Antigonos von Karystos* Gryphiensium comment. philol. fasc. IV (1881), ubi p. 31 sq. et p. 41 sqq. de Timonis vita disseruit.

7) De Sotione post Panzerbieterum (*Iahni annal. suppl.* V. 1839 p. 211 sqq.) egit Roeperus. *philol.* III p. 22 sqq.; sed recte negavit Dilesius, *Paradoxogr.* p. 147 de eius fontibus et auctoritate certum iudicium nunc iam fieri posse.

8) Cf. *Laert. Diog.* IX 110 et 112.

memoriae quae ad nos de Timone pervenit fluxit. ex solo enim Antigono Aristocles Peripateticus scepticorum adversarius acerrimus petiit¹⁾ quae in libris *περὶ φιλοσοφίας* maligne in usum suum conversa de Timonis vita protulit (apud Eusebium *praep. evang.* XIV c. 18 ad verbum descripta). utroque vero (Antigono et Sotione) auctore usus est Apollonides Nicaeensis qui in sillorum commentarii²⁾ libro primo Timonis vitam et scripta enarravit, dein breviter sillorum argumentum delineavit, quae omnia compilavit Laertius Diogenes in Timoneae vitae parte priore (IX 109—112 init.) quae in mortis mentionem exit³⁾. huius narrationis supplementa quaedam Diogenes addidit, quorum priora inde a verbis § 112 ὁ δ' οὖν φιλόσοφος κτλ.⁴⁾ usque ad § 114 med. (συνῆλθεν Ἀταγᾶς τε καὶ Νουμήνιος) continuata item ex Antigono Carystio hausit, altera verbis § 114 med. εἰώθει δὲ καὶ καλῆεν τοιαῦτα inducta alio, probabiliter ad Sotionem revocaveris⁵⁾. Ce-

1) Cf. Wilamowitzius p. 27 sq.

2) Laert. Diog. IX 109; vide infra.

3) Cf. Wilamowitzius p. 31 sq.; in fine huius prioris partis Diogenes de suo addidit memoriam reconditiorem quandam de Timone Iusco et Cyclope (ἐγὼ ἤκουσα) et plane vulgarem de homonymo misanthropo.

4) Similiter verbis ὁ δ' οὖν φιλόσοφος post homonymos enumeratos ad ipsum cuius vita tractatur philosophum revertitur Laertius VII 186. perperam vero haec ad misanthropum referre voluerunt Hübnerus et Rossius (comm. Laert. § 88); neque rectius Koepkhus, *de Antigono Car.* p. 47 pro φιλόσοφος coniecit Φλιάσιος.

5) Aliter iudicat Wilamowitzius p. 32, qui alteram paragraphi 114 partem (inde a verbis *συνεχῆς τε ἐπιλέγειν* usque ad *ὀγιῆς*) illatam esse statuit ex alio eoque sceptico fonte, reliqua omnia Antigono adsignavit. sed gravius unicum quod attulit argumentum a Numenio Pyrrhoneo petitum manavit ex errore quodam, quem infra refutavimus. at contra verbis in extrema § 114 positis εἰώθει (quod praepostere repetitum ex antecedente ἐπιλέγειν εἰώθει) δὲ καὶ καλῆεν τοιαῦτα aperte,

terum Hesychius Milesius apud Suidam v. *Τίμων* de philosophi vita plane nihil protulit sed satis habuit sil-
lorum libros tres commemorasse.

Natus est Timon Phliunte (cf. L. D. 109; Suid. v. *Τίμων*; Steph. Byz. v. *Φλιούς*, al.) patre Timarcho (cf. L. D. l. s.). corpore fuit praeditus tam valido ut per
nonaginta annos viveret (cf. L. D. 112); id unum tamen
minus bene ei accidit quod unoculus erat¹⁾, quam rem

quamquam satis inepte transitus significatur pariter atque IX 68
Ποσειδάωνιος δὲ καὶ τοιοῦτό τι διέξεισι περὶ αὐτοῦ, VII 186
ὃ δὴ φιλόσοφος καὶ τοιοῦτους πῶς ἤρῳα λόγους, alias.
atque fons novus ad quem describendum transit Diogenes,
necessario duas minimum amplectitur narratiunculās, priorem
quae incipit a verbis *πρὸς οὖν τὸν θαυμαζόμενον κτλ.*, alteram
a verbis *ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε* incohatam et ad Arcesilaum spec-
tantem. neque est cur ultimum enuntiatum, quod arcte cum
antecedente cohaeret neque minus ad Arcesilaum pertinet, ab-
scindamus. haec igitur ex altero fonte petita supplementa
tam egregiam illorum temporum et hominum notitiam prae-
se ferunt in describendis Diocoride Pyrrhoneo, Arcesilao, Ti-
mone ex Thebano itinere reduce et in Timonis libello raris-
simo laudando, ut nesciam ad quem probabilius quam ad So-
tionem revocentur (nam Antigonum iam antea expilaverat
Diogenes), praesertim cum Sotioni Diocuridem notum fuisse
et in scepticorum successione exhibitum esse constet (cf. § 115).
accedit, quod in talem memoriam, in qualem nunc (*συνεχῆς*
τε ἐπιλέγειν εἰσῶθει versus quendam proverbialē), saepe
Antigoni excerpta exeunt apud Diogenem: cf. IX 67 (*συνεχῆς*
λέγων Homericā quaedam); VII 21 (*συνεχῆς τε προσφέρειτο*
Euripideos versus). — ceteram Wilamowitzius et in *epist. ad*
Maasium p. 154 et *Antigon.* p. 32 et 321 haec omnia non a
Diogene sed a sceptico nescio quo composita esse contendit,
e cuius libro cuncta ille et biographica et doxographica sim-
pliciter descripserit: cuius opinionis nullum prolatum est argu-
mentum nisi unum quod nihil valere infra ostendam, haustam
illud ex verbis 109 *ὃ αἶψ' ἤμων*.

1) Wilamowitzius p. 31 hanc memoriam non solum ex ipsius
Diogenis doctrina (§ 112) additam sed vel ab optimo auctore
(§ 114; v. supra) confirmatam frustra in suspicionem vocavit.

sane ipse tam non aegre tulit ut hilariter de ea iocaretur cum aliter (L. D. 114) tum se Cyclopem vocans (L. D. 112). sed patre mortuo in egestate versatus puer, ut tradit Antigonus (apud Laert. 109 et Aristocl. in Euseb. p. 763^a et 761^b), in theatris saltavit, i. e. victum apud histrionum quae tum florebant familias¹⁾ quaesitavit saltando inter choreutas²⁾. deinde ut philosophiae operam navaret primum Megaram se contulit ibique Stilponem eristicum audivit, quod cum diserto Antigoni testimonio (L. D. 109) traditum sit. neque certis argumentis demonstrari possit temporum rationem obstare³⁾, non licet in dubitationem vocare⁴⁾.

Megarum domum reversus est et uxorem in matrimonium duxit (L. D. l. s.) sed cum ei paullo post contingeret, ut circa Amphiarai sacrum⁵⁾ in Pyrrhonem Eleum philosophum incidere colloquio quod cum ipso habuit⁶⁾ tam graviter commotus est, ut totum se Pyr-

1) Cf. Lueders, *die Dionysischen Künstler* p. 133 sq.

2) Sic verba a me olim male intellecta recte interpretatus est iam Welckerus, *Gr. Tragoed.* III p. 1268 et 1276 et nuper Wilamowitzius p. 41.

3) Id recte exposuit Zellerna, *hist. phil.* III 1 p. 482^a adn. 5 et II 1 p. 211^a adn. 1.

4) Id quod cum Rittero et Prellero, *hist. phil. Gr. et Rom.* p. 398^a, quamquam paululum dissentiens ab eorum argumentis, olim ipse volui.

5) Sic Amphiarasum Oropi situm dici sane longe notissimum credidit Wilamowitzius p. 38 adn.; sed neque intellegitur qua via Pyrrhon Elide Delphos contendens Oropum pervenerit, neque usquam traditam est Timonem illo tempore Phliunte egressum esse. rectius igitur videtur statui, Timonem Pyrrhoni obviam factum esse in ipsa patria, quam recta via Elide per isthmum terrestre iter faciens Pyrrhon transire vel potuit vel adeo debuit; accedit, quod locus Amphiarao consecratus Phliunte non defuit (cf. Pausan. II 13, 7).

6) Id accuratius enarravit Timon singulari libello cui Pyrrhon inscripsit (quod v. infra).

rhonei eiusque philosophiae dederet et Elidem transmigraret (cf. L. D. l. s.) cum uxore, ex qua ibi duos filios genuit. quorum natu maiorem¹⁾ Xanthi nomine vocatum medicam artem docuisse traditur a Laertio 109. ex quo loco recte, opinor, poteris cum Menagio colligere Timonem ipsum medicam artem professum esse²⁾, praesertim cum posteriores sceptici utramque artem, et philosophorum et medicorum, pariter calluerint³⁾ et a Galeno in *Subfiguratione empirica* loco quodam corrupto⁴⁾ probabiliter inter patronos et ἀρχηγούς medicorum empiricorum Timon ipse allatus sit. Pyrrhonis vero extitit discipulus fidiissimus et per totam vitam in eius admiratione perseveravit⁵⁾. post aliquot tamen annos egestate coactus est, ut ex urbe, in qua omnes philosophi ἀτέλεια fruebantur⁶⁾, decederet et in Hellespontum et Propontidem. profectus Chalcedone σοφιστεύων non fama tantum magna inclaruit, sed etiam multas opes sibi comparavit (L. D. 110). quo facto cum Athenas se contulisset, ibi fere vitam degit usque ad

1) Natu minorem filium litteris inclaruisse addit Diogenes 109, cuius verba sic scribenda sunt παῖδες . . . ὧν τὸν μὲν πρεσβύτερον Ξάνθον ἐμάλεσε καὶ λατρικὴν ἐδίδαξε καὶ διάδοχον τοῦ βίου κατέλιπεν, ὁ δὲ (Τίμων deest in libris) ἐλλόγιμος ἦν, ὡς καὶ Σωτῶν ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ φησίν. quod cum recte intellexisset Wilamowitzius p. 33, postea (p. 41) a se ipse descivit relapsus ad vulgarem errorem, ex quo a verbis ὁ δὲ ἐλλόγιμος novum incipiunt enuntiatum, quo de Timone ipso dicatur.

2) Zellerus quidem ἐδίδαξε ad aliorum magistrorum educationem referri posse credidit (*hist. phil. Gr.* III 1^s p. 483 n. 2); sed recte ei oblocuti sunt Bonnetus, *de Galeni subfig. empir.* p. 13 et Hirzelius, *Unters. zu Cic. phil. Schr.* III p. 22.

3) Cf. Ritter et Preller l. s. p. 541, Haas, *de philos. scept. succ.* p. 84 sq.

4) p. 35, 10 ed. Bonnet l. s.

5) Cf. Aristocl. ap. Euseb. p. 761^b et 763^c; L. D. IX 69; Snid. v. Τίμων et σιλλαινει.

6) Cf. L. D. IX 64.

supremum diem, paullisper tantum Thebis versatus (L. D. 110 et 115), litteris prorsus deditus et procul dubio scholas quoque habuit in illa philosophiae metropoli etiam- tum praeclara.

Qua autem aetate vixerit, licet nunc paullo accuratius definire. primum enim a Laertio (IX 110) perhibetur Timon inclaruisset regnantibus Antigono Gonata (ol. 125, 4 — 135, 1 = 277—239 a. Chr.) et Ptolemaeo Philadelpho (ol. 123, 4 — 133, 3 = 285—246 a. Chr.); et (IX 115) fuisse superstes Arcesilai qui ol. 134, 4 = 241 a. Chr. (cf. Laert. Diog. IV 61) mortuus est (scripsit enim *Ἀρκεσίλαου περιδειπνον*). potest vero ex sillorum fragmento XXIII effici (v. infra), vixisse Timonem etiam diutius Cleanthe, quem diem supremum ol. 137, 1 (= a. 232/1 a. Chr.) obiisse nunc certo Philodemi testimonio constat¹⁾. deinde dedit operam ei Athenis degenti (v. infra) Aratus, quem c. a. 276 Athenas cum Persaeo magistro amicoque reliquisset ut ad nuptias Antigoni Philaeque Pellam se conferret probabili R. Koepkii computatione²⁾ effectum est. denique Stilponem adolescentulus audivit Megaris. itaque hanc fere rationem conficere licet: natus est Timon c. 315 a. Chr.; c. 302 inter *παῖδας χορευτάς* stipendia mereri coepit; c. 296 Stilponem audivit; c. 294 in patriam rediit; c. 290 mulierem in matrimonium duxit; c. 289 Elidem profectus est, ubi mansit quattuor fere annos; c. 285 Chalcedonem migravit; c. 278 Athenas venit; c. 226 paullo post sillos editos paene nonagenarius mortuus est.

1) Cf. Rohde *mus. Rhen.* XXXIII p. 622; Gomperz *ibid.* XXXIV p. 154 sq.

2) *de Arati Solensis aetate* (Guben. 1867) p. 3; confirmata haec est et ab Vsenero *mus. Rhen.* XXIX p. 42 adn. 3 et a Droyseno, *Gesch. d. Hellenism.* III² p. 197 et 228 (quamquam quae de Zenonis aetate hic protulit multifariam corrigenda sunt: cf. Rohdii Gomperziique dissertationes).

De moribus eius haec fere traduntur. vixit tam continenter, ut ne pranderet quidem¹⁾. quod vero ab Aeliano (*var. hist.* II 41 p. 321, 26 ed. Didot., II p. 36, 3 ed. Teubn.) inter φιλοπάτας enumeratur, videtur id primo obtutu sane confirmari ab Antigono Carystio Diogenis quodam loco (110), ubi legitur ἦν δέ, φησιν ὁ Ἀντίγονος, καὶ φιλοπότης. sed accuratius consideranti statim apparebit Aeliani memoriam totam fluxisse ex narratiuncula Athenasi X p. 438^a eaque male intellecta²⁾; nam efficitur inde contrarium potius, philosophos Lacydam et Timonem potandi insuetos solum temperi cessisse et se ad amici hospitis voluntatem conformasse cum in illo convivio acrius biberent; Diogenis autem locum corruptum esse accuratius infra docebimus; denique hominem tam sobrium et durum vini amantissimum fuisse admodum improbabiliter statuitur.

1) Cf. Antigonom Carystium apud Diog. 114 ἀλλὰ καὶ εὐρους (scil. ἦν Τίμων) ὡς μηδὲ ἀριστῶν συγχωρεῖν (sic B., συγχρῶρεῖν AFGP). 'de sententia non dubitabis reputans severiorum philosophorum veterum temperantiam hanc fuisse peculiarem ut prandio abstinerent: velut apud Aristoph. *Nub.* 416. Nubium chorus Socratis imaginem adumbrans dicit Strepsiadi μήτ' ἀριστῶν ἐπιθυμεῖς et Persius sat. III 86 philosophos irridentem facit centurionem quendam his verbis: 'cur quis non prandeat hoc est?' εὐρους sane inepte Mericus Casaubonus interpretatur; corruptum est procul dubio, cum notionem εὐκολος vel στερεός potius desideremus: fuit fortasse εὐρωστος.

2) Λακύνθης δὲ καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι κληθέντες πρὸς τινὰ τῶν γναρλίμων ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ βουλόμενοι συμπεριφέρεισθαι τοῖς παροῦσιν ἐπινον προθυμότερον. τῇ μὲν οὖν πρώτῃ τῶν ἡμερῶν ὁ Λακύνθης ἀπῆει πρότερος ἐπιπολάσαντος αὐτῷ τοῦ ποτοῦ. καὶ ὁ Τίμων ὁρῶν αὐτὸν ἀπίοντα ἔφη· 'ἤρᾶμεθα μέγα κῶδος, ἐπίφρομεν Ἐκτορα δῖον' (II. X 393). τῇ δ' ὑστεραίᾳ προαπιόντος τοῦ Τίμωνος διὰ τὸ μὴ δυνηθῆσαι ἐκκιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα, ὁ Λακύνθης ἰδὼν αὐτὸν ἐπανάγοντα εἶπε· 'δυστήμων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντίωσιν' (II. Z 127). Cf. etiam Hirzelius *Herm.* XVIII p. 1.

Dein *ἀδιαφορίαν* sive *ἀταραξίαν*¹⁾ cum magistro Pyrrhone non solum summum bonum habuit, sed etiam exercuit tantopere, ut vel propria ipsius poemata iacerent inordinata et prorsus neglecta, quin a muribus aliusve eius generis bestiolis corrosa (L. D. 118); sic factum est ut Zopyro rhetori sua recitaturus evolveret librum et deinceps singula legeret ne animadvertens quidem deesse aliquid, atque postquam iam ad medium fere librum pervenit tum demum avulsam partem detegeret²⁾. Pyrrhonis exemplum etiam in eo secutus est, quod solitudinis et otii fuit studiosissimus eamque ob causam hortorum amantissimus³⁾.

1) Cf. L. D. IX 107 τέλος οἱ σκεπτικοὶ φασὶ τὴν ἐποχὴν, ἢ σκιᾶς τρόπον ἐπανολουθεῖ ἡ ἀταραξία, ὡς φασὶν οἱ τε περὶ Τίμωνά καὶ Ἀλεσιδήμον; Aristocl. ap. Euseb., *praep. ev.* XIV 18, 4 p. 758^d διὰ τοῦτο . . . δεῖν . . . ἀδοξάστους καὶ ἀκλινεῖς καὶ ἀκραδέαντους εἶναι . . . τοῖς οὕτω διακειμένοις περιέσεσθαι Τίμων φησὶ πρῶτον μὲν ἀφασίαν, ἔπειτα δὲ ἀταραξίαν; Sext. Emp. *Pyrrh. hyp.* I 29 eadem umbrae imagine usus (ἡ ἀταραξία παρηκολούθησεν ὡς σκιὰ σώματι) hausit ex eodem fonte quem Aenesidemum fuisse probari potest. de Pyrrhonis *ἀδιαφορία* cf. L. D. IX 63 et 66. quod vero *ἀδιαφορίαν* a Pyrrhone et Timone abiudicare voluit Hirzelius, *Unters. zu Cic. phil. Schr.* III p. 18 adn. sq., id refellitur Antigoni Carystii testimonio, qui praeter Eratosthenem (L. D. IX 66) et de Pyrrhone (L. D. I. s.; cf. Wilamowitzius p. 39) bis et semel de Timone (L. D. IX 114) hoc vocabulo usus est.

2) L. D. 114 ὥστε Ζωπύρω τῷ ῥήτορι ἀναγινώσκοντά τι (hoc restituendum; ἀναγινώσκοντα BG, ἀναγινώσκοντι [ead. atram. supra i suprascr. α] H) ἐπιτυλίττειν (ἐπιτυλεῖττειν B, ἐπιτυχεῖττειν G, ἐπὶ τῷ λῖττειν H) καὶ κατὰ τὸ ἐπελθὼν διεξιέναι· ἐλθὼντα τε ἐφ' ἡμῶν οὕτως εἰπεῖν τὸ ἀπόσπασμα (quod non necessarium est mutari in τὸ α' [i. e. πρῶτον] ἀπ-εσπασμένον olim a me propositum, recte a Wilamowitzio p. 43 adn. reprobatum) τίως ἀγνοοῦντα. ceterum Zopyrus fuit Clazomenius ille rhetor, qui teste Quintiliano (*inst. or.* III 6, 3) *στάσιω* repperit.

3) L. D. 112 ὁ δ' οὖν φιλόσοφος καὶ φιλόνηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὡς καὶ Ἀντίγονός φησιν, qui addit Hieronymi

hoc quoque cum magistro ei commune fuit quod lubenter in sermocinando Homericos versus adhibuit (cf. L. D. IX 67; Sext. Emp., *adv. mathem.* I 272; Athen. X p. 438^a): unde quam proclivi via ad sillos componendos pervenerit patet.

Eodem alia quadam ductus est indole, qua excelluit, peculiari: erat enim ὀξύς νοῆσαι καὶ διαμυκτηρίσαι ut ait L. D. 113. itaque irrisit acerbe usque quaque homines philosophos, velut in dogmaticos qui opinarentur mentis et sensuum concentu percipi posse veritatem adhibere solebat (L. D. 114) proverbium *συνῆλθον Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμήνιος* (quorum uterque fuit fur notissimus, ille Thesalus, hic Corinthius); negabat igitur posse quidquam ratum fieri duobus argumentis quorum alterum altero sit fallacius¹). prae ceteris autem perstringere solitus est, quem etiam in sillis quam maxime petiit Arcesilaum (L. D. 115); velut cum iret forte per 'Cercopum forum', qui Athenis fuit locus quidam, his verbis eum increpuit *τί σὺ δεῦρο ἐνθάπερ ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι*²);

Peripatetici dictum, ex quo patet Timonem discipulos fugisse potius quam quaesivisse (v. infra). dein 113 *θορυβούμενος δ' ὑπὸ τῶν θεραπειῶν καὶ κυνῶν ἐποίει μηδέν, σπουδάζων περὶ τὸ ἡρέμα ζῆν* (*ἡρεμάζειν G; ἐρημάζειν* conl. Wilamowitzius p. 43, refutatus ab Hirzelio III p. 19 adn.). De Pyrrhone cf. L. D. IX 63.

1) De proverbio cf. Paroem. Gr. I p. 307; II p. 16. 212; fures illos nomen traxisse ut *στιγματίας* servos ab avibus *παρασίκτοις* (de quibus dixerunt schol. ad Aristoph. *Av.* 762, Suid. v. *ἀτταγᾶς*, Hesych. v. *νουμήνιος*) iam Menagius adnotavit. neque male coniecit idem fabulam quandam ab hoc versu incepisse. sed plane fefellit opinio Wilamowitzium p. 32 adn. qui festive etiam Numenium, Pyrrhonis discipulum, tangi contendit; quod rectissime iudicavit Hirzelius l. s.

2) De *Κερκόπων ἀγορᾷ* vide Lobeckium, *Aglaophami* p. 1303 sqq., qui tamen minus recte Timonis iocum quem memoria falsus ad Diogenem transtulit p. 1306 interpretatus est. *rectius* Wilamowitzius p. 44. cum Cercopibus enim fabulosus

Tantam vero famam homo ingeniosissimus insigniterque litteratus collegit, ut ei vel cum summis illius temporibus regibus consuetudo intercederet idemque a multis discipulis celebraretur. atque se regibus Antigono Gonatae et Ptolemaeo Philadelpho innotuisse ipse Timon in iambis testatur (L. D. 110). discipulorum vero frequentia, quamquam fuerunt qui negarent ei successorem fuisse (L. D. 115), efficitur ex Hieronymi peripatetici aequalis apophthegmate quodam, quod Diogenes 112 ex Antigono Carystio rettulit; et idem 115 testibus Hippoboto et Sotione narrat Dioscoridem Cyprium (quode cf. etiam 114), Nicolochum Rhodium, Euphranorem Seleuciensem, Praylumque Troadensem eo magistro usos esse. is autem qui a Suidae librariis v. Πύρρον Φλιάσιος eius discipulus fuisse perhibetur explosus est rectissime a Bernhardyio editore. docuit praeterea Aratum Solensem philosophiam; id quod Athenis factum esse vel inde redditur veri simile, quod ille Athenis Persaeum quoque audiit, neque praeter Athenas ullus locus invenitur quo et Timonem fuisse traditum sit et Aratum¹); qui quamquam stoicis fere prorsus se dedit,

illis sannionibus et derisoribus se comparavit Timon, cunctorum dogmaticorum semper acerbissimus irrisor et ab omni eorum fastu et falsa opinione liberatus scepticus. sillos ipsos Arcesilao vivò nondum scripserat, certe non ediderat (v. infra); itaque nihil hic valet, quod unus ex Cercopibus ipso Σίλλος nomine appellatus est (v. supra p. 6).

1) Suid. (Eudoc.) v. Ἄρατος ἀκουστής δ' ἐγένετο γραμματικοῦ μὲν . . . , φιλοσόφου δὲ Τίμωνος; vita Arati IV v. 10 p. 60 ed. Westerm. σχολάσαι δ' ὁ Ἄρατος Περσαίῳ τῷ φιλοσόφῳ Ἀθήνησι. Athenis ab Arato Timonem audiri potuisse negat Wilamowitzius p. 43 adn. commotus argumentis chronologicis quae futilia esse temporum tabula supra proposita demonstratur; ipse coniecit id factum esse in aula Macedonica, in qua Timonem fuisse non magis probari potest quam Alexandriae (de qua cf. Gutschmidius ad Sharpii *hist. Aegypt.* I p. 208). praevit sane in errore Vsenerus qui *mus. Rhen.* XXIX p. 43

Timonis tamen iudicium etiam in aliis quae ad res litterarias spectarent quaestionibus magni aestimavit. certe quonam pacto possit quispiam Homeri carmina integra nancisci Timonem traditur¹⁾ interrogasse — quod fecisse videtur cum ipse sive Odysseam sive Iliadem editurus esset²⁾ — et tulisse praeclarum responsum *εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάνοι καὶ μὴ τοῖς ἤδη διαφθωμένοις*, quo utrum Arati ipsius an Zenodoti aliorumve διορθώσεις perstrinxerit Timon dubitari sane potest³⁾.

Alia ratio intercedit inter Timonem et Alexandrum Aetolum Homerumque Myrus filium, nobiles Alexandrinae pleiados tragicos. etenim Diog. IX 113 dicit: *φιλολογάματός τε* (sc. ἦν Τίμων) *καὶ τοῖς ποιηταῖς μύθους γράψαι ἱκανὸς καὶ δράματα συνδιατιθέναι. μετεδίδου δὲ τῶν τραγῳδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὀμήρῳ.* quae verba non plane intellego quomodo interpretatus sit Meinekius, *anal. Alex.* p. 217: 'quod Diog. L. IX 113 de Timone Phliasio narrat, id quorsum spectet ut nunc res est diiudicari vix potest.

tamquam certa haec posuit: 'Der (mit der Anwesenheit Arats in Pella bei der Hochzeit des Antigonos und der Phila) gleichzeitige Aufenthalt des Aetolers Alexandros, des Antagoras von Rhodos, des Timon von Phlius am Makedonischen Hofe verräth uns, dass das königliche Beilager die dichterischen Kräfte Griechenlands zu agonalen Productionen heranzog.'

1) Cf. L. D. 113 (ex Antigono).

2) Odysseae διορθώσεις commemorant vita Arati III v. 22 p. 58 (vita Arati latina post Arati edit. Venet. 1488 a Surin-gare, *de mythogr. astronom.* p. 9 edita v. 10) et Suid. v. Ἀρατος; Iliadem ut ederet ab Antiocho Syriae rege incitatus est διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν λελυμάνθαι (cf. vita Arati I v. 58 p. 54 ed. Westerm., *ibid.* v. 84 p. 55, vita Arati latina v. 13).

3) Arati ipsius studia HomERICA a Timone castigata esse coniecit Woweren, *polymath.* c. 18; cum Fabricio bibl. Gr. lib. II c. 2, 19, vol. I p. 275³ Wolfius proleg. p. 187 alii crediderunt eum Zenodoti potius audaces mutationes vituperasse. *perversum est Sengebuschii iudicium Hom. diss. pr. p. 203.*

res tota fortasse ad aemulorum invidiam poetarum redit, nam ut Athenis poetae mutua flagrabant invidia, ita etiam Alexandrinos poetas inter se exercuisse inimicitias consentaneum est. rem ipsam arbitror haud ita difficilem esse explicatu: dicit Diogenes Timonem quippe qui esset *φιλογράμματος* aptissimum fuisse ad conscribenda poetis fabularum argumenta, i. e. ad tradendam eis ipsam mythologicam materiam, ex qua dramata componerent; idque praecipue praestitisse Alexandro Aetolo atque Homero tragico in componendis tragoediis. neque enim aliud sibi volunt verba *μύθους γράψαι* simili quadam usurpata ratione, qua Silo a Seneca, *suasor.* II 19 dicitur 'pantomimis fabulas scripsisse'; neque habet haec res per se quidquam incredibile. nam cum poetae Alexandrini in tragoediis scribendis recolenda abstrusarum et reconditarum fabularum memoria doctrinae magis quam poeticae virtutis laudem aucupati cum summa industria *μυθικὰς ιστορίας* conquiverint, non videtur absonum esse iam tum hominem doctum poetis suppeditasse simile aliquid, quod suppeditasse scimus Cornelio Gallo Parthenium *τὴν ἄθροισιν τῶν ἔρωτικῶν παθημάτων ἀναλεξάμενον*, ita ut ei liceret hanc *εἰς ἔπη καὶ ἔλεγους ἀνάγειν*. huc illud etiam refero, quod Timoni *τραγωδίαι* vel sexaginta (*δράματα*) *τραγικὰ* adscribuntur (v. infra p. 24).

De Timonis studiis denique haec scribit Antigonus Carystius apud L. D. 110: *ἦν δὲ καὶ φιλοποιητῆς* (*φιλοπότης* libri) *καὶ ἀπὸ τῶν φιλοσόφων ἐσχόλαξε*, ubi *φιλοποιητῆς* restituendum esse mihi et olim persuasi assentiente Koepkio (*de Antig. Car.* p. 46) et nunc credo. namque postquam Apollonides quam brevissime Timonis vitam et philosophiae studia descripsit iam transiturus ad eius scripta poetica potissimum enumeranda hoc enuntiatum interposuit, quo narratur Timon non solum philosophiae operam dedisse sed etiam poetas amasse et

aliquotiens a studiis quae ad philosophiam pertinerent vacasse¹). quam narrationem ut confirmet, iam pergit ad scriptorum catalogum, quem his verbis conceptum tradit Diogenes l. s.:

καὶ γὰρ ποιήματα συνέγραφε καὶ ἔπη καὶ τραγωδίας καὶ σατύρους [καὶ δράματα κωμικὰ τριάκοντα, τὰ δὲ (sic H, δὲ hic habet etiam B, cum vulgo hic τὰ δὲ desit, sed post τραγικὰ addatur δὲ) τραγικὰ ἑξήκοντα], σίλλους τε καὶ κιναιδούς. φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ καταλογάδην βιβλία [εἰς ἐπῶν τελυόντα μυριάδας δύο.].

In his vides verba quae cancellis dupliciter saepsi ex altero fonte. eoque pinacographico (i. e. ex Sotione) eis addita esse quae ex priore (i. e. Antigono Carystio) fluxere²). qua origine non perspecta hoc testimonio olim abusi sunt ad duo diversa illa quae finxerant tragodiae genera, lyricum et dramaticum, probanda³). sed insunt etiam graviore difficultates. recte enim duo offensionem movent, primum quod Timonis *Ἰνδαλμοί*, poema post sillos omnium notissimum, hic non commemorantur, deinde quod *σίλλοι* quos inter epica carmina numeraveris non post *ἔπη*, sed falso loco post dramata cum cinaedis afferuntur. utrumque conicio profectum esse ex more quodam grammaticorum Graecorum; in tria enim genera illi omnem poesin distribuerunt, carmina epica, dramatica, melica; in prima vero classi etiam elegiaco metro conscripta poemata epici argumenti collocasse

1) Ita enim interpretanda esse verba ἀπὸ φιλοσόφων (neutr. gen.) ἐσχόλαζε recte primus intellexit Wilamowitzius p. 42 adn.

2) Duos diversos fontes in hoc catalogo conglutinatos esse iam olim a me (p. 9) coniectum, nunc accuratius et plenius a Wilamowitzio p. 42 adn. explanatum.

3) Cf. Lobeckius, *Aglaoph.* p. 977, qui tamen ipse p. 978 *iterationem* tragodiarum perperam explicat.

videntur¹⁾. hunc ordinem Callimachi carminum catalogum qui apud Suidam est tenere demonstravi apud Daubium, *de Suidae biographicorum origine et fide* p. 465; eundem hic subesse existimo, ita ut inter ἔπη etiam Ἰνδαλμοί numerentur, sequantur dramata, ultimum locum teneant μέλη; horum enim non solum sunt cinaedi, sed etiam sillos inter ea relatos esse a grammaticis graecis supra (p. 7) vidimus.

Dicam de singulis accuratius atque primum quidem de poematis.

Ἔπη quaenam praeter indalmos extiterint ignoramus. Ἰνδαλμοί vero elegis compositi fuerunt; ipsis enim indalmis adscribitur fragmentum elegiacum (I) quod est apud Laertium Diog. IX 65, quocum arctissime cohaerent versus qui leguntur apud Sextum Empir., *adv. grammat.* I 305 et *adv. dogmat.* V 1, item adhibita egregia emendatione Fabricii et Menagii (ad L. D. IX 110 qua pro ἐν τοῖσι δήμοις corrigitur ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς) alterum (II) quod ex duobus distichis constat apud Sextum *adv. dogmat.* V 20. diserto praeterea testimonio Diogenis (IX 105) constat de hexametro (III), qui iteratur a Sexto, *adv. dogmat.* I 30 et a Galeno, *de dignosc. puls.* lib. I (tom. III p. 54 extr. ed. Basil.; tom. VIII p. 781 ed. Kühn.). ecce igitur haec quae certa sunt indalmoreum fragmenta tria:

I

τοῦτό μοι, ὦ Πύρρων, ἐμείρεται ἦτορ ἀκοῦσαι,
 πῶς ποτ' ἀνήρ ἔτ' ἄγεις ῥῆστα μεθ' ἡσυχίης
 αἰεὶ ἀφροντίστως καὶ ἀκινήτως κατὰ ταῦτά,
 μὴ προσέχων δίνους²⁾ ἠδουλόγου σοφίης,

1) Id eo facilius admitti potuit, quod ἔπος vocabulo hexameter dactylicus significabatur, cuius gemellus plane quem pentametrum male dixerunt.

2) προσέχων δίνους Nauck philol. V p. 692: προσέχων δαιλοῖς libri, πρόσσεχ' Ἰνδαλμοῖς Bergk, comm. crit. spec. I p. 4.

μοῦνος δ' 1) ἀνθρώποισι θεοῦ τρόπον ἡγεμονεύεις 2),
ὅς περὶ πᾶσαν ἐλῶν 3) γαῖαν ἀναστρέφεται
δεικνὺς εὐτόρον σφαίρης πυρρικαύτορα κύκλον.

II

ἦ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι καταφαίνεται εἶναι,
μῦθον ἀληθείης ὀρθὸν ἔχων κανόνα,
ὡς ἡ τοῦ θείου τε φύσις καὶ τάγαθοῦ αἰεὶ
ἐξ ὧν ἰσότατος γίνεται ἀνδρὶ βλος.

III

ἀλλὰ τὸ φαινόμενον πάντη 4) σθένει οὐπερ ἂν ἔλθῃ.

Ex his fragmentis licet argumentum carminis adumbrare. incipit igitur poeta a laudibus Pyrrhonis eumque interrogat, quo tandem modo effecerit ut omnibus cupiditatibus et animi affectibus vacuus semper aequo animo vivat et solis cuncta collustrantis instar 5) hominibus rectam viam monstret (fr. I). respondet Pyrrhon verbis secundi fragmenti, de quorum sententia nuper largius disputavit Hirzelius, *Unters.* III p. 46—58, nondum tamen tota veritate perspecta. affirmat vero Pyrrhon se quid de re sentiat cum Timone communicaturum esse, cum μῦθον ἀληθείης certam normam habeat. sed gravissimum sane est, ut statim accuratius significetur quis tandem sit ille quem tantis laudibus scepticus effert μῦθος ἀληθείης, quod fit versu tertio; 'verissimum' enim illud 'verbum' hoc ipsum est: semper naturam divini et boni sibi constare 6). ad hanc igitur normam omnes ἰνδαλμοί — i. e.

1) δ' Sext.: ἐν Laert.

2) ἡγεμονεύεις Sext.: ἡγεμονεύων Laert.

3) ἐλῶν Stephanus, *poes. philos.* p. 74 et Bekker: ἐλῶν libri.

4) πάντη Galen., Laert. *F.*: παντὶ Laert. cet., Sext.

5) Recte Hirzelius, *Unters.* III p. 48 sq. exposuit, Sextum male intellexisse comparisonem hic adhibitam.

6) ὡς igitur non est particula causalis, quod sumpsit Hir-

secundum stoicorum doctrinam φαντασται¹⁾ — exiguntur: quidquid varium semper et mutabile, nunc certa quadam ratione nunc alia comparatum esse videtur, neque bonum est neque divinum; sed quidquid unum semper idemque esse cognoscitur, bonum et divinum. ad haec ergo dirigamus cogitationes et affectus nostros necesse est et sic fit ut nanciscamur summum illud scepticorum bonum, τὴν ἀταραξίαν. iam igitur intellegitur, quomodo versu quarto dictum sit: ἐξ ὧν ἰσότατος γίνεται ἀνδρὶ βίος. statim vero id quoque apparebit, cur Ἰνδαλμοί carmini suo inscripserit, qua de re non solum Nicol. Bachius²⁾ perverse iudicavit, sed neque ipse olim p. 11, seductus eleganti Bergkii coniectura quam supra ad fr. I adscripsi, neque nuperrime Hirzelius p. 54 prorsus recte, quamquam partem veri uterque assecuti: nam neque solum de falsis et vanis imaginibus quae in nostrum animum incurrunt dixit Pyrrhon, quod ego statui, neque solum de veris et iustis, quod Hirzelius voluit, sed tractavit ambas docuitque quo-

zelius p. 58; etiam minus probari potest quod scripsit idem p. 60: 'die Ἰνδαλμοί waren daher eine ethische Schrift, aber nicht in dem Sinne, dass sie die letzten Principien der Sittlichkeit erörterten; das blieb anderen Schriften vorbehalten und wurde in den Ἰνδαλμοί als μῦθος ἀληθείης vorausgesetzt' (!) (ceterum quomodo totum enuntiatum Natorpius l. i. s. p. 292 construere voluerit, me latet).

1) Cf. Natorpius, *Forsch. z. Gesch. d. Erkenntnisproblems* p. 289, qui recte refutavit Hirzelium, *Unters.* III p. 22 concipientem, Timonem Ἰνδαλμῶν titulum e Democriteo huius vocabuli usu petiisse.

2) Ille *quaest. eleg. spec.* I p. 8 scripsit haec: 'Ἰνδαλμῶν inscriptio repetita esse videtur ab imaginibus sive parabolis quas poeta in auxilium vocavit ad parodicorum distichorum vim confirmandam aliorumque philosophorum dogmata de seriis in ridicula contorquenda'; credidit enim nullo argumento nisus hos Ἰνδαλμοίς esse ex elegiae parodicae quod detexisse sibi visus est genere.

modo dignosci possent et quomodo illas fugeremus, has amplecteremur.

Huic igitur carmini confidenter tribuas¹⁾ elegiacum fragmentum quod praeter duo supra adscripta unicum inter Timonea legitur (apud Sextum *adv. dogmat.* V 140), quo dictum fuit — a Pyrrhone procul dubio — nihil eorum quae homines appetere vel evitare studeant suapte natura 'bonum' esse vel 'malum' (fr. IV),

ἀλλὰ πρὸς ἀνθρώπων ταῦτα νόμος²⁾ κέκροται.

pariter ipso argumento evincitur eiusdem poematis esse hexametrum (fr. V)³⁾ quem laudat Athenaeus XIII p. 337^a

πάντων μὲν πρῶτα κακῶν ἐπιθυμῆ'στι,

et exitum hexametri (fr. VI)⁴⁾ apud Sextum *adv. dogmat.* V 164

ἀφύγης καὶ ἀναλκτος ἔσται.

ceterum permemorabile est vel in paucissimis his indal-morum reliquiis duas sillorum proprietates conspicuas esse, primum imitationem Homericam non solum in dictionibus singulis sed etiam in totis versibus (ad fr. I v. 5 cf. ι 142, κ 141; ad fr. II v. 1 cf. τ 224) adhibitam, dein verborum audacem fabricationem (in fr. VI et ἀφύγης et ἀναλκτος novatum est).

De tragoediis supra (p. 19) dixi; mirum sane quod non minus sexaginta tragicis fabulis composuisse Timon traditur, ita ut facile aliquis tragoedias non scaenae scriptas,

1) cum Fabricio et Bergkio l. s. p. 5.

2) νόμος pro νόσος correxit Hirzelius p. 56 adn. 1.

3) Inter sillorum fragmenta Paulius p. 47 adn. 44 eum retulit; cf. etiam Hirzelius p. 54.

4) Inter dubia fragmenta eum posuit Paulius p. 49, indal-mis iam Fabricius qui primus versum detexit attribuit; cf. etiam Haasium, *de philos. scept. succ.* p. 62 adn. 5 et Hirzelium p. 61.

sed quales Diogenes cynicus et Oenomaus fecerunt¹⁾ cogitaverit²⁾.

Satyri quinam fuerint pro certo explorari nequit; sed putaverim ita dicta esse ex confusione posterioribus temporibus frequentis³⁾ δράματα κωμικά, quae cum Meinekio (*hist. crit. com. Gr.* p. 527) malim intellegere carmina σκωμικὰ colloquentium personarum vicibus distincta quam iustas comoedias, praesertim cum κωμωδεῖν et κωμῶδρα voces ad quodvis fere ludibrii genus significandum usurpentur. sed quod Rohdus⁴⁾ haec Timonis comica dramata pariter atque Antiphanis Bergaei et Menippi cynici comoedias coniecit prosaicas esse narrationes quarum argumentum ab ipso poeta excogitatum sit, minus

1) Dixit de his Meinekio, *exerc. philol. in Athen.* I p. 46 sq. (= *anal. ad Athen.* p. 305) et optime nuper Duemmler, *Antisthenica* p. 68; vel prosaicas quasdam sophistarum narrationes tragoedias nuncupatas esse coniecit Rohdus, *griech. Roman* adn. 1 ad p. 351.

2) Sic statuit Rohdus, *griech. Roman* p. 249 adn.; latius certe hic nomen tragoediae patere contendit Lobeckius, *Aglaophami* p. 977. ceterum dignus est qui de his disputans audiat Welckerus, *griech. Trag.* III p. 1269: 'Man weiss nicht, was man zu solchen Zahlen denken soll, wengleich Timon ein ausserordentlicher Kopf war und viele Tragödien wie viele Reden zu schreiben nach und nach leicht geworden sein mag. Uebrigens schrieben wohl diese beiden (Timon und Kallimachos) nicht für das Theater. Keinem der Sieben werden Komödien beigelegt; um so mehr scheint schon die Vereinigung von Tragödien und Komödien bei jenen beiden anzudeuten, dass sie Dramen schrieben, wie später die Sophisten, ohne aus dem Theater sich einen Beruf zu machen.'

3) Cf. Athen. VI p. 261^c σαρτυρικὰ κωμῶδαι: ceterum de mutata illo tempore satyrorum indole cf. Luedersius, *die Dionys. Künstler* p. 104.

4) l. s. adn. 1 ad p. 351; cum Luciani 'Tragodopodagra' et 'Ocylope' has comoedias Timoneas comparavit Fritzscheus proleg. edit. Lucian. II 2 p. XXXVII.

probo, cum obstet catalogi pinacographici dispositio, qua vetamur ne hoc loco prosam orationem admittamus. rectius eadem carmina significata esse credideris a Laertio Diog. IX 110: *ἐγνώσθη (Τίμων) καὶ Ἀντιγόνη τῷ βασιλεῖ καὶ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτῷ μαρτυρεῖ*. certe non est cur ἰάμβοις cum Wilamowitzio p. 42 mutemus in ἰνδαλοῖς; atque quam late iamborum nomen apud illius aetatis scriptores patuerit, Asopodori Phliasii exemplo optime demonstratur, cuius *οἱ καταλογάδην ἰάμβοι* ab Athenaeo X p. 445^a laudantur¹⁾.

Denique cinaedi quales fuerint paullo enucleatius exponendum. hoc nomine primum appellabantur saltatores mimici qui et ipsi modulantibus tibiis sambucis aliis cantabant²⁾. erant autem ab eis cantata carmina et *χαρακτηρισμοί*³⁾, quibus quam facile lascivi potuerint immisceri ioci apparet, et carmina maledica, ut puta scripsit Sotades *Βελεσιλήην* erga Belestichen nobilem Ptolemaei Philadelphi meretricem et notissimum illud in regis cum sorore matrimonium *εἰς οὐχ ὄσιν τρυμαλὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς*⁴⁾. atque dudum a *λυσιφθοῖς* et *σιμφθοῖς* exercitum hoc poeseos genus sane eo tempore effloruit a Sotade Alexandro Aetolo aliis excultum⁵⁾, a quibus in mythologiam potissimum videtur conversum⁶⁾; hi tamen recitanda tantum haec carmina com-

1) Cf. Lucian., *bis accus.* 33, Aristot., *rhetor.* III 17.

2) Cf. Letronne *revue de philol.* I p. 126; *Rec. des inscr. de l'Égypte* II p. 100 sq.; Otto Iahn, *Wandgemälde des Columbariums der Villa Pamfili* in comment. litt. acad. bavar. I cl. tom. VIII part. II p. 254—59.

3) Cf. Strab. XIV p. 640 *Κλεόμαχος ἀπεμμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κινάδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἡθοποιίας*.

4) Suid. v. *Σωτάδης*; Athen. XIV p. 621^a; Plutarch., *de liber. educ.* c. 14 p. 11^a.

5) Cf. Meinekius, *anal. Alexandr.* p. 244—247.

6) Cf. Suid. v. *Σωτάδης*: *εἰσὶ δὲ αὐτοῦ εἶδη κλειστά, οἷον*

posuerunt¹⁾: atque idem fecisse consentaneum est Timonem, quem tamen crediderim ex more suo in hoc quoque carminum genere adversarios acerrimo perfudisse aceto. sed Timonis eiusmodi prorsus nullae servatae sunt reliquiae, quod vel ideo dubitari nequit, quod nullae sunt ionicis numeris adstrictae, eis autem numeris semper ni fallor conscripti erant *κιναιδοι*. nam idem atque ὁ *κιναιδολόγος* fuit ὁ *ιωνικολόγος*, et ut cum Varrone (fr. 357 Bücheler.) loquar, *Ἀχιλλέως ἠρωικός, ἰωνικός κιναιδου*, omnesque cinaedorum versus quos novimus sunt ioniici et a clarissimis cinaedographis nomen duxere Sotadeus et Cleomacheus²⁾.

Prosa vero oratione Timon scripsit si fides est Diogenis testimonio, viginti millia versuum id est tot fere quot complectuntur septem Iosephi antiquitatum libri; nisi mavis numerum traditum et in fine catalogi positum ad omnium librorum et poeticorum et prosaicorum summam transferre³⁾. atque sane permirum est carminum versus non numerari, numerari prosae orationis,

Πρόλος Ἀμαζών; idem probatur titulis Sotadeorum librorum *Ἰλιάς* apud Hephaestion. p. 21 ed. Gaisf. et *Ἄδωνις* ibid. p. 8; prae ceteris vero Sotadis versu ap. Heph. p. 3 *τίνα τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν θέλει ἔσακοῦσαι*.

1) Cf. Strab. XIV p. 648 et Aristid. Quintil. 32, cuius verba μετὰ κεπλασμένης υποκρίσεως Rossbachium et Westphalium metric. p. 326¹ perperam interpretatos esse et frustra Meinekium diar. antiqu. 1849 p. 414 mutasse in μετὰ κεπλασμένης ὑποκρίσεως arbitror, sed recte intellexisse Iahnium l. s. p. 258 adn. 67.

2) De *ἰωνικολόγος* cf. Athen. XIV p. 626°; de Sotadeo Hephaest. p. 6 Gaisf., de Cleomacheo Meinekium, *Com. Gr.* II p. 27 sq.; vide etiam cinaedi insulsissimi versus apud Petronium, *satir.* 23.

3) Quod si probaveris, aut neglegentia Diogenis errorem exortum esse credere poteris aut oscitantia librariorum, quorum culpa post *τείνοντα* interciderit *τὰ πάντα*; ceterum εἰς *ἐπιτείνειν διακόσια* (ap. Laert. I 34) similiter dixit Lobon Argivus.

et ipsum ἔπος vocabulum apud grammaticos frequentissime usurpatur ubicunque comprehenduntur utriusque generis litterae¹⁾).

Vt in sillis, summis laudibus Timon Pyrrhonem extulit in Pythone libro, in quo narravit quod cum magistro colloquium habuerit obviam ei factus Delphos ad Pythia spectanda proficiscenti et quomodo ille hominum dementiam incusaverit²⁾, praeterea Pyrrhonis mores et indolem accuratius descripsit³⁾ eiusque doctrinam exposuit⁴⁾. ceterum 'Pythonem' libro videtur inscripsisse, quod in

1) Cf. Steph. Byz. v. Φάσηλις, Strab. p. 189 alii.

2) Cf. Aristocl. ap. Euseb. *praep. ev.* p. 761^a, ubi cum Wilamowitzio p. 37 pro ἀγνοίας corrigas ἀνοίας.

3) Cf. L. D. IX 65, ubi quod in Pythone de Pyrrhonis ἀπραγμοσύνη Timon dixit lacuna haustum est, sequuntur statim versus e sillis (fr. 33) petiti; unde profecti Menagius ad L. D. IX 109, Langheinrichius I p. 27, Ritterus et Prellerus, *hist. phil.* p. 399 crediderunt heroico metro Pythonem conscriptum esse. cf. etiam L. D. IX 67 καὶ ὁ Τίμων δὲ διασαφεῖ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ (Πύρρωνος) ἐν οἷς πρὸς Πύθωνα διέξεισι. His libris etiam tribuerim quod legitur apud Galenum, *subfigur. empir.* p. 62, 23 Bonnet. *qualis autem est secundum totam vitam scepticus . . . neque superbus existens et vir non plasmatus et absque vana gloria, sicut ait Timon fuisse Pyrrhonem.* indidem procul dubio fluxit omnis Pyrrhonis descriptio apud Galenum l. s. haec: p. 62, 19 *Pyrrhon . . . veritatem quaerens et non inveniens ambigebat de omnibus immanifestis, in die operationibus sequens evidentia* (id est τὰ φαινόμενα), *de omnibus autem quae sunt extra haec ambigens* et p. 64, 14 *Pyrrhon . . . erat . . . quietus quidem et mansuetus, videlicet pauca verba loquens, sicut convenit, nisi aliqua necessitas adveniret.*

4) Cf. L. D. IX 105, quem locum si cum Zellero III 1 p. 484^b ad Pyrrhonem rettulerimus, scribendum est necessario ὁ Τίμων ἐν τῷ Πύθωνι <Πύρρωνά> φησι μὴ ἐκβεβηκέναι τὴν ἀσκήθειαν; ceterum vide de hoc loco disserentem Hirzelium III p. 19 adn.

dialogum Pythonem quandam induxit¹⁾, qui tamen quis fuerit prorsus me latet²⁾.

Semel tantum (a Sexto Emp. *adv. mathem.* III 2) laudantur libri³⁾ *πρὸς τοὺς φυσικοὺς*, quibus eisdem assignare licet verba Timonis quae refert Sextus *adv. dogmat.* IV 197, iterata ab eodem *adv. mathem.* VI 66. praeterea scripsit *περὶ αἰσθησέων* (L. D. IX 104) et fortasse tertium librum⁴⁾ quendam de summo bono, ex quo petita sit quae sola superest longior Timonis argumentatio accuratius descripta ab Aristocle ap. Euseb., *praep. ev.* XIV 18, 2—4 p. 758^{o-d} eadem a Laertio IX 102 et 107 breviter significata⁵⁾. ceterum in omnibus his Timon extitit *προφήτης τῶν Πύρρωνος λόγων* (Sext. *adv. math.* I 53).

Vnicum restat *Ἀρκεσιλάου περίδειπνον*, in quo Arcesilaum mortuum dum inter vivos est tantopere a

1) Cf. L. D. IX 67 supra p. 28 adn. 3 exscriptum.

2) Recte enim negasse videtur Wilamowitzius p. 38 adn. eundem esse Aenium Platonis discipulum, qui Cotyn Thracem interfecit, quod credit Menagius ad L. D. IX 65.

3) Male opinanti hoc titulo sillorum partem significari Tenemannio, *Gesch. der Phil.* V 2 p. 177 credit Paulius, *de sillis* p. 25: ceterum de argumentorum a Timone hic prolatorum vi ac natura cf. Natorpius, *Unters.* p. 287.

4) Somnia tamen sunt quae Menagius ad L. D. IX 111 et Langheinrichius I p. 27 proferunt Timonea scripta *περὶ ζητήσεως* et *κατὰ σοφίας*, Laertii IX 106 de Aenesidemo testimonium dormitanter interpretati.

5) Cf. p. 15 adn. 1 exscripta testimonia. usurpavit igitur Timon *ἀφασία* vocabulum (quode disputavit Sext. *Pyrrh. hypot.* I 192) ad *ἐποχήν* significandam; unde profectus poteris probare — quod accuratius explanare non est huius loci — *ἐποχῆς* vocabulum primum ab Arcesilao inventum esse, ad scepticos ab Aenesidemo demum invectum, planeque refutare quae de hac quaestione disseruit Hirzelius III p. 24 adn. 1. Huc rettulerim etiam quod Aristocles dixit l. s. § 5 p. 759° ἢ, ὡς φησι Τίμων, διατί ναί, καὶ διατί οὐ, καὶ αὐτὸ τὸ διατί. διατί (διατί alterum addo).

Timone lacessitum Diogenes (IX 115) tradit laudatum esse; itaque ad hunc librum refero quod scripsit Numerius (p. 33 Theding.) ap. Euseb. *praep. ev.* XIV 6, 5 p. 731^b *Μνασείας και Φιλόμηλος και Τίμων οι σκεπτικοί σκεπτικὸν αὐτὸν (Arcesilaum) προσονομάζουσιν, . . . ἀναιροῦντα και αὐτὸν τὸ ἀληθές και τὸ ψεῦδος και τὸ πιθανόν.* similiter scimus (cf. L. D. III 2) a Speusippo in *Πλάτωνος περιδείπνω* Platonem praedicatum esse; sed qui Timonis mores perspectos habet facile sibi persuadebit, *Ἀρκεσιλάου περιδείπνων* non solum laudes Arcesilai scepticis sane magna ex parte simillimi et *δογματικοῖς* infestissimi continuisse sed etiam ei repugnantium philosophorum irrisiones. quam ad rem *δειπνων* aptissimum fuit, cuius inter *κομφείας* a Luciano (*Prometh.* 8) *σώματα και τὸ διασπάλειν και ἐπιγελαῖν* referantur, in quo *ζητήματα* proponi solita sint certatimque a convivis solvi, in cuius formam idcirco irrisoria carmina frequenter sunt redacta. suspicetur igitur quispiam non inepte hunc librum similiter comparatum fuisse atque Varronis saturam Menippeam *Μενίππου ταφήν*, cuius indolem descripsit Otto Ribbeck *mus. Rhén.* XIV p. 126 sq., neque magnopere discrepasse a sillis. verum versibus an soluta oratione scriptus fuerit liber, non liquet.

Sic via quasi praemunita nihil impedit quominus ad libros illos aggrediamur quibus Timon ipse tantum inscripsit *ΣΙΛΛΟΙ*¹⁾; verba enim quae adduntur apud Suidam v. *Τίμων* . . . *ἦτοι ψόγους τῶν φιλοσόφων* interpretis sunt cuiusdam, non Timonis.

1) Ceterum satis notae negligentiae quam in titulis laudandis recentioribus temporibus sibi indulserunt grammatici exemplum memorabile tradit Stephanus Byz. v. *Φλιοῦς*, apud quem legitur *Τίμων ὁ περὶ σίλλων γεγραμῶς*; apud Gellium *III 17, 4 (qui σίλλος inscribitur)* in uno antiquiorum codicum *σίλλος est, in ceteris σίλλων.*

Silli fama et laude cetera Timonis scripta tantopere superabant ut ab his nomen *σilloγράφου*¹⁾ traheret, reliqui libri paene omnes laterent. atque primum quidem videntur admodum frequenter lectitati esse: et apparatus hos atque salsissimos cibos plane fuisse stomachi aequalium delicatioris quis miretur? iam Antigonus Carystius, Timonis suppar, eorum cavillationes lubentissime adhibuit ad philosophorum quorum vitas descripsit imaginem clarius exprimendam. eadem fere aetate Sotion Alexandrinus, *διαδοχῶν* scriptor illustrissimus, quode supra (p. 8) dixi, *περὶ τῶν Τίμωνος σίλλων* egit singulari libello eoque — quantum ex unico²⁾ quo laudatur loco (ap. Athen. VIII p. 336^d) conicere licet — non tam impugnavit Timonem, quod nonnulli putaverunt³⁾, quam docte explicavit.

Similem sed largiorem interpretandi operam sillis navavit Tiberii imperatoris aetate Apollonides Nicaenus⁴⁾, ex cuius commentario priorem partem Laertianae Timonis vitae fluxisse supra diximus. sed hic quoque semel tantum laudatur a Laertio Diogene IX 109 *Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνημάτων ἃ προσφωνεῖ Τιβερίῳ Καίσαρι*, ubi verba ὁ

1) Cf. Athen. I p. 22^d; Aristocl. ap. Euseb. *pr. ev.* XIV 18, 28 p. 763^c et v. supra p. 8 adn. 3.

2) Eundem librum ab Athenaeo VIII p. 343^c et XI p. 505^b laudari putat Panzerbieterus in Iahni annal. suppl. V p. 215; sed altero loco Athenaeus Niciae historiam philosophorum pariter exscripsit atque IV p. 162^e, ubi disertis verbis laudatur *Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ταῖς διαδοχαῖς*; neque maiore probabilitate priorem locum a notissimis Sotionis Successionibus abiudices.

3) Velut G. I. Vossius, *de poet. Gr.* p. 62, *de histor. Gr.* p. 233 Westerm.; Ionsius, *de script. hist. phil.* II c. 10 p. 166; Heckerus philol. V p. 433.

4) Cf. quae de eo congesserunt Clinton, *fast. Hellen.* III p. 555 et Müllerus, *frg. hist. Gr.* IV p. 310.

παρ' ἡμῶν plane singulariter dicta et tam obscura ut vel corruptelae suspicionem nonnullis moverint¹⁾, si sana sunt, vix possunt aliter explicari atque cum Bergkio (*comm. crit. spec.* VI p. 8) 'eidem ut Diogenes philosophorum familiae addictus'. cui vero Diogenes ipse sectae addictus fuerit, multum dubitatum²⁾ est et sane subdifficile est iudicatu, praesertim cum saepe ut nunc res est ambigas, utrum ipsi misello compilatori iudicium quoddam tribuas an eius fonti. sat certa tamen indicia adsunt, nisi prorsus me fallit opinio, quibus probetur eum empiricae sectae medicum fuisse. primum enim solorum scepticorum seriem usque ad aetatem suam deduxit (IX 115. 116) atque in hac successione enarranda praecipuam eorum habuit rationem, qui medicam artem simul professi sunt³⁾; dein suo ipsius iudicio usus Sexti Empirici scripta κάλλιστα appellavit (IX 116) et cum eodem (Pyrrh. hypot. I 16. 17), immo eisdem prorsus verbis scepticorum germanam esse sectam quod dogmatici negarant in prooemio (20) contendit. misit quidem libros suos ad mulierem φιλοπλάτωνα (III 47) et idcirco sat magna pars operis in academicae philosophiae usque ad Arcesilaum, Lacydem, Carneadem Clitomachumque historia describenda versatur; sed primum illo tempore academicos (non neoplatonicos) inter et scepticos paene nulla fuit

1) Pridem πρὸ ἡμῶν pessime coniecerant quod Nietzsche olim (mus. Rhen. XXIV p. 206) probavit, postea tamen idem in progr. Basil. a. 1870 (*Beitr. z. Quellenk. u. Kritik des Laert. Diog.*) p. 6 proposuit ὁ παρομοιογράφος.

2) Cf. Klippelius, *de Diog. Laert. vita* p. 17, Bergkii l. s., Zellerus, *hist. phil. Gr.* III 1³ p. 353 adn., Maasius, *de biogr. Gr.* p. 22, Wilamowitzius in *epistula ad Maasium* ibid. p. 162, Nietzsche in progr. Basil. supra significato p. 5 sq. alii.

3) Cf. Haasius, *de scept. succ.* p. 94 sq.; quae contra dixit Hirzelius *Unters.* III p. 135 adn. 1 corrunt, siquidem Diogenes ipse fuit empiricus.

dissensio, ut comprobatur Favorini academici exemplo qui Pyrrhoneis fuit propensissimus, et iam dudum a multis scriptoribus Graecis tractata erat quaestio, num quid inter Pyrrhoneos et academicos philosophos interesset¹⁾. dein epigrammatis illis duobus (III 45) quae fecit in Platonem ipse Diogenes²⁾ laudavit sane Platonem, ita tamen ut cum academica philosophia compararet utpote genere et dignitate aequalem medicam quam ipse professus est artem. denique vel Epicuri quidam amor, quo multi demonstrare voluerunt affectum fuisse Diogenem, explicari potest, cum recte iam ab aliis sentitum sit, mirum quendam concentum intercedere inter Epicurum et empiricæ

1) Cf. Marres, *de Favorino* p. 54 sq.; Hirzel, *Unters.* III p. 181 sq.; Natorp, *Forschungen* p. 74.

2) Nequaquam enim demonstrari potest ante Diogenem usquam comparationem illam inter Platonem et Asclepium institutam esse, ita ut iniuria hoc inventum a Diogene Zellerus *hist. phil.* II 1⁸ p. 379 adn. 3 abiudicasse videatur. multo tamen magis eos fefellit opinio, qui crediderunt ex Atheniensium epigrammate sepulchrali quod apud Olympiodorum *βίος Πλάτ.* c. 6 legitur satis impudenter sua mutuatum esse Diogenem. in quam opinionem abierunt cum Nietzscheus l. s. p. 5 tum Maasius, *de biogr. Gr.* p. 73, cui adstipulatur etiam Wilamowitzius in *epist. ad Maas.* p. 159 adn. 7: ex quibus Maasius hoc ipsum Laertii furtum exemplum insuperabile ('quod vinci nequeat') dixit, quo comprobetur Porphyrii (quem Olympiodori fontem sumit) et Laertii consensum ex eiusdem auctoris usu explicandum esse. longe mihi alia mens est, cum video id quod tradit Olympiodorus, Platonem sollempniter sepultum et illo epigrammate honoratum esse, simpliciter ex Laertii narratione negligenter inspecta esse enatum. ille enim primum narrat (41) Platonis mortui corpus honorifice elatum esse ab Atheniensibus, deinde (43. 44) epigrammata nonnulla eius sepulchro inscripta refert, quibus addit (45) propria duo: Olympiodorus igitur non animadvertit ultima illa duo ipsius Diogenis esse neque potuit, nisi aliunde compertum habuit, ex ipsius verbis hoc loco positus elicere, haec Diogenis epigrammata non in sepulchro inscripta fuisse.

sectae medicos. itaque scepticus vel empiricus fuerit Apollonides¹⁾. — sed revertamur ad Timonem.

Iam delapsi sumus ad eos scriptores quorum per libros superstites sillorum reliquiae quotquot fere sunt²⁾ ad nos pervenerunt, auctores alterius et tertii post Chr. saeculi. ac primum quidem litteratissimus grammaticus Athenaeus etiam sillos lectitavit³⁾ et excerpisit, excerpta doctis Iuppiter! et laboriosis sed neglegenter admodum conscribillatis suis Deipnosophistis inseruit ita tamen ut uno certe loco (fr. 44) convinci possit conexum sententiarum cum excerpta illa usurparet memoria non tenuisse. longe vero plurima fragmenta innotuerunt per scepticorum operam, Sextum Empiricum dico et Laertium Diogenem. quorum ille ipsos sillos, opinor, legit, hic aliqua ex parte Antigoni Carystii copias expilavit⁴⁾, alia fortasse ex aliis praecipuis vitarum suarum auctoribus hausit, sed ea quae vel initio vel sub finem vitae adicere solet ex Apollonide petiverit (nisi statueris, quod minus probabile, ipsum etiam Laertium sillos inter manus habuisse). iam vero sceptica philosophia per Aenesidemum resuscitata factum est, ut acerrimus eius adversarius existeret Aristocles peripateticus, qui ipsorum scepticorum compendiis quibusdam usus⁵⁾ ad eorum placita profl-

1) Neque est cur cum Wilamowitzio statuamus, verba $\kappa\alpha\theta' \eta\mu\omega\acute{\nu}$ non a Laertio, sed a sceptico quodam auctore scripta et per illum temere iterata esse: vide supra adn. 5 ad p. 9.

2) Singula quaedam fragmenta, quae exhibent Plutarchus (2), Galenus (1), Gellius (1), Numenius ap. Euseb. (1), qui hausit ex Antigono (cf. Wilamowitzius p. 128), denique Clemens Alexandrinus (3), hic omitto; quae vero Eusebius in *praep. ev.* profert, cum ex Numenio tum ex Aristocle et Clemente ad verbum descripta sunt.

3) Semel tamen (fr. 30) Antigonom descripsit.

4) Cf. indicem Antigoni Wilamowitziani p. 356.

5) Cf. Wilamowitzius p. 128.

ganda ex eis etiam sillorum quosdam locos (fr. 32—35) protraxit¹⁾. post Diogenem vero praeter Zenonis ἀμφοτερογλώσσου et Platonis τιμαιογραφοῦντος notitiam omnis fere sillorum memoria oblitterata est.

Collectae sunt sillorum reliquiae primo ab Henr. Stephano, qui cum Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἀγών κτλ. (Paris. 1573) p. 126—128 novem tantum reliquias complexus esset, mox in 'Poesi philosophica' (Paris. 1573) p. 60—71 fragmentorum numerum valde auxit addiditque Iosephi Scaligeri coniecturas. inde sillorum fragmenta parum accurate excudenda curavit nihil de suo addens Daniel Heinsius, qui Horatii editionibus compluribus adnexuit (primum ei quae a. 1612 prodiit). deinde egit de Timone sillographo Is. Fr. Langheinrichius dissertationibus tribus Lips. 1720. 1721. 1723, qui collectis reliquiis nonnullas prioribus incognitas adiecit singulasque latine interpretatus explicavit fuis commentariis; non tamen ad finem perduxit coeptum. tum sillorum fragmenta auctiora et emendatiora proposuit Brunckius 'Anal. veter. poet. Gr.' (Argentor. 1785) tom. II p. 67—78 subiunctis paucis adnotationibus in tomo ultimo p. 139. denique F. Paulius edidit libellum 'de sillis Graecorum' (Berolini 1821), quo post praefationem de sillis praecipueque de σίλλος vocis radice institutam paululum egit de Timonis sillis. adiecitque reliquias, sed neque omnes collegit neque cuncta singularum testimonia attulit neque in pertractandis eis operam ponere voluit.

His accessit a. 1859 disputatiuncula mea 'de Timone Phlasiacis ceterisque sillographis Graecis', cum mihi Bonnensis philologorum seminarii seniori munus honorificentissimum demandatum esset a sodalibus, ut viro immortalis memoriae Friderico Theophilo WELCKER, litterarum antiquarum decori et columini, praeceptorum nostro dilectis-

1) omnia apud Eusebium praep. ev. descripta.

simo eidemque tunc temporis professori per decem lustra clarissimo congratularer pietatemque nostram contestarer. collectas ibi et recognitas exhibui sillorum quotquot reperire potui reliquias — neque hodie plures novi — insigni Augusti Meinekii adiutus benevolentia qui singulos quaterniones, dum prelum exercent, mea causa perlegit et insignes aliquammultas mecum communicavit coniecturas.

Paullo post meam opellam (1860) prodiit famosi illius libri, quo fragmenta philosophorum graecorum collecta et recensita esse Mullachius iactavit, primum volumen, cuius p. 84—96 Pauli collectionem ille iteravit adnotationesque incredibili negligentia corrasas subiecit, aliena inventa pro suis ut assolitus est venditavit, in emendandis versibus ipse nihil profecit, in interpretandis eis ubicunque novi quid attulit (attulit vero rarissime) ridicule est lapsus, ipse tamen sibi visus primus 'accuratorem Phliasii poetae recensionem' protulisse.

Nunc ego opusculum quod peradulescentulus incohabam emendavi ut potui et auxi ut debui. plane enim necessarium non mihi solum nunc, sed iam tum, cum prodisset primum, visum est viris me longe doctioribus et in hoc potissimum litterarum genere peritissimis inter quos ipsum iuvenilis conatus factorem Augustum Meinekium nomino, ut singulis fragmentis accuratior enarratio ne deesset. eam igitur nunc addidi. praeterea quae interim sive in quaestionibus quae ad litterarum historiam spectant sive in ipsorum fragmentorum corruptelis expediendis ab aliis vel a me excogitata sunt recepi quoad eius fieri potuit; nam nunquam credideram fore ut hunc libellum retractarem, itaque nihil fere eorum quae aliis placuere per quinque quae intercedunt lustra adnotaveram.

Fundamentum totius de Timonis sillis disputationis certissimum iaciamus brevem hypothesin quam Apollonides *Nicaenus* suppeditavit Laertio Diog. IX 111: τῶν δὲ σιλ-

λων τρία ἔστιν, ἐν οἷς ὡς ἂν σκεπτικὸς ὦν πάντας (πάνυ Η) λοιδορεῖ καὶ σιλλαινεῖ τοὺς δογματικούς ἐν παρῳδίας εἶδει. ὦν τὸ μὲν πρῶτον αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἐρμηνείαν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. φαίνεται γοῦν ἀνακρίνων Ξενοφάνη (sic libri) τὸν Κολοφώνιον περὶ ἐκάστων, ὁ δὲ αὐτῷ διηγούμενος (sic libri; αὐτοδιηγούμενος vulg.) ἔστι, καὶ ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ περὶ τῶν ὑστέρων. ὅθεν δὴ αὐτό (sic F, αὐτὸν BG¹Q, αὐτῶν eras. v H, αὐτῷ P⁸) τινες καὶ ἐπιλογὸν ἐπέγραψαν. τὸ δὲ πρῶτον ταῦτά (sic libri plurimi; ταῦτα P¹Q et vulg.) περιέχει πράγματα, πλὴν ὅτι μονοπρόσωπός ἐστιν ἢ ποιήσις. ἀρχὴ δὲ αὐτῷ ἦδε· Ἔσπετε νῦν μοι ὅσοι πολυπράγμονές ἐστε σοφισταί’.

Perstrinxit igitur Timon in sillis omnes philosophos δογματικούς acerbissime¹); itaque pleraeque sillorum reliquiae laudantur adiectis locutionibus huiusmodi: Τίμων παρέφαγεν, δάκνει, καθάπτεται, υπογράφει, ἐσιλλαινευ, ἐπικόπτει, ἐπισκώπτει, διασύρει.

Tum ἐν παρῳδίας εἶδει compositi sunt silli²). hoc ingenioso parodiarum lusu solius Homeri versus sunt deflexi, et Homerum fere ubique cum in tota orationis conformatione tum in singulis verbis secutus est Timon. sed hac quoque in re Paulius quasi spicis tantum conquisitis largissimam messem aliis reliquit; ego nolui hic com-

1) Cf. etiam Aristocl. ap. Euseb., *praep. ev.* XIV 18, 6 p. 759^b διὰ τὴν Τίμων τοῖς μὲν ἄλλοις λοιδορεῖται πᾶσι, Πύρρωνα δ’ ὕμνει μόνον; ibid. 18, 15 p. 761^b οἱ Τίμωνος σίλλοι καὶ αἱ κατὰ πάντων ἀνθρώπων βλασφημίαι, ibid. 18, 28 p. 763^c (Timon) συνέγραψεν ἀργαλέας παρῳδίας καὶ βωμολοχίας ἐν αἷς βεβλασφημηκῆς πάντας τοὺς κώποτε φιλοσοφῆσαντας; Gellius, *noct. Att.* III 17, 4 Timon amarulentus librum maledicentissimum conscripsit, qui sillus inscribitur; de Suida v. Τίμων vide supra p. 30 adn. 1.

2) Cf. Aristocl. ap. Euseb., *praep. ev.* XIV 18, 28 p. 763^c (vide adn. 1); inde Eustathio in Hom. p. 1404, 3 audit ὁ παρῳδός Τίμων.

ponere omnes *πεπαρωδημένους* versus, sed curavi subiciendos singulos singulis Timoneis versibus, qua ratione sperere fore ut faceta acumina saepe hac potissimum in re posita commodius et planius intellegantur. Homerum autem eumque solum a Timone *παρωδίας* esse detortum non est cur mireris. namque Homeri, communis litterarum fontis, versus et laudando et deflectendo et in sermocinando et in scribendo lubentissime adhibebant cum omnes Graeci qui toto corde Homerum a pueris noscerent, tum philosophi quibus omnino maxime placuit in scholis scriptisque orationi versus immiscere, ut Socrates (apud Platonem), Plato (cf. L. D. III 5 cunctaque ipsius scripta), Diogenes, Crates, Bion, Menippus (de quibus post dicam), Carneades (cf. L. D. IV 64), Ariston (cf. L. D. IV 33), Cleanthes (cf. L. D. VII 172), imprimis autem Timonis magister Pyrrhon quode supra (p. 16) dixi. inde etiam factum est, ut permulti singulis carminibus parodicis illum exprimerent, qua de re ne pluribus disputandum sit effectum est sagaci A. Welandi dissertatione *de praecipuis parod. Homeric. scriptoribus ap. Gr.* (Gotting. 1833).

Praeterea epicae quaedam dictiones, quales sunt *ὄμῶς ἄφατοί τε φατοί τε* (fr. XXXII) vel *κἀν' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον* (fr. XXXIII) vel *ἴσον ἀπάντη* (fr. XXXX) ex Hesiodi carminibus (*op. et di.* 3; *theog.* 26; 524) depromptae quidem sunt sed minime deflexae.

Fuerunt quidem, qui praeter Homericos versus etiam alios detortos esse contenderent, velut tragicos, id quod Drydenius putavit in commentatione de satira, Anglicae Iuvenalis interpretationi praemissa, cuius tamen sententiae neque ullum testimonium attulit neque afferre potuit, vel Empedoclis, Theocriti, carminis aurei versus, quorum imitationis nuper extare sibi persuasit Mullachius, *quaest. Empedocl.* II, p. 29 sq. nonnulla documenta, quae fere omnia *ita comparata sunt*, ut si talia cum Timoneis conspirare

putaveris, iam nihil possis negare cum eis congruere; cf. praeterea comm. ad fr. XXV; XXXIII; XXXIV.

Iam autem longius progrediendum est in usurpando Apollonidis testimonio atque explorandum, qua ratione dispositum fuerit illud carmen maledicum in cunctos philosophos versibus heroicis plerumque ex Homero ridicule detortis conscriptum.

Liber secundus et tertius continent colloquium de philosophis inter Timonem ipsum interrogantem et respondentem Xenophanem Colophonium institutum (cf. Sext. Emp., *Pyrrh. hyp.* I 223; fr. XXXV); differunt inter se ea tantum re, quod secundo priores, posteriores recensentur tertio, quem idcirco quidam *ἐπιλογον* inscripserunt. primum autem librum narrat Diogenes exhibuisse *αὐτοδιήγητον ἐρημνείαν* et fuisse *μονοπόσωπον*, versatum autem esse aequae ac ceteros in philosophis cavillandis. atque re vera permultae reliquiae epicam quandam prae se ferunt speciem (id enim sibi volunt verba *αὐτοδιήγητος ἐρημνεία*) et potissimum hominum inter se colloquentium certissima praebent testimonia. vides vel inde explodi eam quam aperuit Paulius p. 25 de sillorum conexu opinionem; autumavit enim ille fuisse eos singula in singulos philosophos carmina maledica nullo inter se vinculo coartata, peculiaribus fortasse additis titulis *εἰς Σωκράτην, πρὸς Πλάτωνα, πρὸς φυσικούς* (quodae antea [p. 29 adn. 3] dixi), *ὁ πρόδειπνος* (cf. comm. ad fr. XI).

Haec igitur omnia contemplans si perpensitaveris, qua tandem ratione poetica possit effici, ut homines diversissimorum temporum vel diu vel nuper demum mortui inter se colloquentes et quasi fabulam agentes exhibeantur, praecipue ut Timon cum Xenophane iam permultos ante annos defuncto sermocinans proponatur, nullam opinor poteris non tantum inquam verisimiliorem sed nullam omnino aliam reperire nisi eam, ut censeas totos sillos.

illa fuisse compositos forma, qua eorum partem aliquam fuisse coniecit unus omnium maxime de Timone meritis Meinekius, *exerc. in Athen.* spec. I p. 6 (*anal. in Athen.* p. 26), *νεκυλας* formam dico. quae coniectura ut fere invito cuiusvis ipsis reliquiis obtrudatur, ita inde summam probabilitatis speciem sibi adsciscit, quod talis forma aptissima est ad perstringendos mortuos cum alios tum philosophos neque ulla apud Graecos frequentius in poematis irrisoriis adhibetur neque potest excogitari quaequam magis congrua carmini ex Homero parodice detorto.

Maxime enim idoneam hanc esse formam ad sugillandos homines defunctos qui testetur fideiussorem iubeo locupletissimum prodire Schillerum in epistola ad Goethium pridie kal. februar. 1796 data vol. I p. 132 ed. tert. (Stuttg. 1870) ita scribentem: „Ich habe dieser tage den Homer zur hand genommen und in der Nekyomantie (eine prächtige quelle von parodien entdeckt), um die verstorbenen autoren und hie und da auch die lebenden zu plagen. Denken Sie auf eine introduction Newtons in der unterwelt. . . Beim schlusse denke ich geben wir noch eine komödie in epigrammen.“ ac notum est in Xenii 332—413 hoc consilium a Goethio Schilleroque perfectum esse ita ut fingerent, sese a Musa in Orcum deductos primum nonnullos homines litteratos vidisse quos describerent versibus ex Homeri *Νεκυλας* detortis (332—370), tum interrogando quisnam philosophorum posset proferre dogma universum philosophorum certamen excitasse (371—389), denique colloquium cum Hercule, Shakspeario, de tragoedia tragoedisque seruisse, quo habito a Musa abscedere iuberentur (390—413).

Atque elegit hanc formam qua morderet prae ceteris philosophos Lucianus in Necyomantia, in Veris historiis, in Dialogis mortuorum, elegisse in promptu est conicere in *Νεκυλας* Menippum quem sibi Lucianus exemplar pro-

posuit; hanc ad sugillandos homines adhibuit Sotades in carmine cinaedologico εἰς Ἄιδου κατάβασις (cf. Suid. v. Σωτάδης); quin ipsis Byzantinis ea placuit, velut in διαλόγῳ νευρικῷ Ἐπιδημία Μαζάρι ἐν Ἄιδου (in Boisson., *an. Gr.* III p. 112—186) acri sale defricantur multi Manuele Palaeologo imperatore in aula Graeca versati homines. deinde hac ipsa forma irrideri puto philosophos; namque eiusmodi veterum sapientium itinera ἐκστασιακά et visiones fingi solebant praecipue a philosophis¹⁾, ut Pythagorae κατάβασις εἰς Ἄιδου ab Hieronymo Rhodio peripatetico qui eum facit narrantem se Homeri Hesiodique animas calumniarum in deos coniectarum poenas dantes in Orco vidisse²⁾.

Certissima vero ex ipsis reliquiis petere licet argumenta, quae nunc non enarrabo; intelligentur enim clarius, si totam carminis quam animo concepi imaginem proposuero.

Id unum tamen statim adiciam, non obstare huic sententiae temporum rationem. namque eorum qui in Orco conspiciuntur philosophorum recentissimi commemorantur Pyrrhon, quem ultra ol. 127 vitam duxisse credi nequit³⁾, Zenon, qui mortuus est ol. 128, 4 = 264 a. Chr.⁴⁾, Arcesilaus, qui supremum diem obiit ol. 134, 4 = 241 a. Chr., denique Cleanthes, qui ol. 137, 1 = a. 232/1 a. Chr. (vide supra p. 13). atque vidimus supra (l. s.) Timonem etiam diutius vixisse, neque raro apud Graecos vel aetate gravissimi homines poemata scriptave composuere. namque

1) Cf. Lobeck, *Aglaoph.* p. 944; de Democriti libro περὶ τῶν ἐν Ἄιδου cf. Hirzel, *Untersuch.* I p. 137.

2) Cf. Laert. Diog. VIII 21; Hiller in *Satura Sauppio oblata* p. 106 sq.

3) Cf. Zeller, *phil. Gr.* III 1² p. 440 adn. 1.

4) Cf. Rohde *mus. Rhen.* XXXIII p. 682; Gomperz *ibid.* XXXIV p. 156.

necesse sane est, a Timone silli conscripti vel ad finem certe perducti sint annis provector: quocum id quoque congruit quod in ultimo libro, quem *ἐπιλογον* inscripsere grammatici, commemorantur Aristonis Chii discipuli et agitur de Dionysio *Μεταθεμένω* quasi defuncto sive iam aetate confecto.

Transeo nunc ad enarrandam sillorum dispositionem qualem olim redintegravi et nunc quoque fere tenui (paucissimis tantum mutatis), quia hac ratione ad eorum naturam intellegendam multo plus profici existimo — quamquam de singulis multis dubitari posse consentaneum est — quam exercenda sola arte nesciendi quam iusto magis hodie praedicare solent.

Initium¹⁾ igitur carminis duxit Timon a versu *ἔσπετε νῦν μοι ὄσοι πολυπράγμονές ἐστε σοφισταί* (fr. I). quod initium qua ratione cum reliquo carmine coniunctum

1) Aliter quidem iudicavit Otto Iahn, qui *Hermae* vol. II p. 24 haec scripsit: 'Ob die Worte des Diogenes, der Vers (fr. I) sei *ἀρχή* des ersten Buches gewesen, bedenten, es sei der erste Vers des Gedichtes gewesen, lässt sich wohl bezweifeln. Das *νῦν* kann doch nur anknüpfen an etwas Vorhergehendes und Sextus Empiricus' (Pyrrh. hypot. I 224) Angabe *ἐν πολλοῖς γὰρ αὐτὸν ἐπαινέσας τὸν Ξενοφάνην, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους αὐτῷ ἀναθεῖναι* kann doch nur von einem an Xenophanes gerichteten Prooemium verstanden werden'. Sed contra certum Apollonidis testimonium et constantem pinacographorum Graecorum usum libri initium afferendi nihil potest valere Iahni dubitatio. accedit, quod ipsius *Iliados* secundum Aristoxenum (anecd. Roman. III p. 5 ed. Osann.) ferebantur apographa quae a gemello Homericis versu *ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δάματ' ἔχουσαι* initium caperent; neque absimile est illorum carminum exemplum satis notum, quae *ἄρα* particula sententiam principalem inducebant. denique Sextus hoc solum mihi videtur dicere, Timonem Xenophani quae per sillorum maximam partem (i. e. libr. II et III) exposuit attribuisse; fecit enim eum ut supra vidimus severum iudicium de omnibus dogmaticis ferentem.

fuerit, nullo proditur indicio; excogitari multa possunt, quorum unum exemplum hoc est: „dicite mihi nunc, quotquot estis sophistae — vos enim scitis omnia, nos vero (sceptici) nihil pro certo habemus (v. adnot. ad fr. I) —, quomodo tandem (ὅπως δὴ — II 113) veritatem ipsam assequi possimus. audio quidem sua unum quemque vestrum placita asseverantem verissima esse. sed placita vestra omnia inter se pugnant: quis igitur probandus est? hoc ut cognoscerem, nuper ipse in Orcum profectus sum et narrabo vobis quae ibi expertus sum. simulatque descendi, audiī magnum certantium hominum tumultum atque aggressus vidi immensam *λογομαχίαν* inter philosophos exortam.“

Iamque sequitur enumeratio eorum quos conspexerit philosophorum apprime accomodata ad catalogum eorum quos Vlixes in Orco viderit, adiectis usque paucis verbis, quibus tamen acutissime deformatur unius cuiusque mores praecipueque certandi virtutes. atque memorabile quidem est eiusmodi catalogos in usu fuisse apud Homericos parodos, ut a Matrone apud Athen. XIII p. 134 sq. longa series epularum in rationem catalogorum *Νεκυίας* et *Βοιωτίας* (v. 4. 30. 36; 22. 33. 50) enumeratur, et eodem fere modo recensentur in Iuliani Caesaribus singuli ingredienti imperatores. solemnem vero hanc consuetudinem etiam a poeta Phlasio in sillis adornandis adhibitam esse, adsunt haud paucae quae clarissime confirment reliquiae, inprimis eae in quibus verba *καὶ ἴδον* et similia in *Νεκυίᾳ* frequentata reperiantur.

Horum igitur philosophorum Timon dicit se in principibus conspexisse Democritum *περίφρονα ποιμένα μύθων, ἀμφίνοον λειχήνα* (fr. II) et Pythagoram *σεμνηγορήης ὄαριστήν* (fr. III), tum Parmenidis *βλην μεγαλόφρονα* (fr. III), dein Zenonis Eleatae *ἀφοιτερογλώσσου μέγα σθένοϛ οὐκ ἀλαπαδνόν* Melissumque (fr. V) atque Thalem (fr. VI),

omnes autem duxisse Platonem ἀγορητὴν ἠδυσπῆ τέτιξιν Ἰσοκράγον (fr. VII). deinde Zenonem stoicum narrat se vidisse anum Phoenissam eiusque nassam qua callide omnia captare studuerit frustra vagatam esse (fr. VIII). pergitur in philosophorum agmine, ubi apparuit etiam Anaxarchi θαρσαλέον κύνειον μένος (fr. VIII) et medios in litigantes qui se immiscuerit Protagoras ἐριζόμεναι εὖ εἰδώς (fr. X). huic denique enumerationi haud inepte tribuas fr. XI, XII, XIII, quibus commemorantur Prodicus λαβάργγυρος ὠρολογητής (fr. XI), Antisthenes παντοφωγῆς φιλέδων (fr. XII), Speusippus ἀγαθὸς σκᾶψαι (fr. XIII).

Post finitum hunc catalogum repetit Timon omnes hos inter sese concertasse terribili λογομαχίᾳ, in qua βροτολογὸς Ἔρις semper eos acriter ad pugnandum instimularet (fr. XIII); statimque ὄλλγον ὑποβάς (ut testatur diserte Clem. Alex. strom. V p. 235 Sylb.) subiungit quae fuerit rixarum causa. has vero ridicule imitatus Iliadis initium fingit exortas per Ἥχοῦς σύνδρομον ὄχλον, a quo garrulitas philosophis iniecta sit (fr. XV).

Certamen autem philosophorum re vera esse adumbratum non modo idcirco redditur verisimile, quod haec ratio admodum fuit accepta Graecorum populo qui inde a pueris semper maxime agonibus gauderent, veluti adhibita est, ut tria solum diversissima exempla apponam, in Homeri Hesiodique certamine, in Aristophanis Ranis, in Iuliani Caesaribus¹⁾; nec minus est idonea qua sugillentur philosophi ob altercationes perpetuas notissimi inprimisque usitata in epica Graecorum poesi ludibunda ut in batrachomyomachia, Matronis δελτινω, aliis; verum etiam reliquiae ipsae rem ita sese habere non loquuntur sed clamant.

1) Simili certamine pictores inter se confixisse statuit in Nicomachi elegia Otto Iahn in relat. soc. Sax. vol. VIII (1856) p. 291 ingeniosa sane sed parum certa coniectura.

Duo etiam spectacula vividissima ipsius philosophorum certaminis cognosci queunt, nequeunt, id quod vehementissime dolendum est, pernosci.

Primum proponitur Arcesilaus parans pugnam contra adversarium, Zenonem ni fallor (vide comm. ad fr. XVII), versibus duobus (fr. XVI), in quibus provocatur ad Pyrrhonem et Diodorum quibus ille prorsus indigeat. atque similem sententiam ipsum Arcesilaum eloquentem paulo post facit Timon (*διαλεπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα*; fr. XVII); adversarius autem ei opprobrio vertit, quod vituperationibus semper immisceat iocos vel poeticos flores (fr. XVIII); postremo Arcesilaus oratione habita sese infert mediam in turbam quae eum magnopere admiratur (fr. XVIII).

Altera vegetissima imago nobis quasi ante oculos ponitur Zenonis eiusque agminis. Zenon enim colligit turbam mendicorum (fr. XX) eamque docet lenticulas coquere (fr. XXI), qua re superbiens gloriatur unus ex eo grege (fr. XXII); sed in pugna acerrima alter qui divitem se Zenoni dedit iam de felici certaminis eventu desperat et acerbissime irridet illos *πρωγούς*, namque sese esse *πρωγόν* quod ad mentem attineat itaque exitium evitare non posse (fr. XXIII). huic igitur stoicorum pugnae probabiliter tribuendi sunt illi quoque versus quibus Cleanthes describitur per medios virorum ordines incedens (fr. XXIII).

Porro ad philosophorum *λογομαχίαν* refero reliquias nonnullas, quibus adversarii contumeliose appellantur: fr. XXV quo philosophus petitur quidam qui comparationibus et imaginibus uti solitus sit, fr. XXVI quo Platon, quod inpenso pretio librum Pythagoricae disciplinae emerit exque eo Timaeum concinaverit (sive ut Tzetzae placuit Sophronis mimis edoctus sit dialogos scribere: fr. XXVI*), fr. XXVII (siquidem Timonis est) quo Asclepiades Phliasius; dein fr. XXVIII quo Menedemus narratur orationem habuisse et fr. XXVIII quo Heraclitus ut idem consilium

exsequeretur surrexisse; etiam fr. XXX, quo nescio quis acriter increpat Ctesibium Chalcidensem; adicio denique fr. XXXI, quibus verbis quendam ab adversario laceratum esse conicio.

Post saevissimam pugnam descriptam iam Pyrrhon omnibus quibus ceteri philosophi laborant libidinibus et fraudibus invictus prodit (fr. XXXII) rixasque terribiles componit oratione gravissima in omnes philosophos ob altercandi studium invectus (fr. XXXIII et XXXVIII); sic omnes convicti a Pyrrhone quocum nemo certare conatur (fr. XXXV) obmutescunt, itaque Pyrrhon recuperavit tranquillitatem ad beate vivendum ipsi maxime necessariam visam (fr. XXXVI). quem cum Timon hunc in modum *ἐν νηνεμῆσι γαλήνης* versantem videt (fr. XXXVII), sese ad eum convertit insigniter eum laudans, quod omnium sophistarum fraudibus invictus spretis eis rebus quae nullius sint pretii omnium unus vere beatus vivat (fr. XXXVIII). has splendidissimas in laudes exiisse arbitror librum primum; Euboei tamen Parii parodi etiam diserto testimonio (fr. XXXVIII) primo libro inesse traditur mentio, quae quomodo facta sit ut multae possunt excogitari rationes ita nulla probari.

In secundo libro suspicor primum Xenophanem, qui philosophorum certamini non interfuit, prodire (fr. XXXX) et a Timone interrogari, cur proelio committendo non interfuerit. quo facto respondet, sese nihil curare omnes istos philosophos nugatores neque Socraticos, Phaedonem, Euclidem (fr. XXXXI), neque Academicos (fr. XXXXII) neque Aristotelem (fr. XXXXIII); sibi sapientiae tantum studium cordi esse semperque fuisse, neque enim sibi vivo Lydorum luxuriosam vitam placuisse, sed Graecorum simplicem victus consuetudinem (cf. fr. XXXXIII diserte secundo libro attributum); nihilo setius veram viam quamvis *sapientiae studiosissimum* se non repperisse (fr. XXXXV).

qua de re postquam effudit querelas, quibus cavet Timone quis putet Xenophanem, qui ab ipso statim omnes praeter Pyrrhonem philosophos reprehendens depingitur, Pyrrhoni usquequaque parem esse, iam Timon eum tanquam Tiresiam alterum¹⁾ de singulis philosophis interrogat Xenophanesque respondet omnes aculeatis verbis perstringendo, quo munere ut perfungatur multis nominibus peridoneus Timoni visus est. non solum enim fuit ille unus ex antiquissimis philosophis, qui optime potuerit cognitos habere omnium philosophorum mores doctrinas vitas ex diuturna cum eis in Orco consuetudine, sed iam dum inter vivos est 'increpavit eorum arrogantiam, qui cum sciri nihil posset auderent se scire dicere'²⁾, et ipse *συλλογράφος* praecipueque *Ὀμηραπάτης ἐπικόπτης*.

Huius igitur colloquii sunt versus, quibus agitur de Heraclito (?) (fr. XXXXVI quod secundo libro adsignatur), de Anaxagora (fr. XXXXVII), de Protagora (fr. XXXXVIII,

1) Optime cum Tiresia Xenophanem contulit Otto Iahn Herm. vol. II p. 236; minus bene addit haec: 'Man kann noch hinzufügen, dass Xenophanes Rhapsode war . . . Er selbst hatte ja umfassende epische Gedichte geschrieben *Κολοφῶνος κτίσις, ὃ εἰς Ἑλλάδα τῆς Ἰταλίας ἀποικισμός*, und es verdient Beachtung, dass er vom Handwerk des Dichters und Rhapsoden aus zur Philosophie überging. Wenn es heisst (Diog. IX 18) *αὐτὸς ἐρραψῶδει τὰ ἑαυτοῦ*, so sagt das wohl nicht, dass er sich auf den Vortrag seiner eigenen Gedichte beschränkte; seine Polemik wurde nur pikanter, wenn sie mit der Recitation der angegriffenen Dichter in Verbindung gesetzt war (??). Das Wanderleben, das ihn . . . jahrelang durch verschiedene Länder trieb, war wohl das Leben des fahrenden Rhapsoden (??). Jedenfalls war die Person des Rhapsoden die geeignetste, ihr die verschiedenen Mittheilungen in den Mund zu legen'. quae ut magna ex parte per se improbabilia videntur, ita plane me fugit, quid faciant ad personam, quam apud Timonem agit Xenophanes, explicandam.

2) Cf. Cic., *acad. pr.* II 25, 74.

quod a Sexto Empirico item huic libro adscribitur), de Empedocle (fr. XXXXVIII), de Socrate (fr. L), de Platone (fr. LI et LII), de Socraticorum scriptis (fr. LIII et LIIII). hos fere ut priores philosophos pertractat Xenophanes in secundo libro.

In tertio contra posteriores philosophos exagitat Epicurum (fr. LV et LVI, quorum alterum tertio libro in fuisse plane Athenæus dicit), stoicos (fr. LVII), quos inprimis ob grammaticum studium lacerat (fr. LVIII), denique Dionysium Heracleotam Metathemenon (fr. LVIIII).

Postremo Timon videtur a Xenophane interrogatus quinam philosophi nunc florerent respondisse, esse quidem permultos Alexandriae sed futtiles (fr. LX), esse etiam Aristoneos (fr. LXI) sed hos quoque vanos; perpaucos tantum sibi placere, ut Eurylochum Pyrrhoneum (fr. LXII) vel Philonem eundem scepticum (fr. LXIII).

Potuit tamen de his duobus ut mortuis (nam num eo tempore quo Timon sillos scripsit superstites fuerint, ignoratur) Xenophanes loqui; temporisque item ratione diiudicandum est, utrum ille an Timon Aristonis mentionem fecerit tertio certe libro iniectam (fr. LXIIII).

Prorsus denique nihil pronuntiari potest, quo in libro ea verba, quibus continetur indicium de docto quodam alicuius philosophi scripto statutum, sint prolata (fr. LXV).

Hanc igitur misere dilacerati carminis dispositionem resuscitare conatus sum, speroque fore ut in universum ea quam animo concepi imago non valde a vera et pristina abhorreat specie. certa enim duo mihi videntur: et totum poema in *νεκλῆς* formam esse redactum et in primo libro *λογωμαχίαν* inter philosophos commissam describi; tertium certum non videtur sed est, ut quod stabilitum Apollonidis testimonio, Xenophanem secundo tertioque libro a Timone interrogatum de singulis philosophis *disseruisse*.

Restat ut dicam de nonnullis reliquiis quae aut nullo iure aut dubio Timonis sillis attributae sunt.

Primum eum sillographum qui commemoratur a Tzetzta (fr. LXVI) Timonem fuisse credi sane potest, quamvis nequeat de uno vocabulo quidquam affirmari confidentius.

Deinde ea verba quae tamquam Timonea Eustathius affert (fr. LXVII) dubitanter olim, nunc certa demonstratione nixus ab hoc poeta abiudicavi (v. comm.).

Denique duos versus ex Homero parodice detortos, quibus philosophi irridentur auctoris nomine non addito, Timoneis olim etsi cunctabundus subieci (fr. 68 et 69 proeced.). quorum prior legitur in Etym. Magn. p. 722, 18 v. σοφιστής· ἐλέχθη ὁ ἐθειλοφιλόσοφος σοφιστής, ὁ δὲ τῶ ὄντι σοφός· ὅθεν ἐπεπόλαξε λέγειν· φιλοσοφεῖ,
 ‘ὄφρ’ εὖ γινώσκης ἤμην σοφόν (sic Meinekius pro θεόν)
 ἡδὲ σοφιστήν.’

recte quidem dixi Timonis sillis posse hunc versum ad exemplum Homericum *E* 128 (ὄφρ’ εὖ γινώσκης ἤμην θεόν ἡδὲ καὶ ἄνδρα) factum probabilius tribui quam cum Bergkio Crateti cynico: nam ipsum illud inter σοφιστάς et σοφόν discrimen quam maxime effertur a Timone, cui unicus σοφός Pyrrhon, alii philosophi omnes σοφισταί; sed hoc praeceptum a multis decantatum ne ex carmine quidem petitum videtur; sillorum certe nullum indicium est. etiam minus licuit versum Homericum (*x* 195) de Chrysippo dictum (apud Laert. Diog. VII 183 ὅθεν φασὶν ἐπ’ αὐτοῦ λεχθῆναι· ὄλος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιά ἀίσσουσι’) Timoni adscribere. usquequaque vero tenendum est, in omnium Graecorum ore Homericum semper fuisse, ita ut facile a quovis usurpari deflective potuerint.

Neque magis inter Timonea commemorandum duxi id quod a Paulo fr. 55 (a Mullachio v. 133) positum est ap. Athen. XII p. 518 e ἐπιχωριάξεν παρ’ αὐτοῖς (Sybaritis) δια τὴν τρυφήν ἀνθρωπάκια μικρὰ τοὺς (καὶ ἕπετος κοῖ).

Vnger) *σκωπαλους* ὡς φησιν ὁ *Τίμων* τοὺς καλουμένους *παρά τισι στίλπωναας*, quod etsi arguto artificio adhibito poteris Timonis sillis servare ita ut putes exitisse talem fere versum: *εἶδον σκωπαῖον τὸν καὶ στίλπωνα καλοῦσι*, quo Timon Stilponem hominem obscaenum (cf. Cratetis fr. I) quasi nanum, ut Zenonem anum, castigaverit, tamen leni mutatione cum Th. Roepero¹⁾ *Τίμαιος* nomen pro *Τίμων* scribendo tota res tam facile et plane expeditur ut in hac coniectura acquiescere praestet.

Iam vero sillorum intellectus vel veteribus visus est tot difficultatibus obstructus esse, ut commentariis singularibus eos explanarent (v. supra). id quidem aliqua ex parte inde explicatur, quod arctiore ad eorum acumina perspicienda opus est familiaritate cum Graecis philosophis contracta; sed sunt etiam ipsa acumina, quibus silli abundant, haud raro exquisitoria, aliquotiens vel artificiosiora. id quidem cum omnibus parodis commune habet Timon, quod magna cavillationis vis inest ipsi rationi ex qua detorti sunt Homerici versus, quos infra singula fragmenta semper curavi adscribendos. satis etiam conspicua est copia comparationum et imaginum vividissimarum acerbissimarumque. sed propria sillorum sunt duo potissimum facetiarum genera, cum allitterationes et *παραγραμματισμοί*, tum amphiboliae, quas Timon in summis deliciis habuit: et patet quam facile ambigui verbi involucro tecti lectorem non monitum egregii aculei lateant. tantam denique Timon sibi sumpsit licentiam in cudendis, praecipue conglutinandis novis vocabulis, ut in paucis quae supersunt reliquiis plus sexaginta reperiantur vocabula *ἄπαξ εἰρημένα* pleraque ab ipso ficta quorum infra apposui indicem ex litterarum ordine digestum.

1) Cf. Meinekii *exerc. in Athen.* II p. 22 — *anal. in Ath.* p. 288.

Haec igitur omnia singulariter explananda duxi in commentariis quae singulis fragmentis adscripsi.

De adnotationibus criticis pauca addam. Duorum scriptorum, apud quos longe maxima fragmentorum pars servata est, Athenaei et Laertii Diogenis codices nondum ab ullo editore accurate excussi sunt. Gaudeo igitur quod Athenaei codicis Marciani *A* scripturas diligentissime descriptas liberaliter mihi Georgius Kaibel supeditavit; epitomae sane (de qua cf. praeter Kaibelium, *de Athenaei epitome* Wissowae *de Athenaei epitoma observationes* in 'Commentationibus philologis in honorem Aug. Reifferscheidii editis') codicum novae collationes mihi non praesto erant.

Laertii vero Diogenis iam in proecodosi largiorem scripturae discrepantis farraginem exhibui, quam nunc omissis tamen interpretatione Latina et editionibus antiquis praeter Frobenianam iteravi; sed addere iam potui scripturas gravissimorum codicum quos nuper aut ipse excussi aut alii mea causa contulerunt. praeterea utpote in auctore cuius diorthosin etiamnunc desiderari suo iure multi lugent, ut uno conspectu de cunctis qui mihi innotuerunt codicibus iudicium fieri posset, adieci quotquot mihi adscriperam per Italici itineris opportunitatem aliorum librorum lectiones.

In afferendis tamen scripturae discrepantiis sciendum est eam quam ex disciplinae severitate decet rationem sequi me non potuisse nisi in quattuor optimis codicibus, Parisino primo et altero (*P* et *Q*), Burbonico antiquissimo (*B*) et Laurentiano primo (*F*), praeterea in Laurentiano tertio (*H*) et in Vaticano Vrsini (*V*), denique in Monacensi (*M*). dicam de singulis.

Parisinus Graecus 1759 saec. XIV scriptus (*P*) scatet correctionibus; mihi amicissime et longe accuratissime eum excussit Gundermannus, ex cuius notitiis quaestionem sub-

difficilem quae est de diversis correctricibus manibus sic diiudicaverim: in levioribus quibusdam rebus iam a prima manu (P^1) inter scribendum correctus est, deinde aliquot locis a manu altera, cuius atramentum et scribendi ratio non prorsus paria, sed admodum sunt similia (hanc P^2 dixi); deinde iterum et vehementissime per tertiam manum (P^3) quae saepissime antiquam scripturam radendo deletat et lurido utebatur atramento interpolatus est codex secundum librum qui 'vulgatam' lectionem exhibuit; postremo recentissimas correctiones (P^4) compendio $\gamma\epsilon$ inductas passus est totus codex quas in decimo libro frequentissimas esse audio, in Timonis Cratetisque fragmentis deesse praeter II 55 video¹).

Parisinus Graecus 1758 saec. XIV²) (Q) diligenter quidem sed aliquotiens male intellectis paullo rarioribus scribendi compendiis descriptus ex Parisino P post correctoris prioris (P^3) operam: hunc quoque in meum usum contulit Gundermannus. — ceterum utrumque codicem Parisinum subinde iam inspexerat Menagius, post diuturnam vero oblivionem iterum in lucem protraxit nuper Bonnetus mus. Rhen. XXXII p. 578 sqq.

Burbonicus Graec. 253 saec. XII membranaceus (B): quode accuratius rettulit Nietzscheus progr. Basil. 1870 p. 17 sq. eum ipse totum contuli a. 1861.

Laurentianus plutei LXVIII 13 saec. XII membran. (F). collatus est a Cobeto, cuius schedas mihi olim per Fr. Ritschelii benevolentiam usurpare licuit; in Timonis fragmentis a me passim denuo inspectus.

1) Interdum P^4 antiquam a P^3 deletam scripturam margine addito $\epsilon\lambda\gamma\sigma$ restituit.

2) Huic saeculo Bonnetus l. s. p. 581 adscripsit codicem, postea sane idem (mus. Rhen. XXXIV p. 487) saec. XV exeunte vel XVI ineunte eum exaratam esse contendit: qua de re ambigo, quoniam Laur. H qui post Parisinum Q ex P fluxit et Rosio et me iudice scriptus est saeculo XIV.

Laurentianus plut. LXVIII 35 saec. XIV membran. (*H*), qui fluxit ex *P* post correctoris *P*⁸ interpolationēs. subinde eum inspexerat Cobetus, totum ipse excussi.

Vaticanus 1302 saec. XIII bombycin. (*V*) ex libris Iulii Vrsini. hic quoque bonae familiae est et pendet ex eodem archetypo atque Parisinus *P*, quocum IV 33 omittit (propter homoioteleuton) unum Timonis versum (fr. XXII); sed explicit in VI 66. totum contuli ego.

Monacensis CLIX saec. XIV bombycin. (*M*). in hoc codice insunt lib. I. II. III. IV 1—54. V 1—60. X 1—61. eius lectiones Spengelius cum Huebnero communicavit.

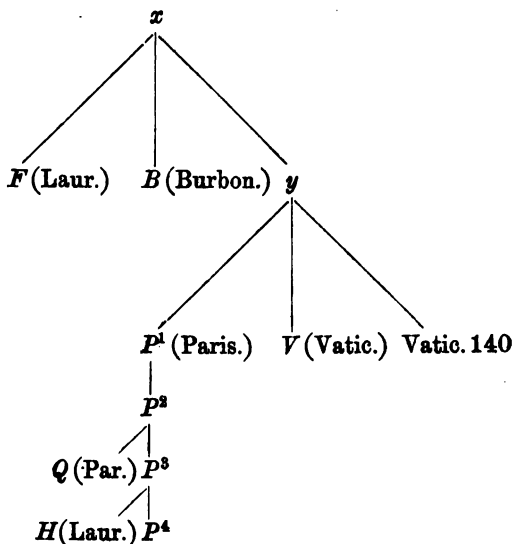
Ceterorum lectiones attuli ubicunque vel ipse enotavi vel enotatas reperi; sunt vero hi:

Arundelianus (*A*) et Cantabrigiensis (*C*) quorum cum Aldobrandina a Thoma Galeo collatorum scripturae congestae sunt in Diogenis editionis Wetstenianae tom. II p. 557 sqq.; codices in Stephani adnotationibus commemorati (plerumque Marcianus 393); Vindobonensis 106 per tertium librum a Huebnero usurpatus; denique a me subinde inspecti Laurentianus plut. LXVIII 28, saec. XIV chartac. (*G*), descriptus quidem ex codice qui multa communia habuit cum Burbonico, sed vehementissime ipse interpolatus, aliquotiens scite emendatus a viro docto quodam; Vaticanus 140 saec. XIV bombyc. optimae notae, conspirans IV 33 cum Vaticano *V* et Parisino *P* in lacuna quade dixi; Vrbinas 108 saec. XV chartaceus; Ottobonianus 355 saec. XV; Marcianus 393 saec. XIV chartac., quem eundem cum Frobeniana contulit H. Stephanus¹); Marcianus 394 saec. XIV membran., gemellus Laurentiani *H* et descriptus procul dubio ex Parisino *P*; Barberinus 275 saec. XV; Burbonicus alter 252, scriptus ab Ioanne

1) Cf. Stephani epist. nuncup. Maximi Tyrii a. 1537 et Mattaire, *hist. Stephan.* p. 226.

Rhoso Cretensi exeunte saeculo XV, Laurentiano *G* tam similis ut nequeat credi non ex eo fluxisse; Angelicanus saec. XVI¹) chartac., qui cum Parisino *P* (Laurentiano *H* et Marciano 394 ex illo descriptis) exhibet stoicorum catalogum a Rosio Herm. I p. 369 sq. editum, sed ut videtur descriptus ex Laurentiano *H*.

Ceterum bonorum codicum hoc stemma credo constitui posse:

Denique in recensendis Eusebii *praep. evang.* libris XIV et XV, qui soli Timonis quaedam fragmenta suppetant, Gaisfordianorum codicum longe plurimum valent²⁾

1) Subscriptum est *λασητιον διογενους περι βλων φιλοσοφων τιλος. εν ιωάννης πουκίνου εν Φλορεντίας γέγραφε: ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΙΑΙΟΣ ΕΚΕΛΕΤΣΕ.*

2) Cf. *Dilesium, Doxogr.* p. 158 sq. post G. Wolffium, *Din-*

Parisinus 466 (C) et Laurentianus VI 9 (G), nonnihil Venetus Marcianus 341 (I), nequissimus est Parisinus 467 (D).

His expositis ut colligamus, quibusnam in rebus Timonis sillorum naturam positam esse viderimus, sillos dicemus carmina didactica quibus *δογματικοί* praecipue philosophi heroicis versibus ex Homero plerumque parodice detortis perstringuntur.

Sillorum autem poesis non inde ab incunabulis multiplici illo flore ornata fuit quo Timoneos splendere videmus, sed ab exiguo initio paulatim incrementis undique captis ad summum perfectionis fastigium processit. etenim, quoad etiam nunc cognoscere licet, in primis incunabulis silli nihil continuerunt nisi irrisionem *δογματικῶν* quorundam inclusam versibus heroicis ex Homero saepe deflexis, didactici illi tantum neque iocorum iucunda varietate neque epica virtute excellentes. tales certe sillos persuasissimum habeo fuisse eius, quem primum in hac poesi polluisse traditum est, Xenophanis Colophonii.

Xenophanes Colophonius utrum sillos scripserit an non diu sane multumque longo ex tempore disputatum est; sed ut fieri solet quaestionem me iudice non admodum impeditam magis magisque exagitaverunt et perturbaverunt viri docti, quorum singulos errores refutare supervacaneum censeo¹⁾. sed in idem crimen ne ipse incidam, singulos locos quibus Xenophanes sillographus commemoratur deinceps proferam et examinabo.

dorfium, Freudenthalium de hac quaestione subtiliter et plane probabiliter disputantem.

1) Cf. Casaubonus, *de satir. poes.* p. 233 sq. Ramb., Fabricius, *bibl. Gr.* libr. II c. 23, vol. I p. 797³, Fuellebornius, *Beitr. z. Gesch. d. Philos.* fasc. 7 p. 1 sq., Paulius, *de sillis* p. 15 sqq., Karstenius, *Xenophan.* p. 23 sq., Welandus, *de Hom. parod. scr.* p. 15 sqq., alii.

1) Strabo XIV 1, 28 p. 643 Casaub. *ἄνδρες ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων Ξενοφάνης ὁ φυσικός, ὁ τοὺς ἄλλους ποιήσας διὰ ποιημάτων.* haec verba tam manifesta sunt ut nihil possit supra. nihilo setius Paulius p. 18 inde argumentum petiit quo nixus sillos a Xenophane scriptos esse negaret, interpretatus: 'qui sillos fecit per collectionem carminum sparsos'. quam interpretationem vel eam ob causam rectissime reiecit Welandus p. 20, qui omnino prudentissime de hac quaestione disputavit, quod si haec voluisset Strabo dicere, necesse fuisset ad vocabulum *ποιημάτων* articulum addi¹⁾. sunt autem verba cum eodem simpliciter explicanda: 'qui fecit sillos versibus inclusos'. nam *διὰ ποιημάτων* idem valet atque *ἐν ἔπεσιν* i. e. 'per versus'²⁾, modo ne cum Welando l. s. statuas, sola carmina hexametris heroicis conscripta dici *ποιήματα*: in comparationem igitur vocandum est quod in simili notitia dixit Strabo XIV 5, 8 p. 671 *Ἄρατος ὁ τὰ φαινόμενα συγγράψας ἐν ἔπεσιν.* quod si quis quaerat cur *διὰ ποιημάτων* addendum censuerit Strabo quamquam *ἄλλοι* per se certum posseos genus describant, respondendum est, in ipso vocabulo solum irrisionis notam inesse (v. supra p. 5), itaque poeticos sillos accuratius illum significare voluisse.

2) Laert. Diog. IX 18 *γέγραφε δὲ [καὶ quod vulgo*

1) Idem cadit in Bernhardyium, qui *hist. litt. Gr.* II 2^s p. 548 scripsit: 'die Worte meinen allein den scharfen Geist der Kritik, welcher die Gedichte des Philosophen bezeichnete.' quod voluit Strabo, debuit dicere *ἄλλους ποιήσας διὰ τῶν ποιημάτων*; accidit quod tale scribendi genus prorsus abhorret a natura breviuscularum memoriarum ad litterarum artiumque historiam spectantium, quas singularum urbium descriptioni subicere solet Strabo.

2) Cf. praeter alios Laert. Diog. IX 22 *καὶ αὐτὸς (Parmenides) δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ καθάπερ Ἡσιόδός τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς.*

hic additur deest in optimis libris] (*Ξενοφάνης*) ἐν Ἐπει-
καὶ ἔλεγεια καὶ ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου ἐπι-
κόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. in quo loco vexa-
tissimo primum constare mihi videtur — quod cf. etiam
Kernius, *üb. Xenophan. v. Kolophon* (Sedin. 1874) p. 18
adn. 25 —, ἰάμβους verbo non vulgarem metricamque
significationem inesse sed paullo rariorem, de qua iam
supra p. 26 dixi, ita ut describantur 'carmina probrosa'
in quibus quae Homerus Hesiodusque de dis protulerunt
castigavit Xenophanes. cuius iudicii gravissima argu-
menta duo haec sunt: iamborum Xenophanis nec vola est
nec vestigium; nam verba quaedam apud scholiastam
Hippocratis [vide nunc Erotian. p. 18 Klein.] servata
non licere in iambicam formam redigere, rectissime iam
exposuit Meinekius, *vindic. Strabon. p. 217*; mihi videntur
ea simpliciter spectare ad notissimae elegiae (7 Bergk.)
versum alterum. dein si ἰάμβους metrum significat, ἐν
Ἐπει referendum est ad hexametros heroicos, his vero
notum est Homerum Hesiodumque a Xenophane im-
pugnatos esse; itaque philosophus tribus poeseos generibus,
hexametris elegiis iambis, poetas illos castigasse statuend-
us esset, quod omnem fidem excedit. Wilamowitzius
vero *commentariolo grammatico II* (proem. ind. lect. Gryph.
1880/1) p. 7 haec ad unum coniecit pertinere carmen, cui
inessent iambi per saturam admixti heroici: sed — ut
alia de quibus infra dicam nunc mittam — quomodo verbis
traditis carmen heroicis (quos dicit Tzetzes) compositum
significari potuerit, quid potissimum verbis καὶ ἔλεγεια
faciendum sit, ipse viderit.

Item ἐν Ἐπει potest dupliciter explicari, aut generaliter ('scripsit versibus constrictos libros, eosque et elegias et carmina probrosa contra Homerum Hesiodumque') aut singulariter ('scripsit carmine heroico, item elegias et carmina probrosa contra Hom. etc.'). illo

accepto dicitur sine exemplo ἐν ἔπεισι ἐλεγείας γράφειν¹⁾ et desunt in enumeratione notissima et clarissima Xenophanis poemata, didacticum unum (περὶ φύσεως) et epica duo (Κολοφῶνος κτίσις et ὁ εἰς Ἑλέαν ἀποικισμός) quae tamen novit Diogenes (IX 20). hoc si admiserimus, prorsus intolerabiliter in duobus prioribus membris metri solius, non argumenti ratio habetur, in ultimo argumenti solius, non metri; neque inter se concordant duo membra ἐν ἔπεισι et ἐλεγείας, cum debuerit aequabiliter dici aut ἐν ἔπεισι καὶ ἐλεγείοις (sive δι' ἐλεγείας) aut ἔπη καὶ ἐλεγείας.

Omnes vero difficultates tollentur, si mecum scripseris γέγραφε δὲ ἐν ἔπεισι καὶ ἐλεγείοις (sive quod fortasse praestat²⁾ καὶ <δι> ἐλεγείας) καὶ (quae particula ad aliam in poematis a Xenophane tractatam materiam spectat, nisi forte delenda est) λάμβους καθ' Ὀμήρου κτλ. ('scripsit hexametris et elegiis etiam irrisiones Homeri Hesiodique'). sic verba ἐπικόπτων (cf. Timon. sill. fr. XXXX) αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα simpliciter ad totum enuntiatum pertinent, quo sola Homeri Hesiodique irrisio describitur pariter atque proximo (ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται κτλ.) inimicitia erga philosophos et Epimenidem exercita, neque de poematum generali enarratione agitur. neque in elegiarum memoria haerebit quisquis meminerit eorum, quae elegiae longissimae (1 Bergk.) v. 21 sq. dixit Xenophanes.

3) Schol. *ABL* Iliad. B 212 οὐ Ξενοφάνει ἀλλ' Ὀμήρω πρώτῳ σίλλοι πεποιήνται (cf. Eustath. ad l. s. p. 204, 21 ed. Rom. οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ἐνταῦθα ὅτι οὐ μόνον Ξενοφάνησ πεποίημε σίλλους ἐν οἷς εὐδοκίμηκεν

1) Distat enim prorsus, quod Suidas dixit (v. *Θέογνις*) γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη βω'.

2) Suidas in lyricorum vitis compluribus ita dixit: cf. v. *Θέογνις*, *Σιμωνίδης*, *Τυρταῖος*, *Παρθένιος* (ex Schneideri emendatione) [*Eudoc. v. Σόλων*].

κτλ.). quo loco statim elucet ceteroquin a grammaticis litteratis Xenophanem primum sillographum constitutum esse.

4) Proclus ad Hesiod., *op. et di.* v. 284 *Ξενοφάνης διὰ δὴ τινα πρὸς τοὺς κατ' αὐτὸν φιλοσόφους καὶ ποιητὰς μικροφυλίαν σίλλους ἀτόπους ἐκθειῖναι (συνθεῖναι cod. reg. Paris. 2771) λέγεται κατὰ πάντων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν.*

5) Tzetzes ap. Bernhardyium ad schol. Dionys. Perieg. p. 1010 *σilloγράφος νῦν ὁ Ξενοφάνης (cod. Ζενοφάνης) ἐστὶ καὶ ὁ Τίμων καὶ ἕτεροι.*

6) Denique in schol. Aristoph., *equit.* 406 et apud Eudoc. p. 87 *Ξενοφάνης ἐν σίλλοις* unusque eius versus heroicus laudatur.

Adsunt igitur sex certissima testimonia, quibus probetur Xenophanem scripsisse versibus hexametris carmen quoddam quo poetas philosophosque irrisit potissimum propter opiniones de dis prolatas. cui carmini Xenophanes nihil inscripserit, *σίλλων* titulum grammatici nonnulli inscribere commoti procul dubio similitudine, quae inter Timonis sillos et hoc poema intercederet, alii *λάμβου*s dixerunt, alii denique *παρφιδίας*. nam nullus dubito quin *παρφιδιῶν* fragmentum ab Athenaeo II p. 54^c servatum eiusdem carminis sit¹⁾. falluntur enim qui censent²⁾ inesse hic senilem quandam hilaritatem prorsus ab acerbis Homeri Hesiodique irrisionibus abhorrentem. namque ut servati fragmenti versus respondent elegiae primae versibus 19 et 20, *ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει | ὡς οἱ μνημόσυν' ἦ*, sic statuendum est proximis iam non superstites respondisse eiusdem elegiae

1) Idem censuerunt Menagius ad Laert. Diog. IX 18 et Schneidewinus in diar. antiqu. 1843 p. 740, *del. poes. lyr.* p. 40.

2) Welandus l. s. p. 21 et Karstenius p. 55; his similiter iudicat Kernius l. s.

versibus insequentibus (21. 22) οὔτι μάχας διέπει Τιτη-
νων οὐδέ Γιγάντων, οὐδέ τὰ Κενταύρων; reprehendit
igitur illos qui narrent de dis fabulas divino numine in-
dignas, quales sunt apud illos poetas.

Quod vero crediderunt ab Appuleio, *florid.* IV 20
sillos Xenophanis 'satiras' dici, id nunc rectius ad Cratetem
relatum est (v. infra). ea denique quae profert Menagius
ad Laert. Diog. IX. 111 „sancti patres sillos Xenophanis
Sillenos vocant“, vere an falso sint dicta nescio; certe
quamvis diligenter quaesiverim nullum huius rei indicium
repperi.

Accedunt autem multa alia quibus Xenophanis silli
quales fuerint accuratius describatur.

Primum enim Homerum et Hesiodum a Xenophane
irrisos esse non solum testantur L. D. l. s. et Π 46
καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς (dial.
περὶ ποιητῶν fr. 7 Ros.) ἐφιλονέκει . . . Σύαγρος Ὀμήρου
ζῶντι, ἀποθανόντι δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, καὶ Κέρκυρα
Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευτήσαντι δὲ ὁ προειρημένος Ξενοφάνης,
Timon in fr. XXXX Ξενοφάνης ὑπάτυφος Ὀμηροπάτης
ἐπιπόπτης, Plutarchus, *apophth. reg. Hier.* 4 p. 175 Ὀμη-
ρος ὃν σὺ (Ξενοφάνης) διασύρεις; verum etiam aetatem
tulerunt quattuor versus hexametri (fr. II) quibus Home-
rum Hesiodumque ob fabulas inhonestas de deis fictas
lacerat Xenophanes. tum Thaletem Pythagoram Epimeni-
dem perstrinxisse narratur a Laert. Diog. IX 18 ἀντιδοξάσαι
τε λέγεται Θαλή καὶ Πυθαγόρα, καθάψασθαι δὲ καὶ Ἐπι-
μενίδου; Pythagoramque in elegia (fr. 18 Bergk.) quoque
cavillatus est ob μετεμψύχωσιν, atque Epimenidem patet
cur aggressus sit; ille enim *θεογονίαν* scripsit (cf. L. D.
I 110), Xenophanes autem dixit eos qui deos natos esse
perhiberent non minus ἀσεβεῖν quam qui mortuos (cf.
Aristot., *rhet.* II 23). et egregie carminis naturam
describit Arius Didymus qui in libro περὶ αἰρέσεων (ap.

Stobaeum, *ecl.* II 1, 18 p. 6, 14 Wachsm.) haec habet: *Ξενοφάνους πρώτου λόγος ἦλθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἄξιος γραφῆς ἅμα παιδιᾷ τὰς τε τῶν ἄλλων τόλμας ἐπιπλήττοντος καὶ τὴν αὐτοῦ παριστάντος εὐλάβειαν, ὡς ἄρα θεὸς μὲν οἶδε τὴν ἀλήθειαν, δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται* (fr. 14 Karsten.).

Constat igitur a Xenophane scriptos esse sillos i. e. carmina quibus Thaletem Pythagoram Epimenidem philosophos *δογματικούς*, Homerum Hesiodumque poetas *δογματικούς* praecipue propter perversas de deis narrationes et opiniones vituperaverit versibus hexametris passim per Homericas parodias distinctis, ut videre est in reliquiarum quam subieci collectione.

Adscripsi autem sillis ea tantum fragmenta quae certissima cavillationis vestigia prae se ferant, omisi quaecunque carmini *περὶ φύσεως* eadem vel maiore probabilitate attribui potuerunt¹⁾. prorsus autem incertum est quod sillis coniectando adsignavit G. Dindorfius, qui in Herod. π. μον. λέξ. p. 7, 11 *παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν διωσίλλωνι* (*διωσίλλων*, ut nunc²⁾) constat, cod. Havniensis) *καὶ ἐπιθυμήσει νέος νῆς ἀμφιπόλοιο*, postquam in ipsa editione³⁾ alia correxit,

1) Quaedam ipse in proecdosi etsi dubitanter adieci, velut fr. 2 et 5 Karsteni; etiam ex²⁾ Clem. Alex., *strom.* VII 4, 22 p. 302, 8 Sylb.; p. 841 Pott. (Theodor., *Gr. aff. cur.* III 72 p. 49, 39) et Plutarcho, *de superst.* c. 13 p. 171^B (*amator.* c. 18, *Is. et Osir.* c. 70) sillorum versus exsculpi posse credidi. barbaris quaedam numeris inclusit Roethius, *Gesch. d. abendl. Philos.* II 2² adn. 240. anonymus censor (in Zarnckii ephem. litt. 1859 n. 48 p. 768) desideravit etiam alterum Xenophanis versum, quem Herodianus p. 296 et ceteri ad fr. IV adnotati auctores proferunt *ὀππόσα δὴ θνητοῖσι πεφύκασι* (sic cod. Paris. Choerobosci) *εἰσοράσθαι* (scil. haec mortales dis adscribunt): recte, si haec de Homero Hesiodoque sunt dicta, quod tamen ignoratur.

2) Cf. Egenolfium in mus. Rhen. XXXV p. 100.

3) praefat. p. 6 coniecerat vel *Ἀριστοφάνει ἐν Βαβυλωνίῳ*

secundis curis¹⁾ una cum Seidlero incidit in hanc mutationem παρά Ξενοφάνει ἐν δ' τῶν σίλλων· εἴ κ' ²⁾ ἐπιθυμήσειε κτλ., quae si probabilis esset coniectura simul doceremur a Xenophane certe quattuor sillorum libros esse scriptos. perperam denique parodi cuiusdam hexametros a Galeno, *protrept.* c. 13 servatos ad Xenophanis sillos rettulerunt Bergkius et Schneidewinus³⁾, quorum opinionem nuper certissimis argumentis explosit Crusius⁴⁾.

Quamquam ergo de conexu Xenophanis sillorum nihil certi potest proferri, id tamen apparere puto, Xenophanis sillos simpliciter tantum didacticos fuisse neque in epicam formam redactos.

Ceterum extitit nuper⁵⁾ qui in Xenophanis sillis contenderet per saturam hexametris immixtos fuisse senarios iambicos: cuius rei unum exemplum sibi indagasse visus est in fragmento quod legitur apud Clementem Alex., *strom.* V 14, 109 p. 256, 47 Sylb., p. 714 Pott. (et inde apud Eusebium, *praep. evang.* XIII 13, 36 p. 678^d, ex

(quod postea prorsus respuit) vel Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίῳ, quod probavit Lehrsius p. 17 et ipse Dindorfius iteravit in fr. Aristoph. n. 128 (*poet. scen.* ed. quintae p. 193).

1) in adnot. ad schol. Aristoph., *equit.* 408 in edit. Inverniz. vol. XII p. 465.

2) καὶ κ' legit Dindorfius in Arist. fr. l. s.; poteris κᾶν.

3) Bergkius in '*Classical Museum*' III (1846) p. 117; Schneidewinus in nov. mus. Rhen. IV p. 297 sq.

4) in mus. Rhen. XXXIX p. 595 sqq., ubi hoc carmen didacticum Plutarcho tribuit.

5) Wilamowitzius l. s., quem miror inhumane saevire voluisse in 'virum doctum' quendam, qui tamen 'doctus' illo tempore esse nec potuit nec voluit, ne 'vir' quidem fuit, sed adulescentulus bonarum litterarum studiosus. ceterum ipse castigator non recte dixit fragmentum illud apud Aristobulum legi; Aristobuli excerptum intra fines § 107 se continuit (cf. Euseb., *pr. ev.* XIII 12, 13—16 p. 667^d—668^a et Valckenaer, *de Aristobulo* p. 107).

quo apud Theodoretum, *Gr. aff. cur.* III 72 p. 49, 26), ubi traditi sunt sane hi duo versus

ἀλλ' οἱ βροτοὶ δοκοῦσι γεννᾶσθαι θεοὺς,
τὴν σφετέρην δ' ἐσθῆτα¹⁾ ἔχειν φωνήν τε δέμας τε.

Sed ut aperte dicam quod sentio, plane abhorret a natura antiquioris poeseos talis metrorum confusio. distat enim hand paullum quod in genere poeseos ludibundae compluribus hexametris subiectus est senarius, ut Margitae exordium hoc fuit:

ἦλθέ τις εἰς Κολοφῶνα γέρον καὶ θεῖος αἰδός,
Μουσαίων θεράπων καὶ ἐκηβόλον Ἀπόλλωνος,
φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὐφθογγον λύρην,

et testatur Marius Victorinus, *art. gramm.* III p. 133 Keil. duobus pluribusve hexametris antepositis (in Margita Homerus) istum (senarium) subiciens copulavit. similiter dixit Carneades in Mentorem discipulum inpium (apud Laert. Diog. IV 63)

παλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
Μέντορι εἰδόμενος ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
τοῦτον σχολῆς τῆσδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω.

alia exempla non prorsus paria attamen in comparationem vocanda habes in Eiresione Homeri vel in epigrammatis n. 450 et 588 Kaibeli.

Sed senarios hexametris sine illa ratione interpositos, quam egregie descripsit Welckerus (*der Homerische Margites* mus. Rhen. XI p. 505 = *Kl. Schr.* IV p. 33), antiquo poetae a cuius gravitate pusillus lusus prorsus alienus est nefas ego duco attribuere. accedit quod complures continuos hexametros videmus certis argumentis Xenophanis sillis adsignari posse, singulos quoque quosdam disertis testimoniis, sed unicum illud quo nisus est Wila-

1) τὴν σφετέρην ἐσθῆτά <τ'> ἔχειν Karstenius p. 89.

mowitzius exemplum ex hoc carmine petatum esse probari nequaquam potest¹⁾.

Xenophanis quendam aemulum extitisse Nicomedem Coum olim sane facile aliquis potuit conicere neque improbabiler, cum eius epitaphium²⁾ sic legeretur:

ὄντως δίζηται, ξένε φίλτατε, τίς πόθεν εἰμί;
 Κῶς μὲν μοι πατρίς ἐστίν· ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικομήδης
 Μουσᾶων θεράπων ᾄδων θυμέλαισιν Ὅμηρον
 δόξαις ἐγγελάσας περικίμαι νήδυμα ὕπνον.

ille igitur visus est non solum parodus fuisse qualem se in hoc ipso epitaphio ostendit, sed etiam Homeri opiniones similiter atque Xenophanes irrisisse³⁾: sed cum nunc constet⁴⁾ non Ὅμηρον traditum esse, sed ΟΜΗΡΟΙ i. e. Ὅμηρον, recte intellexerunt iam Stephanus (*titul. Gr. part. V n. 12*) et Kaibelius (*epigr. Gr. n. 101*) hominem fuisse Homericum rhapsodum.

Neque ullus praeterea disertis verbis commemoratur a veteribus ipsis σιλλογράφος, quamquam fuisse alios licet suspicari ex Tzetzae apud Bernhardyium (ad schol. Dionys.

1) Ceterum ipsum vocabulum γενναῖσθαι, quod Xenophanem usurpasse sibi persuasit Wilamowitzius, mihi certo indicio est, non ipsa Xenophanis verba hic tradi; fortasse Clemens, qui hoc loco id solum egit ut probaret ex veterum quoque sententia deum per simulacra cognosci non posse, complurium versuum sententiam quae huc non faciat breviter significavit verbis γενναῖσθαι θεούς (ita ut sit scribendum 'ἀλλὰ βροτοὶ δοκίουσι· γενναῖσθαι θεούς | τὴν σφετέρην δ' ἐσθῆτα κτ.'). sed potest etiam aliud quid turbatum esse (improbabiliter Sylburgius coniecit senarium Cleanthis stoici esse).

2) post Pittakisium sic haec inscriptio edebatur in C. I. Gr. I n. 865^b p. 918.

3) Cf. Schneidewinus in diar. antiqu. 1835 p. 206; Welckerus, *syllog.* n. 12 p. 17.

4) Vide nunc C. I. Att. III n. 1849, ubi priores editores habes enarratos, quorum primus Stephanus recte Ὅμηρον legit.

Perieg. p. 1010) verbis *σilloγράφος νῦν ὁ Ξενοφάνης ἐστὶ καὶ ὁ Τίμων καὶ ἔτεροι*. nam ut de Homero quem principem etiam sillographorum esse voluerunt¹⁾ taceam, ne Didymus quidem Chalcenterus potest hoc nomine appellari²⁾. de quo haec sane habet Ammianus Marcellinus XXII 16, 16: *Chalcenterus . . Didymus . . , qui in illis sex libris ubi non numquam imperfecte* (locutum hic add. O. Iahnus) *Tullium reprehendit sillographos imitatus, scriptores maledicos, iudicio doctarum aurium* (i. e. Suetonii³⁾) *incusatur ut immania frementem leonem putredulis vocibus canis catulus longius circumlatrans*; quae spectant ad eius sex libros *περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας*⁴⁾, in quibus tamen quid tandem et num omnino quidquam praeter maledicam naturam sillographorum imitatus sit plane ignoramus⁵⁾.

Verum enimvero non statim sillorum poesis simplicem quae in didacticis Xenophanis sillis cernebatur vestem exuit Timoneamque epica specie ceterisque luminibus

1) Cf. schol. II. B 212; Eustath. in Hom. p. 204, 21 et 1850, 33 ed. Rom.

2) quamvis sit ita appellatus a nonnullis ut a Vossio, *instit. poet.* II c. 20.

3) qui scripsit contra Didymum librum *περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας*; vide Reifferscheidianarum Suetoni reliquiarum p. 467 sq.

4) de quibus vide Fr. Ritterum, *Didym.* p. 3 et M. Schmidtium, *Didymi fragta* p. 399.

5) Nam *σilloγράφος* posterioribus temporibus quisvis maledicus scriptor audivit; quod insigni exemplo comprobat Iulianus, *orat.* VII p. 207^b Spanh., p. 268, 19 Hertlein., qui de Archilocho haec scripsit: *σαφῶς ἐγνωκῶς, ὅτι στερομένη μύθου ποιήσις ἐποποιία μόνον ἐστίν, ἐστέρηται δέ, ὡς ἂν εἰποι τις, ἐαυτῆς (οὐ γὰρ ἔτι λείπεται ποιήσις), ἡδύσματα ταῦτα παρὰ τῆς ποιητικῆς Μούσης ἐδρέφατο καὶ παρέθηκε γὰρ αὐτοῦ τούτου χάριν, ὅπως μὴ σilloγράφος τις, ἀλλὰ ποιητῆς νομισθείη*. tantopere igitur notio verbi *σilloγράφος* evasavit, ut posset poetae opponi.

distinctam induit, sed id quod certissimis firmamentis probare me posse puto ad Timonem pervenit exornata cynicorum σπουδογελοῖω habitu. quae priusquam aggrediar, necesse est paucis explicem ipsum illud notissimum cynicorum σπουδογέλοιον¹⁾, praesertim cum ne nunc quidem extiterit qui iustissimum desiderium Welckeri (praef. Theogn. p. XCV adn. 146) expleverit accurate perscrutatus 'totum hoc genus parum ex nimis dissitis fragmentis cognitum quod fuit in cynicorum acuminibus salibusque, παιγνίους et dialogis novum id novisque istius sectae rationibus ac moribus constitutum . . . historiam litteraturae Graecae loco non ultimo locupletaturus immo cuius splendore non expectato oculi praestringantur unius alteriusve'.

Cynici igitur repudiabant et improbabant omnes liberales disciplinas vel ἐγκύκλια μαθήματα ut ait L. D. VI 104, quippe quae neque necessaria neque utilia essent²⁾

1) Quocum cognatum aliquod litterarum genus nuper in Philodemi stoicorum catalogo detexisse sibi visus est sagacissimus illorum scriptorum sospitator, qui ad columnae LXXIV verba feliciter sic restituta Μάρκιος καὶ Νύσι[ε]ος | Σανν[ε]ται. Νύσιος δὲ καὶ | τ[ὸ] τῶν σπουδαιο[χ]α[ρ]ιέν[τ]ων γένος π[ρ]ωτός | ἐ[π]ενόησεν adscripsit (*rivista di filol.* III p. 563): 'videtur aliquod litterarum genus dici inventum a Nysio hodie ignotum, velut τῶν σπουδαιο[χ]α[ρ]ιέν[τ]ων, cui colores ex Stoica disciplina inductos esse σπουδαιο- prodit'. sed tu si memineras Didymum apud Stobaeum, *eccl.* II 7, 11⁸ p. 99, si Wachsm. scribere: ἀρέσκει τῶ τε Ζήνωνι καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ στωικοῖς φιλοσόφοις δύο γένη τῶν ἀνθρώπων εἶναι, τὸ μὲν τῶν σπουδαίων, τὸ δὲ τῶν φαύλων, et τοὺς σπουδαιούς ab eisdem stoicis haud raro etiam ἀστείους vocatos esse, neque χαρίεντος notionem distare, mecum putabis a Nysio, Panaetii discipulo, non litterarum genus novum quoddam inventum, sed sapientium genus illud constitutum esse.

2) Cf. Laert. VI 27. 39. 65. 73 et quos locos afferunt Zellerus, *hist. phil. Gr.* II 1⁸ p. 248 adn. 4 et Duemmler, *Anthisthenica* p. 13 et 14.

ad honeste beateque vivendum philosophiamque rationem solam sapienter vivendi neque scientiam esse statuebant (cf. L. D. VI 63. 86); itaque omnes qui eiusmodi studiis vacabant acerbissime ab eis irridebantur eoque acerbius quo confidentius illi opinionibus suis freti essent. quam ob causam *δογματικοί* praecipue ab eis lacerati sunt philosophi, ut Euclides Megaricus a Diogene (cf. L. D. VI 24), Plato ab Antisthene cum alias tum in dialogo quem *Σάθωνα* inscripsit¹⁾ atque a Diogene (cf. L. D. VI 24 — 26. 53. 58), Stilpon a Cratete (L. D. II 117), Menedemus ab eodem (L. D. II 131; VI 91), Epicurus a Menippo (L. D. VI 101), stoici ab eodem (Athen. XIV p. 629^e), denique Xenocrates a Bione (L. D. IV 10) quem et in agendo et in dicendo scribendoque germanum cynicum se praestitisse usquequaque apparet²⁾. sed etiam ceteros eruditos sugillarunt, velut grammaticos Diogenes (cf. L. D. VI 28) et Menippus (L. D. VI 111) et Bion (Stob., *floril.* IV 54), mathematicos Diogenes (L. D. VI 28), Bion (L. D. IV 53), Menippus (L. D. VI 101; cf. Lucian., *Icaromenipp.* 6), astronomos Diogenes (L. D. VI 39) et Bion (Stob., *floril.* LXXX 3), musicos Diogenes (L. D. VI 27. 65) atque Bion (L. D. IV 53), rhetores omnesque *ἐνδοξολογούνας* Diogenes (L. D. VI 47. 28), Demosthenem Diogenes (L. D. VI 34), Isocratem Antisthenes³⁾.

1) Cf. L. D. VI 7. 25. 26. 58 et de Sathone Athen. V p. 220^d; XI p. 507^a; L. D. VI 7; III 35; vide praeterea post alios de inimicitia quam cum Platone exercuit Antisthenes subtiliter disputantem Duemmlerum, *Antisthenica* p. 13—16; p. 62 sq.

2) Vide infra et L. D. IV 51 *εἰτ' ἐπανελλετο (Bίον) τὴν Κυνικὴν ἀγωγὴν λαβὼν τρέψονα καὶ πήραν*; quod vero Bioni aliquotiens dicteria quaedam adsignantur quae vulgo Diogeni aliisque cynicis, id quomodo sit explicandum acute perspexit Duemmler l. s. p. 69 et 70.

3) Cf. Vsenerus, *quaest. Anaxim.* p. 7 sq. et Reinhardus, *de Isocratis aemulis* p. 27 sqq.

Contra omnibus nervis contenderunt cynici ut exemplo et adhortatione homines a libidinibus affectibusque liberarent et ad animi virtutem nihil ultra appetentem informarent: itaque non in scholae umbraculis se tenuerunt sed in foro et angiportis vulgo se immiscuerunt et quidquid perverse vel factum viderent vel dictum audirent ad id se applicuerunt summaque libertate hominum stultitiam notarunt alia praeter virtutem captantem et crebris affectibus commotam. sed ut in audientium animos penetrarent, solebant brevibus acutis salsisque chriis uti¹⁾, de quibus audi Demetrium, *de elocut.* § 170 (p. 299, 24 Speng.) optime disserentem: *χρήσονται δὲ ποτε καὶ οἱ φρόνιμοι γελοίοις πρὸς τε τοὺς καιρούς, οἷον ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμποσίοις, καὶ ἐν ἐπιπλήξεσι δὲ πρὸς τοὺς τρυφερωτέρους, ὡς ὁ τηλαυγῆς θύλακος καὶ ἡ Κράτητος ποιητικῆ, καὶ φακῆς ἐγκώμιον ἂν ἀναγνῶ τις ἐν τοῖς ἀσώτοις· τοιοῦτος δὲ ὡς τὸ πλέον καὶ ὁ Κυνικὸς τρόπος· τὰ γὰρ τοιαῦτα γελοῖα χρεῖας λαμβάνει τάξιν καὶ γνώμης.* allatrarunt igitur omnes fere tanquam κύνες ὑλακτικοὶ καὶ κάρχαροι ut cum Luciano (*Bis accus.* 33) loquar, sed πάν τὸ εἶδος τοῦ Κυνικοῦ λόγου, ut idem Demetrius infra § 261 ait, *σαίνοντι ἅμα ἕοικέ τω καὶ δάκνοντι*²⁾.

Effloruit igitur primum in vita cottidiana exercitum, deinde etiam litteris mandatum proprium illud cynicum dicendi genus, quod exiguis primordiis ab Antisthene positum maxime per Diogenis festivam dicacitatem excultum est et post fere omnibus cynicis potest adsignari, Crateti Bioni Menippo Meleagro de quibus omnibus infra dicam, denique Monimo qui scripsit *παίγνια σπουδῆ ἡλεθηθυία μιμιγμένα* (L. D. VI 82).

1) de quarum origine recte nuper disputavit Duemmler p. 70 sq.

2) similiter dixit Lucian., *Bis accus.* 33 de Menippo *γελῶν ἅμα ἔδαννε.*

At quibus tandem in rebus posita fuit mira illa quae in eorum dictis scriptisque regnabat *πειθῶ* et *ἰνυξ*¹⁾? omnia exhaustire non est huius loci; mitto igitur comparationum similitudinumque frequentiam, alia acumina et duo solum facetiarum genera describam, quae cum per se praeter cetera sunt insignia tum quam maxime faciunt ad id quod nunc persequor consilium illustrandum.

Cynici igitur apud quos laetissime Homericæ studia effloruerunt²⁾ familiari cum Homero amicitia contracta non solum saepe Homeri versus landaverunt et usurpaverunt³⁾, verum etiam perlubenter ridiculis parodiis detorserunt in scribendo aequè atque in dicendo. Diogenes enim formosum adolescentem quem incustoditum obdormientem conspexit his verbis expergefecit (L. D. VI 53): *‘surge μή τίς σοι εὔδοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ* (quod obscœne dixit) *πήξῃ*’ (cf. Π. Θ 95 *μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πήξῃ*); et ei qui pretiosa opsonia emeret dixit (L. D. I. s.): *‘ἀκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι οἷ ἄγοράεις*’ (cf. Π. Σ 95 *ἀκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι οἷ ἄγορεύεις*). Crates vero (L. D. VI 90) Thebis sive Corinthi a principe gymnasii flagris caesus cum pede traheretur dixit: *‘ἔλκε ποδὸς τεταγὼν διὰ βηλοῦ θεσπεσίῳ*’ (cf. Π. Α 591 *ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίῳ*). Item Crates et Bion parodias Homericas adhibuerunt in nonnullis de quibus infra disputabo.

Parodiarum singulare quoddam genus vel certe dictio parodiae simillima habenda est festiva Homeri versusum accomodatō, qua verba aliud prorsus quid quam quod

1) Cf. L. D. VI 75. 76. 14.

2) Cf. Sengebuschius, *diss. Homer.* I p. 115—118; Vsenerus, *quaest. Anaxim.* p. 14—18; Duemmlerus, *Antisthenica* p. 16 sqq.

3) Cf. L. D. VI 52 (Hom. K 343); VI 67 (α 157); VI 66 (Γ 65); VI 95 (Σ 592); VI 103 (δ 392); IV 47 (Z 211); Arrhian., *diss. Epict.* III 22 (B 25).

poeta voluit dicere cogantur. qua ex specie id est quod dixit Antisthenes (cf. David., schol. in Aristot. *Categ.* p. 23^b 11) vel Diogenes (cf. Stob., *eclog.* II 8, 21), se credere Fortunam ipsum intuitam elocuturam esse: *τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα* (II. Θ 299). similiter Diogenes cum olivas (*ἐλάας*) ederet, allata placenta olivas abiecit usus notissimis Homeri verbis (II. E 366 al.) *μάστιξεν δ' ἐλάαν* (cf. L. D. VI 55); neque aliter cum vidisset quendam in furto deprehensum *πορφυροκλέπην*, 'hunc', inquit, *ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη*' (II. E 83; cf. L. D. VI 57).

Omnino autem polluerunt cynici usurpandis deflectendisque poetarum versibus¹⁾, velut Euripidis Aeoli dictum *τί δ' αἰσχρὸν ἦν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ* detortum est sive ab Antisthene sive a Diogene ita: *αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν κἄν δοκῆ κἄν μὴ δοκῆ*²⁾ pariterque quod est in Euripidis *Antiope* *γνώμαις γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, | εὖ δ' οἶκος, εἰς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα* a Diogene (L. D. VI 104) hunc in modum: *γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, | εὖ δ' οἶκος, οὐ ψαλμοῖσι καὶ τερετίσμασιν*; similiter Hippolyti versum 424 *δουλοὶ γὰρ ἄνδρα κἄν θρασύσπλαγγνός τις ἦ* imitatus est Bion (L. D. IV 51), cum dixit *τὴν εὐσέβειαν*³⁾ *πονηρὸν εἶναι σύνοικον τῇ παρρησίᾳ, 'δουλοὶ γὰρ ἄνδρα κἄν θρασύστομός τις ἦ.'* Choerili autem Samii versus quibus Sardanapali sepulcro inscriptum titulum exposuit *κεῖν' ἔχω ὄσσο' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι | τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται* Crates sic immutavit: *ταῦτ' ἔχω ὄσσο' ἔμαθον καὶ*

1) Huc id quoque referas quod Bion versum cyclici poetae *οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον, ταλαπείριε πρόσβν* de dis interrogatus usurpasse perhibetur a Laertio Diog. II 117: cf. Meinekus, *anal. in Athen.* p. 2.

2) Cf. Winckelmannus, *Antisthen. frg.* p. 54.

3) *Sic corr.* Welckerus praef. Theogn. p. XCII pro *δυσσέβειαν*.

ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν | σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ
καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψεν¹⁾, neque aliter (1 ap. Bergk.)
Solonis elegiam notissimam (13 ap. Bergk.) deflexit (cf.
Julian. orat. VI p. 199^C et VII p. 213^B). Bion denique
Theognidem²⁾ et pedestri sermone et versibus cum serio
castigavit tum iocose sugillavit; itaque factum est ut
Theognideis quae feruntur intermixta sint cynicorum di-
sticha 1143—1150, 847—852, 1077—1080.

Deinde cynicorum ioci insigniuntur et *παρονομασίαις*
bellis et acutis ἀμφιβολίαις.

Prioris generis specimina praebet Laertius qui narrat
VI 24 Diogenem τὴν Εὐκλείδου σχολήν vocasse χολήν et Πλά-
τωνος διατριβήν κατατριβήν, VI 33 eundem frequentasse
hanc sententiam, ἀναπήρους (mutilos) esse τοὺς μὴ ἔχον-
τας πῆραν sive ἀπήρους, VI 52 ab eodem vestimentorum
furem quem in balneis conspexisset interrogatum esse,
utrum venisset ἐπ' ἀλειμμάτιον ἢ ἐπ' ἄλλ' ἱμάτιον. An-
tisthenes vero (L. D. VI 3) vel Bion (L. D. IV 48)
existimaverunt uxorem semper esse malum, pulchram
enim fore κοινήν, deformem ποινήν; item Antisthenes
dixit melius esse εἰς κόρακας quam εἰς κόλακας ἐμπεσεῖν
(L. D. VI 4); et Bion intuitus columnam cui inscriptum
erat Περσαῖον Ζήνωνος Κιτιᾶ errasse ait lapicidam, scri-
bendum enim ei fuisse Περσαῖον Ζήνωνος οἰκιτεῖα (Athen.
IV p. 162^d); idemque fastum appellavit προκοπῆς ἐγ-
κοπήν (L. D. IV 50).

Ἀμφιβολιῶν autem quas summis in deliciis illi habe-
bant haec tantum afferre lubet testimonia. Antisthenes
ab adolescente qui se ipsius disciplinae dedere vellet in-
terrogatus quamnam re sibi opus esset, βιβλιαροῦ καινοῦ

1) Cf. Bergkii *Poet. lyr. Gr.* II⁴ p. 368 sq., ubi etiam Bueche-
lerum refutat qui mus. Rhen. XXX p. 53 sq. hos versus Chry-
sippo vindicabat.

2) id quod docuit Welckerus praef. Theoga. p. LXXXV sq.

καὶ γραφείου καινοῦ καὶ πινακιδίου καινοῦ respondit τὸν νοῦν παρεμφαίνων i. e. dispescens vocem καινοῦ in καινοῦ (cf. L. D. VI 3). Diogenes autem cum vidisset Olympionicam oves pascentem ταχέως inquit ὦ βέλτιστε μετέβης ἀπὸ τῶν Ὀλυμπίων ἐπὶ τὰ Νέμεα (i. e. νέμεα, 'pascua' L. D. VI 49), atque centauros duos pessime pictos intuitus interrogavit (L. D. VI 51): uter horum est Χείρων? (quod valet et 'Chiron' et 'deterior'). Idem (L. D. VI 68) medico moeche puellae aliquando oculum curanti suasit, ut caveret ne virginis oculum curans corrumpereτ τὴν κόρην (quod nimirum aequè 'pupillam' atque 'puellam' significat). Denique (L. D. VI 61) cum ex eo cuius puer quidam stupratus esset quaereretur Τεγεάτης respondit, quo verbo et civis Tegeae urbis Arcadicae notatur et homo lupanaris. Conferas praeterea L. D. VI 52. 59. 62. 68; Stob., floril. LXXX 6.

Haec autem omnia quibus splendent cynicorum σπουδογέλοια vides quam egregie conspirent cum eis quae propria esse dixi Timonis sillorum; eadem enim est δογματικῶν philosophorum irrisio, eadem Homericorum versusum parodia, idem παρονομασιῶν et ἀμφιβολιῶν studium. usurpaverunt vero cynici hanc rationem non tantum in vulgaribus sermocinationibus atque in dialogis et chris sed in poeticis quoque scriptis παιγνιοῖς aliis.

Iam vero nonnulli eorum composuerunt poemata quae summo iure et possis et debeas nuncupare sillos.

Horum primus extitit Crates Thebanus cuius scripta tamquam exemplar maxime insigne τοῦ Κυνικοῦ τρόπου profert Demetrius, *de elocut.* § 259 (p. 318, 3 Speng.). servatae enim sunt tres reliquiae quibus philosophi Stilpon Asclepiades Phliasius Menedemus homoque ceteroquin ignotus Micylus perstringuntur versibus hexametris admodum facete ex Homero detortis atque ἀμφιβολιῶν egregia varietate distinctis. quas inter se artissimo vin-

culo coniunctas esse inde colligitur, quod omnes desumptae sunt ex enumeratione diversorum quos viderit Crates philosophorum instituta in Homeri *Νεκυλας* speciem καὶ μὴν εἰσεῖδον κλ. tenemus igitur reliquias Cratetis sillorum qui num unquam a veteribus hoc nomine sint appellati sane ignoratur. 'satiras' vero, nisi omnia fallunt, hos sillos dixit Appuleius qui *Florid.* c. 20 p. 34, 4 Krüger. scripsit: *Xenophon (canit) historias, Xenocrates satiras*, ubi pro *Xenocrates* non *Xenophanes* quod Casaubonus voluit, sed *Crates* restituendum esse nuperrime evicit Erv. Rohdius¹⁾.

His tribus fragmentis adieci non nisi cunctabundus tria quae quamvis possint ex eodem atque priora tria deprompta haberi carmine, possunt tamen eodem iure ex alio; sed singulare poema hos versus inter se certe coniunctos effecisse vix crediderim. quodsi in tantis tenebris suspicari licet, Cratetis sillos ita comparatos fuisse coniciam, ut ille postquam ceteras omnes philosophorum sectas descripsisset transgressus esset ad laudandam cynicam.

Accedit alter Bion Borysthenita, cuius dicta et scripta plane cynicam prae se ferre speciem iam supra (p. 67) dixi: et fere omnes, qui post me de Bione dixerunt, eandem sententiam amplexi sunt: Riesius, Rohdius, Duemmlerus, Hirzelius alii²⁾. id unum nunc addo, non recte a

1) mns. Rhen. XL p. 112 sq.

2) Riesius, *Varronis satir. reliqu.* p. 9; Rohdius, *Gr. Roman* p. 250 adn.; Duemmlerus, *Antisth.* p. 70; Hirzelius, *Unters.* II p. 60 adn. 2; sed Fr. Fritzschi ad Luciani sui vol. II part. II prolegomen. § 7 *utrum Bion Borysthenites facem ad saturas inveniendas Menippo praetulerit ane Lucilio* ita quaesivit, ut quidquid de toto hoc litterarum genere recentiore aetate elucubratum sit plane ignorasse videatur. ceterum doleo quod Hoogvlietii dissertationem *de Bione Borysth.* (Lugd. Bat. 1821) inspicere non potui.

nonnullis¹⁾ ex Diogenis narratione (IV 51) effectum esse, Bionem fuisse Cratetis cynici auditorem; Academicum enim, non cynicum dixit Diogenes²⁾.

Atque primum quidem apparet Bionem acerrimo perfudisse aceto philosophos dogmaticos, physicos potissimum, mathematicos, musicos³⁾. dein extat gravissimum quoddam Eratosthenis testimonium apud Strabonem I 2, 2 p. 15, quod cum magnopere nuper⁴⁾ vexatum sit ipsum apponam. dicit ergo Strabo cum evincere vult non admodum locupletem auctorem Eratosthenem esse haec: *αὐτῷ (Eratostheni) πολὺς ἔστι . . Βίων, ὃν φησι πρῶτον ἀνθινὰ περιβαλεῖν φιλοσοφίαν· ἀλλ' ὁμως εἰπεῖν ἄν τινα ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο 'οἶον ἐκ φακέων ὁ Βίων'* et Laertius haec verba interpretatus scripsit (IV 52): *ἦν δὲ καὶ θεατρικὸς καὶ πολὺς ἐν τῷ γελοίῳ διαφορῆσαι, φορτικῶς ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος· διὰ δὴ οὖν τὸ πάντι εἶδει κεκῶσθαι λόγου (sic libri) φασὶ λέγειν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἐρατοσθένη ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν.* denique in summa rei consentit, quamquam Theophrastum

1) Velut a Zellero II 1 p. 294³ adn. 4 et Duemmlero l. s.

2) ut recte Hirzelius l. s. collato L. D. IV 23 demonstravit.

3) Laert. Di. IV 10. 47 (*πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας*). 53; Stob., *flor.* LXXX 3; Ps. Metrodor. *περὶ αἰσθησέων* vol. Hercul. VI p. 29 col. XV; Diocles Cnidius narrat (apud Numenium in Eusebii *praep. evang.* XIV 6, 5 p. 731^b) *Arcesilaum φόβω τῶν Θεοσωρείων τε καὶ Βίωνος τοῦ σοφιστοῦ ἐπεισιόντων τοῖς φιλοσοφοῦσι καὶ οὐδὲν ὀκνοῦντων ἀπὸ παντὸς ἐλέγχειν* nullum dogma effatum esse.

4) Cf. Welckerus praef. Theogn. p. LXXXVII et p. XCI sq. (cui assentitur Fritzschius proleg. in Lucian. vol. II part. II p. XLIV); Prellerus *annal. litt. Ien.* 1847 p. 622; Meinekius, *vin-dic. Strabon.* p. 3, Roeperus *philol.* XVIII p. 422, Riesius p. 12 sq.; verum demum invenerunt eodem anno Rohdus l. s. et Cobetus *Mnemosyn. n. ser.* IV (1876) p. 82 = *miscell. crit. in Homer. et Demosth.* p. 107.

non Eratosthenem appellat (quam discrepantiam ita poteris solvere, ut Eratosthenem Theophrasti, cuius disciplina usus erat Bion, dictum quoddam quod Athenis ipse audivisset usurpasse censeas) Ps. Metrodorus (π. αἰσθησεων col. XV) qui inter physicorum adversarios mentionem facit *Βίανος τοῦ κατὰ Θεόφραστον π[ρω]του*¹⁾ *φιλοσοφίαν ἀνθινοῖς κοσμήσαντος*. notum vero est²⁾ inter meretricia ornamenta apud Graecos fuisse versicolores vestes: eis igitur cum philosophiam induisse dicitur Bion, acerbè reprehenditur quod gravitatem disciplinae facetiis scurrilibus protervisque et floribus luminibusque e scaena petitis et dictionibus inurbanis diminuit. atque in hac quidem reprehensione se continuit Diogenes, cuius vita maximam partem fluxit e scriptoris alicuius Bioni aequalis sed eidem infestissimi libello famoso quodam. Eratosthenes tamen qui aequius iudicabat (idecirco ipse lacessitus a Strabone parum aequo iudice) nihilo setius in tam insolito habitu ornatuque agnoscebat et 'mirabatur vigorem Bionis ac robur, ut proci in Vluxe quamquam sene pannis obsito vires ac firmitatem corporis admirabundi conspiciebant' (Od. σ 74 *ὄλην ἐκ φακῶν ὁ γέρων* scil. *ἐπιγοννίδα φαίνει*). quaerentibus autem nobis quae tandem fuerint illa meretricia ornamenta respondebit praeter Diogenis auctorem, cuius verba et adscripsi et interpretatus sum, Teles qui unicum ex tot scriptis³⁾ Bionis fragmentum amplius posteritati servavit, cum ipse non solum confidenter sed ne cum intelligentia quidem in usum suum convertit. in oratione enim ieiuna quam *περὶ ἀνταγωγῆς* scripsit (apud Stob., *flor.* V 67), ut iam Welckerus⁴⁾

1) Ita enim lacunam explendam esse patet, quamvis Scottus maluerit π[ση]του.

2) Cf. nunc Bluemnerus, *gr. Privatalterth.* p. 189 adn. 4.

3) Cf. L. D. IV 47 *πλείστα καταλείπει ὑπομνήματα*.

4) *kl. Schr.* II S. 495 'Eine Rede der Armut, worin sie

optime monuit, nunc accuratius exposuit Wilamowitzius¹⁾, colloquium bellissimum et concitatum, quod inter Πενίαν et τὰ Πράγματα fingitur habitum, quo demonstratur plane non habere Paupertatem cur lamentetur, apophthegmatis quibusdam quae ex cynicorum chriis et diatribis petiit compilator interpositis, descriptum est simpliciter ex Bionis dialogo quodam Luciano. quo adscito iam intelleges quid convicia apud Diogenem erga Bionem prolata valeant: egregiam προσωποποιείαν adhibet ille, igitur θεατρικός audit; vanas quibus homines (philosophique) decipi solent opiniones evertit non severe exagitando sed facete deridendo, igitur est πολλὸς ἐν τῷ γελῶσι διαφορῆσαι; ut legentium audientiumve animos percellat, non sublimi dictione utitur sed ipso sermone familiari loquiturque ad sensum popularem vulgaremque accomodate²⁾, igitur notatur φορτικοῖς ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος. nunc id quoque melius perspicies quam contigit nuper Knaackio³⁾, quid tandem similitudinis intercesserit Bionem inter et Horatium, qui (ep. II 2, 60) satiras suas significavit verbis satis notis quidem sed non satis explicatis 'Bioneis sermonibus et sale nigro'⁴⁾. id ipsum tamen cum non nostrum inventum sit accuratius explanare non magis

auf die Klage über sie antwortet, von Bion . . hat Teles ausgeschrieben, das einzige Stück von dessen Schriftstellerei.'

1) *Antigon.* p. 296 sqq.

2) Etiam in chriis eius haud pauca similia insunt; praeter Graeca vide Senecam, *de tranquill. anim.* 8, 2: 'Bion eleganter ait, non minus molestum esse calvis quam comatis pilas velli'; neque φορτικὰ ὀνόματα desunt: ut hoc ponam, κατασκευεύνειν dixit apud Plut., *de liber. educ.* c. 10 eos, qui operam frustra in negotiis inutilibus consumant.

3) *anal. crit.* p. 4.

4) Incredibilia plane de his narrat Fritzschius l. s. p. XLII, *ut antiquiores mittam.*

nostrum erit. neque huius loci est de satiris disputare prosa oratione conscriptis.

Praeter 'sermones' vero Bion etiam carmen parodicum scripsit. fuit enim homo *εὐφυνῆς παραφθῆσαι* (L. D. IV 52): id quod eum comprobasse detorquendo Theognidis et Euripidis versus iam supra (p. 70 sq.) vidimus. sed multo magis comprobavit Homericis parodiis. Homericam omnino lubentissime usurpavit¹⁾ non solum ex cynicorum more quodam constanti sed etiam utpote Borysthenita; Borysthenitae enim *σχεδὸν πάντες περὶ τὸν ποιητὴν* ("Ὀμηρον) *ἐσπουδάκασιν* et *τὴν Ἰλιάδα ὀλίγον πάντες ἴσασι ἀπὸ στόματος*, ut ait Dio Chrysostomus (Or. 36 § 9), et ipsorum poetae *μόνον Ὀμηρον μνημονεύουσιν ἐν τοῖς ποιήμασιν* (Dio l. s. § 10). patet ergo plane ad Bionis ingenium indolemque factam esse parodiam Homericam et graviter dolendum duos tantum versus salsissimos sane et apprime festivos, quibus irrisit Archytam Mytilenaeum, superesse maioris cuiusdam carminis, quod nescio num iustiore ullo quam sillorum nomine significari possit (quod fragmentum infra inter sillographorum reliquias adscripsi). ad hos igitur sillos, quibus praeter musicos etiam mathematicos physicos ceteros dogmaticos petierit, rettulerim quae narrantur a scholiastis Horatii *epist.* II 2, 60: 'Bion . . . mordacissimis versibus est usus quibus ita omnes laceravit ut ne Homero quidem parceret' (schol. Cruqu.) et 'Bion qui sophistes cognominatus est in libro quem edidit mordacissimis salibus ea quae apud poetas sunt ita laceravit ut ne Homero quidem parceret'. quibus verbis magistri inepti id pro suo captu exhibent quod legerunt, librum mordacissimis salibus et Homericis parodiis refertum conscripsisse Bionem.

1) Cf. Plutarch., *de liber. educ.* c. 10 p. 7^D, *de profect. in virt.* c. 11 p. 82^E (ubi in libris *Βίαντος* quod servare non debuit Hercher); Stob., *flor.* IV 54; Cic., *Tusc.* III 28, 82.

Hac ergo versicolore veste a cynicis *σπουδογέλοις* induti silli pervenerunt ad Timonem Phliasium, a quo in summum fastigium quomodo erecti sint supra accuratius descripsi.

Num autem post Timonem unquam silli scripti sint dubitari potest, cum nulla certa extent vestigia; adsunt vero indicia certissima, quibus probetur Timonis aetate enatum et recentioribus etiam temporibus excultum esse genus poeseos sillis admodum simile, satiras dico Menippeas sive cynicas.

Menippus Gadarensis¹⁾, quem *σπουδογέλοιον* et Strabo XVI 2, 29 p. 759 et (Philon ap.) Stephan. Byz. v. *Γάδαρα* dixit, quando vixerit a multis²⁾ nuper quaesitum est qui omnes profecti sunt e Laertii testimonio hoc (VI 99) τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ καταγέλωτος γέμει καὶ τι (κατ³⁾ conii. Heckerus l. i. s.) Ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. Meleager vero cum secundum scholion quoddam proemii coronae Meleagri Vatic. cod. p. 82 ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἐσχάτου (93—80 a. Chr.) floruerit³⁾, Menippum in eandem aetatem detruserunt. quod postquam intellectum est plane admitti non posse, diversis rationibus Laertii testimonium evertere studuerunt, Heckerus coniecit τοῦ καὶ αὐτοῦ <κυ-

1) Post Leyium, *de vita scriptisque Menippi cynici* (Colon. 1848) Fritzschius, *de scriptor. satir.* spec. III. IV. V (ind. lect. Rostoch. 1865 et 66) Menippi vitam et reliquias explicavit et Riesius, *Varron. satir. rel.* proleg. p. 8 sqq. de eo disseruit, p. 248 sq. eius reliquias collegit.

2) praeter Fritzschiium et Riesium ab Oehlero, *proleg. ad Varr. sat.* p. 42 sqq., Heckerio philol. V p. 434, Roepero philol. XVIII p. 420, Bahnschio, *de Diog. font.* p. 34 sqq., Nietzsche mus. Rhen. XXIV p. 198 et Basil. progr. a. 1870 p. 32, Rohdio, *griech. Roman* p. 249 adn., Maasio, *de biograph. Gr.* p. 18.

3) Cf. Iacobsius proleg. anthol. Palat. tom. VI p. XL, qui aliis etiam argumentis commotus in aetatem ultimorum Seleucorum Meleagrum rettulit.

νικοῦ) γενομένου, Nietzsche similiter τοῦ καὶ αὐτοῦ γενομένου <κυνικοῦ>; tamen non mutatione sed interpretatione opus esse Maasius perspexit, qui docuit Diogenem neglegenter descripsisse verba Dioclis, apud quem fuit τοῦ καθ' ἡμᾶς γενομένου (et vixit in priore saeculi a. Chr. primi parte Diocles). sublato igitur quo antea obstricta et impedita erat quaestio testimonio ex aliis argumentis, quae optime exposuit Nietzsche¹⁾, statuendum est medio fere tertio saeculo Menippum vixisse, Timonis et Arcesilai aequalem.

Hic igitur Menippus, quem acerbissime philosophos mortuos irridere videmus in Luciani scriptis, vivos irrisisse audimus ex Diogene apud Lucian., *mort. dialog.* I 1²⁾, conscripsit ad philosophos potissimum sugillandos satiras prosa oratione sed eam variavit immixtis diversi generis versibus parodiis facetiis. quod ita sese habere, etsi cetera omnia deessent testimonia, iam satis demonstraretur eo quod Varro Menippeus vocatus est³⁾ ob saturas cynicas, quas ille Menippeas appellavit⁴⁾ et composuit, ut ipse ait, 'Menippum imitatus, non interpretatus'⁵⁾.

Quae verba aliter explicari nequeunt nisi ita, ut censeas Varronem Menippeas exemplar sibi proposuisse, quod in rebus omnibus gravioribus, in tota natura ac indole imitando exprimeret. Varronis autem saturae — ut nunc constat potissimum per egregiam Buecheleri operam⁶⁾ —

1) Nietzsche prg. s. s.; similia nonnulla iam Fritschius proleg. in Lucian. p. XXXVIII protulit; assentitur Nietzsche Zellerus, *hist. phil. Gr.* II 1³⁾ p. 246 sq.

2) τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα.

3) Cf. Athen. IV p. 160^c; Arnob., *adv. gent.* VI 23.

4) Cf. Gell., *noct. Att.* II 18; Macrob., *saturn.* I 11.

5) apud Cic., *acad. post.* I 8.

6) Vide eius commentationem 'Bemerkungen zu d. Varron

compositae sunt pedestri sermone, variis propriorum versuum generibus temperato; solet deinde orationem suam distinguere aliorum cum scriptorum tum poetarum flosculis, admiscet multa ex intima philosophia ita tamen ut irrideat philosophos dogmaticos, quod factum est prae ceteris in quattuor libris quibus inscripsit *Armorum iudicium, Λογομαχία, Περί αλρέσεων, Ταφή Μενίππου*: denique eius saturae in fabulae speciem sunt redactae et festiva quadam hilaritate conspersae. haec igitur omnia ad Menippi ipsius scripta posse certo transferri dicerem etsi ceteris omnibus destituti essemus testimoniis, sed adsunt omnium locupletissima.

Primum igitur Probus in Vergilii ecl. VI v. 31, p. 14 Keil., cui quod fidem deneges prorsus non est, haec de Menippo dicit: 'is quoque omnigeno carmine satiras suas expoliverat' i. e. libellos suos pedestri sermone conscriptos distinxerat carminibus varii generis. idem fragmenta docent, quorum unum ex *Ἀρκεσιλάφ* petitum (quod est apud Athenaeum XIV p. 664° *πότος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν κτλ.*) prosa oratione est conscriptum, alterum (apud eundem I p. 32° *ἀλμοπότις Μύνδος*) poeticam prae se fert speciem¹⁾. tum Homericos Euripideosque versus vel simpliciter usurpatis vel sillographorum modo in ridiculum detortos esse in eius scriptis efficitur ex ea ratione²⁾, qua Lucianus

Satiren' in mus. Rhen. XIV p. 421 sqq. et Varronis Menippearum reliquias adiectas ipsius editioni Petronii quae tertium prodiit a. 1882 p. 161 sqq.

1) Idem ante me monuerat Prellerus *annal. litt. Ien.* 1847 p. 621.

2) Id verissime iam contenderunt Casaubonus, *satyr. poes.* p. 206 et Welckerus praef. Theogn. p. XCIII adn. 141; quod enim oblocuti sunt Leyius p. 8 et Oehlerus p. 34 sq., contrarium potius inde effici quod Menippus in necyomantia quasi excuset frequentem Homericorum et Euripideorum usum, nihil valet;

eum loquentem facit in *Icaromenippo* et *Necyomantia*, quo libro Lucianum Menippi *Nέκνιαν* imitatum esse veri non est dissimile. Denique in *Bis accusato* (§ 33) Dialogus questus se a Luciano male tractari Menippi aemulo (*Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν ὡς δοκεῖ καὶ κάρχαρον . . . ἐπεισήγαγέ μοι*) lamentatur: πῶς οὖν οὐ δευνὰ ὕβρισμαί μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν καὶ γελωτοποιῶν καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῶ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κῶσόν τινα παράδοξον κέκραμαι καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα ἀλλ' ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ¹⁾, quibus verbis vides quam aperte Menippo mixtum illud genus et quasi sartago quaedam dicendi adscribatur.

His igitur satiris, quas irrisionibus scatuisset etiam Diocles apud Laertium loco supra (p. 78) apposito testatur, perstrinxit Menippus physicos mathematicos grammaticos²⁾; singulariter lacesavit Epicureos propter magistri

Menippus enim fingitur Tiresiae demum consilio talis redditus esse homo, qualem se in vivendo et scribendo praebuerit (21), cum antea philosophis se dederit ut disceret ὁδὸν ἀπλήν καὶ βέβαιον τοῦ βίου (6).

1) Optime hunc locum primus adhibuit Riesius p. 11.

2) In Laertii (VI 101) catalogo post alios Menippi libros afferuntur hi πρὸς τοὺς φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς, quos unam satiram efficere olim credidit Fritzschius, *de script. sat.* IV p. 8, tres potius nunc idem statuit proleg. Lucian. II 2 p. XXXVI, rectius haud dubie; huc facit etiam locus Lucianae *Necyomantiae* (21), quo describitur optima quam sequi iubetur a Tiresia Menippus vivendi ratio ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος, ὥστε τῆς ἀφροσύνης πανσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα λήρον ἰγησάμενος τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος θῆρασαι, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος παραδραμῇ γελῶν τὰ πολλά.

cultum paene divinum¹⁾ et Stoicos propter placitum de mundi conflagratione propositum²⁾).

Haec quidem generatim atque universe dicere licet: singulariter disserendi copia fere deest. duas vel tres formas ex multis eis, in quas Menippi satiras redactas esse vix dubito, agnoscimus. ut Varro saturas quasdam epistularum forma conscripsit³⁾, Menippi exhibentur ἐπιστολαὶ κεκομψευμέναι ἀπὸ τοῦ τῶν θεῶν προσάπου⁴⁾ (ad quarum normam Lucianus videtur θεῶν διαλόγους scripsisse). deinde convivium descriptum est et in satura quod Συμπόσιον nomen tulit⁵⁾, et in Ἀρκεσιλάφ⁶⁾. denique accuratius depinxisse videtur Diogenis, cynicorum principis, mores in Διογένους πράσει⁷⁾. postremo duarum

1) Pergitur in Laertii catalogo post ea quae p. 81 adn. 2 adscripsi καὶ (scil. πρὸς) γονὰς Ἐπικούρου καὶ τὰς θρησκευομένας ἐπ' αὐτῶν εἰκάδας, quae unum titulum efficere patet; pessime Riesius p. 10 γονὰς in δόξας mutavit Epicuri κυρίας δόξας dici ratus; Ἐπικούρου γοναὶ sunt Epicurei.

2) Cf. Athen. XIV p. 629^e.

3) Cf. Buechelerus mus. Rhen. XIV p. 422.

4) Cf. L. D. VI 101.

5) apud Athen. XIV p. 629^e; ad hanc satiram dubitanter rettulit Meinekius, exerc. in Athen. I p. 45 (= anal. p. 302) adn. quod legitur apud Stephan. Byz. v. Χιτώνη, rectius tamen idem Salmasii certa emendatione sublatum credit.

6) apud Athen. XIV p. 664^e ὁ δὲ κυνικός Μένιππος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρκεσιλάφ γράφει οὕτως: ἴστος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν καὶ ματτήν ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις καὶ εὐθέως περιεφέρετο περὶθίκεια ὀλίγα καὶ χήνεια ὀπτά καὶ τρύφη πλακούντων'.

7) Apud Laert. VI 29 est φησι δὲ Μένιππος ἐν τῇ Διογένους Πράσει ὡς ἀλούς καὶ παλούμενος ἠρωτήθη (Diogenes) τί οἶδε ποιεῖν κτλ., ubi Μένιππος quod in omnibus libris meis legitur non est cur cum Ambrosio et Sambuci codice quodam mutemus in Ἐρμιππος (ut multi fecerunt: cf. etiam Loczynskius, Hermipp. p. 40 sq.); etiam minus probo Nietzscheium progr. Basil. (1870) p. 28 conicientem Ἐρμιππος ἐν τῷ περὶ Διογένους πειραταῖς ὡς ἀλούς κτλ.

satirarum ex Diogene (VI 101) tituli *Διαθῆκαι et Νέννια* noti (de hac vide supra p. 40 sq. et 81).

Quod vero *δράματα* apud Suidam et Eudociam v. *Μένιππος κωμικός* commemorata ad Menippum cynicum referre voluit Meinekius¹⁾, in eo non minus falsus est quam quod eidem fabulam quandam adespoton *Διες* inscriptam adsignavit refutatus optimo iure a Riesio (p. 10 adn. 1).

Ceterum fuerunt qui maligne omnes satiras quae Menippi nomen prae se ferrent ab eo abiudicare vellent, cum contenderent conscriptas eas esse a duobus Colophonii Zopyro et Dionysio²⁾, quorum illum rhetorem notissimum, Menippique et Timonis aequalem (quode supra p. 15 dixi) esse recte Fritzschius³⁾ monuit, qui tamen Timonis sillographi nomen in eandem memoriam infercire non debuit. neque magis probari possunt mira commenta, quibus idem et cum patre filius demonstrare conati sunt conexum nescio quem arctiorem inter Timonis sillos et Lucianum per Menippi satiras intercedere⁴⁾: quod fortasse

1) *Com. Gr.* V p. 12 et *vindic. Strab.* p. 234 sq., hic verbo *κωμικός* servato, illic mutato in *κυνικός* (quod plane a Suidae usu abhorret). idem *Com. Gr.* I p. 494 *Μένιππος* correxit in *Ἐμμίππος*, quae mutatio neque gravis et Hermippum comicum *Κέκρωπις* scripsisse constat; sed hoc accepto primum necessario credendum est tale mendum iam in Hesychii Milesii libro quem Suidas usurpavit haesisse, deinde obstat, quod Hermippi vita ex Hesychio petita legitur apud Suidam. praestat igitur nihil mutare et Menippum quandam comicum aliunde ignotum statuere (qualis est *Μενεκρατής* apud Suidam).

2) L. D. VI 100 *ἔνιοι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ οὐκ αὐτοῦ εἶναι ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων, οἱ τοῦ παιζειν ἔνενα γράφοντες ἐδίδουσαν αὐτῷ ὡς εἰ δυναμένῳ διαθῆσθαι*: agnoscis libri famosi naturam de qua dixi.

3) proleg. in Lucian. II 2 p. XXXVIII, qui p. XL coniecit apud Laertium scribendum esse ἀλλὰ <Τίμωνος καὶ> Διονυσίου; cf. etiam Nietzsche proleg. Basil. 1870 p. 32.

4) F. V. Fritzschius proleg. p. XXXVI et Theod. Fritzschius,

ne per temporis quidem rationes licuit, cum silli a Timone sene scriberentur (v. supra p. 13 et 41 sq.).

Ad Menippi popularis exemplar plane se conformasse videtur Meleager Gadarensis¹⁾ cynicae sectae et ipse addictus: Menippi enim aemulum sive primum sive paene singularem non solum ipse se praedicavit in epigrammatis duobus, quae leguntur in anthologia Palatina VII 417 et 418²⁾, sed Diocles etiam loco iam supra (p. 78) adscripto Menippea cum Meleagri scriptis comparavit.

Atque vel in titulo unius satirae cui *Συμπόσιον* inscripsit³⁾ Menippum imitatus est: id quoque notabile est, quod in alterius satirae *Χάριτων*⁴⁾ fragmento Homericæ interpretationis specimen proposuit quod plane cynicum ingenium redolet⁵⁾. cynicum vero germanum etiam sapit titulus tertiæ satirae cuius nihil praeter titulum servatum *Δελίδου καὶ φακῆς σύγκρισις*⁶⁾.

Menipp und Horaz (1871) (cf. etiam philol. XXXII p. 744 sqq.): quae omnia futilia esse significavi '*Philol. Anz.*' IV p. 196 sqq.

1) Cf. Riesius p. 8 sq. et p. 246, ubi paucissimas eius praeter epigrammata reliquias collectas habes.

2) 417, 3. 4 *Εὐκράτεια δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος πρῶτα Μενιππέαις συντροχάσας Χάρισιν.*

418, 5. 6 *Μοῦσαι δ' ἐν ὀλλοῖσι με, τὸν Εὐκράτεια Μελέαγρον παῖδα Μενιππέαις ἠγλάσαν Χάρισιν.*

altero loco *Μενιππέαις* coniectura tantum sed certa ut mihi videtur restitutum est a L. Holstenio pro *Μελητείοις*.

3) Cf. Athen. XI p. 502^c.

4) Perperam coniecit Iacobsius proleg. ad anthol. Gr. VI p. XXVIII *Χάριτες* toti satirarum inscriptum fuisse collectioni.

5) Cf. Athen. IV p. 157^b *Μελέαγρος ὁ Γαδαρεὺς ἐν ταῖς Χάρισιν ἐπιγραφομέναις ἔφη τὸν Ὅμηρον Σύρον ὄντα τὸ γένος κατὰ τὰ πάτρια ληθῶν ἀπεχομένουσ ποιῆσαι τοὺς Ἀχαιοὺς (sic Meinekius pro ἀρχαλοῦς) δαψιλείας πολλῆς οὐσης κατὰ τὸν Ἑλλησποντον* (cf. Eustath. in II. A p. 868, 15 ed. Rom.). de cynica Homeri interpretatione cf. quae supra p. 69 adn. 2 laudavi.

6) Cf. Athen. l. s. quid *φακῆ* apud cynicos valuerit, praeter alios docet Cratetis fr. 10 Bergk.

Fati autem invidia factum est, ut Menippi Meleagrique *σπουδογελοίων* librorum paene nihil sit relictum: quod si secus esset non dubito fore ut magnam similitudinem inter hos et Lucianeos quosdam dialogos intercedere comprobari possit. nihil vero auguror de Varronis satira, doleo tantum magnopere quod sic denegatum est, ut in hac litterarum provincia quam totam suam praedicant Romani latinam graecamque naturam inter se comparemus. unum tamen per memorabile, quod totum hoc litterarum genus neque Atticis placuit neque viguit melioribus temporibus, sed effloruit recentiore demum aetate et excultum est per tres Syros, Menippum, Meleagrum, Lucianum.

SILLOGRAPHORVM RELIQVIAE

In afferendis librorum testimoniis Athenaei et Clementis Alexandrini Dindorfium, Eusebii et Theodoreti Gaisfordium, Sexti Empirici Bekkerum, Plutarchi Sintenisium, Suidae Bernhardium, scholiorum Aristophanis Duebnerum, personati Hesychii Flachium secutus sum; in Laertio Diogene usurpavi has notas:

- A* = cod. Arundelianus
- B* = cod. Burbonicus n. 253
- C* = cod. Cantabrigiensis
- F* = cod. Laurentianus plut. LXVIII 13
- G* = cod. Laurentianus plut. eiusd. 28
- H* = cod. Laurentianus plut. eiusd. 35
- M* = cod. Monacensis CLIX
- P* = cod. Parisinus Gr. 1759
- P*¹ = id. librarii manu scriptus
- P*² = id. a primo correctore mutatus
- P*³ = id. ab altero correctore mutatus
- P*⁴ = id. a tertio correctore mutatus
- Q* = cod. Parisinus Gr. 1758
- V* = cod. Vaticanus Gr. 1302
- f* = edit. Froben. Basil. 1533

TIMONIS SILLORVM RELIQVIAE

LIBRI PRIMI

I

ἔσπετε νῦν μοι ὄσοι πολυπράγμονές ἐστε σοφισταί.

HOMERI DETORTVS VERSVS

B 484 al. ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IX 112 ἀρχὴ δὲ αὐτῶ (primo Timonis sillorum libro) ἦδε· «ἔσπετε — σοφισταί».

ἔσπετε HPQf, ἔσπεται B: ἔσπετε vulg.

COMM. ἔσπετε, quod 'adeste' significare voluerunt, tuitus est Lobeckius ad Buttmani 'ausführl. Sprachl.' II p. 174; sed forma activa verbi ἔσπω plane sine exemplo est; nam unicum quo tradita est locum, hymn. Homer. in Lunam (XXXII) v. 1 recte cum Bothio Baumeisterus edit. mai. p. 368 ἔσπετε emendavit in ἔσπετε. neque apud Timonem in ullo quem novimus codice bono ἔσπετε certo testimonio confirmatur. itaque satius visum est ἔσπετε traditum et Homericam imitationem munitum servare. — ceterum non ausim contendere in Homeri exemplo quod usurpavit Timon primum Iliados versum pariter atque in eis quae novit Aristoxenus (vide supra p. 42 adn. 1) illum fuisse quem hic detortum esse videmus, quamquam Arati phaenomenon hoc quoque prooemium ferebatur (cf. vita Arati II p. 435 Buhle.) ἀμφὶ μοι ἡέλλοιο περικλειτοῦ τε

μήνης | ἔσπετέ μοι Μοῦσαι. initio longioris enarrationis adhibuit ipsum versum Homericum Hermippus in *Φορμοφόρων* fragmento ad Homericarum parodiarum normam composito (vol. II fr. 1 p. 407 Mein., vol. I fr. 63 p. 243 Kock.).

Compellavit vero hoc versu primo Timon omnes philosophos dogmaticos: omnes enim Timoni sunt σοφισταί (vide fr. VIII 4; XXXVIII 2), unus verus σοφός Pyrrhon; et πολυπράγμονες ut homines curiosi et rixosi audiunt, quales ipsos per totum carmen depinxit. atque conicias in usurpandis Homericis Boeotiae versibus perrexisset ita fere parodum ὑμεῖς γὰρ ἴστε τε πάντα, | ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴσμεν, vos enim omnia scitis, nos vero (sceptici) nihil pro comperto habemus (cf. supra p. 43).

II

οἶον Δημόκριτόν τε περίφρονα ποιμένα μύθων,
ἀμφίνοον λεσχῆνα μετὰ πρώτοισιν ἀνέγγων.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: A 263 οἶον Πειρίθοόν τε Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν

in v. 2: Δ 341 al. μετὰ πρώτοισιν (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IX 40 ὁ Πλάτων οὐδαμοῦ Δημόκριτον διαμνημονεύει, ἀλλ' οὐδὲ ἔνθα ἀντειπεῖν τι αὐτῷ δέοι· δῆλον εἰδῶς ὡς πρὸς τὸν ἄριστον οὕτω τῶν φιλοσόφων ἐρίσσειτο (sic Luzac pro ἔσειτο)· ὃν γε καὶ Τίμων τοῦτον ἐπαινέσας τὸν τρόπον ἔχει· «οἶον — ἀνέγγων».

v. 1 δημόκριτος HQ (compendio in P male intellecto) | τε om. B, γε G, τι Vat. 140 | περίφρονα, πήμονα μύθων ἀμφιλόγων λεσχῶν τε Nietzsche, *Beitr. z. Quellenk. u. Kritik des Laert. Diog.* (Basil. 1870) p. 22, quibus vult Democritum tamquam mythorum inimicum — idcirco etiam Platoni invisum neque unquam laudatum (v. Diog.) — et dialecticae osorem describi;

quod placuit Natorpio, *Forsch. z. Gesch. d. Erkenntnisprobleme* (1884) p. 159 adn. 2 | *μῦθον Β* || v. 2 *ἀμφίλοον λεσχῆνα* Meineke, exerc. phil. in Athen. I p. 6 = anal. ad Ath. p. 26 ratus *λεσχῆν* esse ex eis verbis de quibus disputavit Lobeck, paralip. p. 191 sq.: *ἀμφίλοον λέσχην (λέσχον Η)* ἃ libri; *ἀμφιλόων λεσχῶν* ἃ Mullach, *Democr. frg.* p. 94 ἃ simul ad *μύθους* et ad *λέσχας* referens

COMM. His versibus magnopere Democritum a Timone collaudatum esse et Diogenis sententiarum conexu evincitur et ipsius rei natura. nam aliqua ex parte Democriti inter et Pyrrhonis Timonisque placita ethica et logica convenisse ut in universum dudum notum est ita nuperime singulariter expositum ab Hirzelio, *Unters. zu Cic. philos. Schr.* III p. 9 sqq. et a Natorpio l. s. p. 159 et 286 sqq., sed ne ab his quidem omnibus exhaustis argumentis (cf. Schwartzius mus. Rhen. XL p. 248 et 249 adn. 4); quid quod Pyrrhon in Democriti scriptis propositae venustatis exemplum suis libris imitando expressit (cf. Euseb. praep. evang. XIV p. 731^a)? minime vero Nietzsche concedo, verbis qualia supra ex Meinekii emendatione scripsi solam Democriti scriptoris prudentiam ('die Verständigkeit des Schriftstellers') laudari: quod et nimis modeste iudicatum et tumide prorsus et abundanter dictum sit. duae enim Democriti virtutes plane inter se diversae describuntur. primum *περίφρων ποιμὴν μύθων* dicitur, quod sollerter verba moderatus est, quippe qui Cicerone iudice, 'ornate' sit locutus (de orat. I 11) et 'clarissimis verborum luminibus usus' (orat. c. 20), et quem Plutarchus quaest. conv. V 7, 6 *τῇ λέξει δαιμονίως τε λέγειν καὶ μεγαλοπρεπῶς* laudaverit; eam ipsam ob causam dilectus a Pyrrhone et a Sexto Empirico adv. dogm. I 265 elatus tamquam *ὁ τῇ Διὸς φωνῇ παρεκαστόμενος*. deinde *ἀμφίλοον λεσχῆνα* verbis id ipsum praedicatur quod Democrito commune est cum scepticis. neque enim solum 'subtilis dispu-

tator' dicitur, ut interpretatur ipse Meinekius, sed is qui de sensis et humanis rebus in diversas partes iudicando abiri posse bene memor certi quidquam affirmare non ausit. velut negavit ille sensa revera esse, sed usu solum i. e. arbitrio humano ex nostris sensibus rebus ipsis nomina dari: cf. Democritea ap. Sext. Emp. adv. dogm. I 135 νόμος γλυκὺ καὶ νόμος πικρὸν, νόμος θερμὸν νόμος ψυχρὸν, νόμος χροίη et ibid. 136 ἡμεῖς τῷ μὲν ἔόντι οὐδὲν ἀτρεκέως συνίμεν μεταπίπτον δὲ κατὰ τε σώματος διαθιγῆν (sic Kühn ad Laert. IX 5, 2 pro διαθήκη) καὶ τῶν ἐπεισιόντων καὶ ἀντιστηριζόντων. item dixit homines de humanis studiis discordare in epistula Hippocratea (IX p. 364 ed. Littré) οὐ συμφωνέουσι οὔτε ταῖς τέχναις οὔτε τοῖς ἔργοις. itaque conclusit ἐτεῖ οὐδὲν ἴδμεν περὶ οὐδενός (Sext. l. s. et Laert. Diog. IX 72). quae quomodo intellegenda sint sagaciter Natorpius p. 179 sqq. exposuit, qui tamen cum extra omnem dubitationis aleam positum esse contendit, 'dass Demokrit in der Verwerfung der Wahrheit der Sinne ganz so radical verfuhr, wie nur irgend ein Skeptiker: nicht bloss die nicht einstimmige sondern sogar die (bedingungsweise) einstimmige Wahrnehmung verwarf er' (p. 188 sq.), ultra iustos terminos progressus est (cf. Lortzingius 'Berliner philol. Wochenschr.' 1884 p. 152).

Ceterum haud male amphiboliam quandam in verbis ποιμένα μύθων latentem aperuit Heitzius, qui in continuata Odofredi Mülleri historia litt. Gr. II 2 p. 56 haec scripsit: 'Damit soll ohne Zweifel die dichterische Färbung und die schwungvolle Sprache die Demokrit eigenthümlich war hervorgehoben werden, wenn auch eine Beziehung auf seine Lehre, die z. B. durch die Annahme des Vorhandenseins unzähliger Welten oder durch solche Erklärungen, wie sie von der Milchstrasse gegeben . . ., während sie ausserdem die Welt mit Daemonen, die unter Umständen dem menschlichen Auge sichtbar erscheinen,

bevölkert hat, der Phantasie einen weiten Spielraum bot, nicht ausgeschlossen ist.' itaque 'fabularum' quoque 'pastor' appellatur Democritus ita ut de eius dogmatis physicis, quae a sceptico probari minime potuerunt, simul acerbius iudicatum sit.

Denique *ἀνέγων* dixit poeta, cum agnovit in Orco prodeuntem Democritum, ut recte iam Roeperus diar. antiqu. X p. 450 adn. 27 explicavit.

III

*Πυθαγόρην τε γόητας ἀποκλίνουτ' ἐπὶ δόξας
θῆρη ἐπ' ἀνθρώπων, σεμνηγορίας ὀαριστήν.*

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 2: τ 179 Διὸς μεγάλου ὀαριστῆς

TEST. Plutarchus Num. c. 8 ἐκεῖνος (Πυθαγόρας) ἀετόν τε δοκεῖ प्राῦναι φωναῖς τισιν ἐπιστήσας καὶ καταγαγὼν ὑπεριπτάμενον τόν τε μηρόν ὑποφῆναι χρυσοῦν Ὀλυμπιασι διαπορευόμενος τὴν πανήγυριν· ἄλλας τε τερατώδεις μηχανὰς αὐτοῦ καὶ πράξεις ἀναγγέλλουσιν· ἐφ' αἷς καὶ Τίμων ὁ Φιλίσσιος ἔγραψε· «Πυθαγόρην — ὀαριστήν». Laertius Diog. VIII 36 τὴν σεμνοπρέπειαν τοῦ Πυθαγόρου καὶ Τίμων ἐν τοῖς σίλλοις δάκνων αὐτὸν ὄμως οὐ παρέλιπεν εἰπὼν οὕτω· «Πυθαγόρην — ὀαριστήν».

v. 1 *πυθαγόρω* H¹, *πυθαγόραν* G | *γόητας* Plut. libr., Diog. BG P¹: *γόητα* Plut. vulg., *γόντας* Diog. Q, *γοητείας* Diog. FHP³ f, *γόητος* Casaubon et anon. in mrg. libri Scaligeriani | *ἀπόκλινον* Diog. B P¹ Q, *ἀποκλεινόν* Diog. Ff, *ἀπο κλεινόν* Diog. P³ H (in quo mrg. ἀπόκλινον), *ἀποκλίναν* τὲ Diog. G | *ἐπιδόξας* Diog. B, *ἐπίδοξον* Diog. FHP³ et f, *ἐπὶ δόξης* Diog. G, *ἐπὶ δόξην* Casaubon, *ἐπὶ δόξαν* anon. || v. 2 *θῆρη* Diog. H¹ P³,

θηρῆ Diog. *H² P¹*, θήρην Diog. *G* | ἀριστήν Diog. *G*, ὁ ἀριστήν Diog. *FH*

COMM. Sine exemplo h. l. adiectivi naturam induit γόης. de magicis Pythagorae artibus praeter ea quae Plutarchus loco supra exscripto attulit narravit permira Nicomachus apud Porphyrium, de Pythag. § 23—25 et Iamblichus, vit. Pyth. 60—62 (cf. mus. Rhen. XXVII p. 29 sq.); atque iam Timonis aetate satis commune fuerit iudicium illud, quod de eo Micion in Luciani Gallo profert his verbis γόητά φασι καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον. audacter etiam vocabulum Homericum ἀριστής, quo Minos describitur tamquam συνουσιαστής ἐν λόγοις ex interpretatione Ps.-Platonis Min. c. 14 p. 319°, nemo vero praeterea usus est, Timon coniunxit cum abstracto nomine σεμνηγορίας. quod ipsum novavit ut Pythagoreorum symbolicam dictionem significaret oraculorum sollemnitati aequiparandam: cf. Plutarth. (?) apud Stob. flor. V 72 καὶ μὴν οὐδέν ἐστιν οὕτω τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας ἴδιον ὡς τὸ συμβολικόν, οἷον ἐν τελετῇ μεμιγμένον φωνῇ καὶ σιωπῇ διδασκαλίας γένος . . . ὡς γὰρ ὁ ἄναξ ὁ ἐν Δελφοῖς οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ σημαίνει, κατὰ τὸν Ἡράκλειτον, οὕτω τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων καὶ τὸ φράζεσθαι δοκοῦν κρυπτόμενόν ἐστι καὶ τὸ κρύπτεσθαι νοούμενον. ceterum ne hoc quidem epitheton acumine caret; nam et significatio verbi σεμνηγορίας tincta est affectationis et ostentationis notione et ἀριστής videtur acerbè dictus esse Pythagoras, quia ἀριστύν idem Homerus Ξ 216. 217 (ἐν δ' ἀριστὺς | πάρφασις, ἣ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονούντων) confabulationem qua aliquis occaecata mente pellicitur esse voluit, τὴν παραλογιστικὴν δμίλιαν sive διήγησιν, ut scholia et Hesych. v. ἀριστὺς explicant.

III

Παρμενίδεά τε βίην μεγαλόφρονα, τὴν πολύδοξον,
ὅς ῥ' ἀπὸ φαντασίας ἀπάτης ἀνευείκато νόσεις.

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 1: λ 601 al. βίην Ἡρακληείην

TEST. Laertius Diog. IX 22 sq. κριτήριον δὲ τὸν λόγον εἶπε (Παρμενίδης), τάς τε αἰσθήσεις μὴ ἀκριβεῖς ὑπάρχειν. φησὶ γοῦν 'μηδέ σ' ἔθος πολύπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω | νωμῶν ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχῆσσαν ἀκουήν | καὶ γλῶσσαν· κρῖναι δὲ λόγῳ πολύδηρον ἔλεγχον' (v. 54 — 56 Karsten). διὸ καὶ περὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Τίμων· «Παρμενίδεω — νόσεις».

v. 1 Παρμενίδου libri: corr. Meineke philol. XV p. 333 | μεγαλόφρονα τὴν F^H P³: μεγαλόφρονος τὴν H², μεγαλόφρονος ὁ B P¹ (?) Q, μεγαλόφρονος ο Vat. 140, μεγαλόφρονος οὐ G || v. 2 ὡς ῥ' F | ἀπὸ scripsi pro ἐπι | φαντασίας ἀπάτης correxi: φαντασίας ἀπάτης libri, φαντασίας ἀπάτας Meineke per litteras | ἀνευείκато νόσεις P³ (ut videtur) Stephanus: ἀνεήκατονόσεις H (fortasse P³), ἀνεήκατον ὡς εἰς B, ἀνεήκατον ὡς εἰς P¹ Q Vat. 140, ἀνεήκατονόσεις (ἢ corr. in ι et ω in ω) F, ἀνεήκατον ὄσεις G, ἀνεήκατο ὄσεις f; ἀνεείκατ' ὀνόσεις Roesper diar. antiqu. X p. 450 adn. 29

COMM. Altero versu iam a Diogene intellectum est commemorari praeclaram rationem, qua primus Parmenides discrimine inter τὰ αἰσθητά et τὰ νοητά constituto omnia quae sensibus percipiuntur fallacia, solum λόγον certum esse docuit. inde patet verba tradita sana esse non posse: νόσεις enim (quas νόσεις Timon dixit Ionice ut ἐννώσας Herodotus I 68. 86, νωσάμενος Theogn. 1298, νόσατο Apollon. Rhod. IV 1409) non rettulit ad sensa

et 'visa' (*φαντασίας*), sed ab eis seiunxit Parmenides. qui ante versum primum a Diogene allatum dixit: ἀλλὰ σὺ τῷ σδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα (cf. Sext. Empir. adv. logic. I 111 Παρμενίδης τοῦ μὲν δοξαστοῦ λόγου κατέγνω, . . . τὸν δ' ἐπιστημονικὸν . . . ὑπέθετο κριτήριον, ἀποστάς καὶ τῆς τῶν αἰσθήσεων πίστεως); itaque ἀπὸ pro ἐπι restitui. coniciat sane quispiam etiam pro ἀνελέκατο scribendum esse ἀπενέκατο. quod si traditum esset, bene esset: sed quod libri omnes praebent, non minus bene explicari potest, quoniam ἀναφέρεσθαι significat 'abducere' sive 'in locum tutum transferre', itaque apprime idoneum est hoc loco, praesertim cum Parmenides ipse constanter fere ad ambas sentiendi rationes exprimendas viarum itinerisque imagine usus sit (cf. versum supra adscriptum, v. 34. 45. 54. 57 al.).

Ambigue v. 1 πολύδοξος nuncupatur Parmenides, idem enim est πολύδοξος atque εὐδοξος i. e. praeclarus; sed subest notio altera, ex qua homo multis opinionibus refertus ita significatur ut δόξα opposita sit ἐπιστήμη, similiter atque scripsit Damascius ap. Phot. bibl. p. 337^b 38 πολυδοξίας μᾶλλον αἴτιον ὄντα ἢ πολυνολίας. quae amphibolia eo etiam acerbior et facetior redditur, quod Parmenides ipse δόξαν hac potestate saepe usurpavit (cf. Karstenus ad Parmenid. v. 30 p. 68), et postquam in priore parte carminis exposuit ea quae vera esse non solum sibi persuasit sed ex arte et ratione demonstravit, per alteram totam partem περὶ φυσιολογίας enarravit vulgi improbabiles opiniones, ut ipse ait: ἐν τῷ σοι παύω πιστὸν λόγον ἠδὲ νόημα | ἀμφὶς ἀληθείης· δόξας δ' ἀπὸ τοῦδε βροτείας | μάθανε, κόσμον ἐμῶν ἐπέων ἀπατηλὸν ἀκούων.

V

Ἄμφοτερογλώσσου τε μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδὸν
 Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος ἠδὲ Μέλισσον
 πολλῶν φαντασμῶν ἐπάνω, παύρων γε μὲν ἦσσω
 (γυγνόμενον).

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: Ψ 827 al. μέγα σθένος (eadem versus sede)

E 783 al. σθένος οὐκ ἀλαπαδόν (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IX 25 περὶ τούτου (Zenonis Eleatae) καὶ Μέλισσον Τιμων φησὶ ταῦτα· «ἀμφοτερογλώσσου — ἦσσω». Plutarchus Pericl. c. 4 Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου πραγματευομένου περὶ φύσιν ὡς Παρμενίδης, ἐλεγτικὴν δὲ τινα καὶ δι' ἀντιλογίας κατακλειούσαν εἰς ἀπορίαν ἐξασκήσαντος ἔξιν, ὥσπερ καὶ Τιμων ὁ Φλιάσιος εἴρηκε διὰ τούτων· «ἀμφοτερογλώσσου — ἐπιλήπτορος». David schol. Aristot. Categ. p. 22^b 28 ed. Berol. (Ζήνων) ὁ Ἐλεάτης ὁ καὶ Παρμενίδειος ὁ ἀμφοτερόγλωσσος, περὶ οὗ εἴρηται· «ἀμφοτερογλώσσου — Ζήνωνος». ἀμφοτερόγλωσσος δὲ ἐκλήθη οὐχ ὅτι διαλεκτικὸς ἦν ὡς ὁ Κριτιεύς καὶ τὰ αὐτὰ ἀνεσκεύαζε καὶ κατεσκευάζεν, ἀλλ' ὅτι τῇ ζωῇ διαλεκτικὸς ἦν ἄλλα μὲν λέγων ἄλλα δὲ φρονῶν (sequitur narratiuncula de tyranno quae est apud Laert. IX 26). Simplicius in Arist. phys. I 3 p. 139, 3 Diels. καὶ εἰκὸς μὲν ἦν Ζήνωνα ὡς ἐφ' ἐπάτερα γυμναστικῶς ἐπιχειροῦντα (διὸ καὶ ἄμφοτερόγλωσσος λέγεται) κτλ. Idem in eund. VI 9 p. 236^b 4 Ald. περὶ οὗ (Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου) ὁ σιλλογράφος εἶπε τό· «ἀμφοτερογλώσσου — Ζήνωνος». Proclus in Plat. Parmen. tom. IV p. 23 Cousin. καὶ τιθέντα καὶ ἀναιροῦντα τὰ μαχόμενα (Zenonem Eleatam) καὶ οὐχ ὡς ἐκεῖνος (Parmenides) τιθέντα μόνον· δι' ὧν τὸν πλοῦτον τῶν ἐπιχειρήσεων πολλῶ ποικιλώτερον δεῖξαι τοῦ παρ' ἐκείνου τούτος

ἄλλους οὕτως ἐκπλήξαντα (sic scribe pro ἐκπλήξαντος), ὥστε καὶ τὸν σιλλογράφον ἄμφοτερόγλωσσον αὐτὸν προσεῖπειν καὶ τὴν δύναμιν ἀγασθέντα τοῦ ἀνδρὸς ἄμεγα σθένος φάναι καὶ οὐκ ἀλαπαδὸν Ζήνωνος. Idem ibid. p. 88 ὁ σιλλογράφος ἄμφοτερόγλωσσον αὐτὸν (Zenonem) προσεῖπεν ὡς ἐλεγκτικὸν ἅμα καὶ ὑψηγματικόν. Scholia Iamblichi vit. Pythag. § 267 p. 198, 2 ed. Nauck. Ζήνων ὁ ἀμφοτερόγλωσσος.

v. 1 ἀμφοτερογλώσσοιο μέγα Simpl. 236, ἀμφοτερογλώττιοι μέγα David | ἀμφοτερογλώσσου P^s | τε] τὸ H | κοῦκ Plut. C | supra ἀλαπαδὸν in Diog. B rec. m. sprscr. ἀσθενές | ἀπατηλὸν Plut. vulg. || v. 2 πλατωνεπιλήπτορος (supra α sprscr. ν) Diog. P¹, πλάτων ἐπιλήπτορος Diog. FGH P^s Q, πλάτωνεπιλήπτορος Diog. B (in quo mrg. πλατων ἐπιλήπτορος τουτέστι τοῦ μωφομένου πλάτωνα) et f; πελατῶν ἐπιλήπτορος Roeser diar. antiqu. X p. 450 coll. Laert. IX 27 | Μελίsson libri: corr. Meineke exerc. in Athen. I p. 7 (= anal. p. 27) || v. 8 ἦσσα Diog. BHP Q; εἶσα Diog. F cet. || v. 4 γιγνόμενον add. Meineke philol. XV p. 330 et anal. ad Ath. p. 27, recte: nam perperam voluit Roeser l. s. ἐπάνω adiectivi naturam induere

COMM. Epitheton ἀμφοτερόγλωσσος tantopere placuit philosophis ut usque ad recentiora tempora traditum et multis artibus, ex parte falsissimis explicatum sit, ut in supra allatis testimoniis videre est. amphibolia hic quoque latet, cuius unam partem Plutarchus l. s. s. agnovit, alteram nemo vidit. Zeno enim Eleates non tam nova placita excogitavit quam ea quae Parmenides magister et amicus invenerat explanavit et contra vulgares opiniones et adversariorum sententias ita defendit ut illas plane absurdas esse demonstraret quippe in quibus plane inter se repugnantia ridicule consociata essent: cf. Plat. Phaedr. p. 261^D τὸν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνην ὥστε φαίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ ἔν καὶ πολλά, μένοντά τε αὐ καὶ φερόμενα. quo patro-

cinio tam egregie defunctus est, ut ab Aristotele (ap. Sext. Emp. adv. dogm. I 7; Laert. VIII 57; IX 25) audiret ἀρχηγὸς dialecticae, apud Galenum hist. phil. 3 (p. 601, 8 Diels.) ἐριστικῆς. hanc igitur ἐλεγκτικὴν καὶ δι' ἀντιλογίας κατακλειούσαν εἰς ἀπορίαν ἔξιν (ut ait Plutarchus l. s. s.) qua usus solebat quasi in utramque partem disputare denotavit Timon verbo novato ἀμφοτερόγλωσσος. altera ex parte testimonio Aristotelis constat in scripto Zenonis quodam, sive unum solum scripsit sive duo vel plura, disceptationem per interrogationum et responsorum vicissitudines productam esse: unde videtur factum esse ut ipse inventor dialogi a quibusdam apud Laertium III 47 perhiberetur (cf. Sintenisius ad Plut. Pericl. p. 74; Rossius, comm. Laert. p. 192 sq.). ut ut est, ἀμφοτερόγλωσσος spectat etiam ad scriptorem, qui ambarum personarum quas loquentes facit sermone utitur vel, ut cum Appuleio apolog. 4 p. 7, 8 Krueg. loquar, qui *'primus omnium sollertissimo artificio (orationem hic addas) ambifariam dissolvit'*.

Deinde πάντων ἐπιλήπτωρ dicitur Zeno, cum id quod vulgo omnes persuasissimum habent, multas esse res easque moveri, acerrime impugnaverit.

Rursus μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν non sine ironia usurpatum est, quae vel in eo latet quod apud Homerum σθένος οὐκ ἀλ. solum de bestiarum — aprorum et taurorum — corpore robusto dicitur; nam constat mihi ④ 465 (ubi male nunc σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν ad Iovem relatum legitur) pariter ac ④ 32 scripturam σθ. οὐκ ἐπιεικτόν et antiquitus traditam et veram esse. primum vero εὐμήκη Zenonem fuisse Plato Parmen. p. 127^B testatur. dein per memorabile est quod τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος Plato festiye in re simillima adhibuit Phaedr. p. 267^C τῶν γε μὴν οἰκτρογῶων ἐπὶ γῆρας καὶ πέναν ἐλομένων λόγων κερρατημέναί τε γῆν μοι φαίνεται τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος, ὀργίσαι τε αὐ πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀγῶ γέγονεν καὶ πάλιν

ὠργισμένοις ἐπάδων κηλεῖν, ὡς ἔφη· διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι διαβολὰς ὀθενδῆ κράτιστος.

Denique verba quibus Melissus notatur sic intellego. ille multis machinis id potissimum evincere studuit, non esse πολλά (sed unum solum), hac igitur ex parte vulgi opinionationem fugit, ita ut supra πολλά φαντάσματα victoriam deportasse dici possit; sed ecquid fuit pretii? cum explosa rerum multitudine unum quod credidit esse τὸ εὖν accuratius describere vellet, idem dogmatico errore obstrictus est in paucis illis quae posuit tamquam certae sed phantasmata ea sceptico visa omnia. itaque paucis phantasmatis subiectus est.

VI

ὄλον ἔπειτα Θάλητα, σοφῶν σοφόν, ἀστρονόμημα

TEST. Laertius Diog. I 34 οἶδε δ' αὐτὸν (Thaletem) ἀστρονομούμενον καὶ Τίμων καὶ ἐν τοῖς σίλλοις ἐπαίνει αὐτὸν λέγων· «ὄλον — ἀστρονόμημα». τὰ δὲ γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ κτλ.

ὄλον ἔπειτα *FGHP^sV* Burbon. 252 Vrbin. 108 Barberin. 275 et *f*: ὄλον δ' ἐπὶ *B P¹* (ut vid.) *Q Hmrg* Barberin. 275 *mrg* Vatic. 140, ὄλον δ' ἔπειτα *AC* | σοφόν· ἀστρονομήματα δὲ Timonis versum cum proximis continuans (vide testim.) *B P¹* (ut vid.) *Q* Vat. 140 | ἀστρονόμημα *HP^sV*: ἀστρονόμημη *G¹*; ἀστρονομητὴν Meineke per litteras, ἀστρονομῆα Is. Casaubon et Falconer. ad Strab. I p. 113, ἀστρονομοῦντα Langheinrich III p. 7

COMM. De dictione σοφῶν σοφόν cf. M. Hauptius ind. lect. aestiv. Berol. 1859 p. 9 sq. — opusc. II p. 155 sqq. vix autem opus est moneam non serio laudari Thaletis sapientiam; immo cum astronomus describitur, unusquisque notissimae narratiunculae iam apud Platonem Theaetet. p. 174^A obviae memor absconditae sapientiae scrutatorem

ridicule manifesta non videntem cogitat. — De astro-
nomicis Thaletis studiis cf. praeter ceteros Laert. Diog. I
23 δοκεῖ δὲ κατὰ τινὰς πρῶτος ἀστρολογῆσαι καὶ ἡλιακὰς
ἐκλείψεις καὶ τροπὰς προεπεῖν ὡς φησιν Εὐδήμος ἐν τῇ
περὶ τῶν ἀστρολογουμένων ἱστορίᾳ (fr. XCIV Spengel.);
Plin. nat. hist. II 12, 53; Appul. flor. XVIII p. 31, 1 sqq.
Krueger. — Quod traditum est ἀστρονόμημα mihi videtur
ridicule fictum ad normam similibus haud paucorum ver-
borum quae poetae usurpaverunt velut λάλημα (= λάλος),
παιπάλημα (= παιπάλη), κρότημα (= κρόταλον), κήδενμα
(= κηδεστής), οἰκούρημα (= οἰκουρός), δούλευμα (= δοῦ-
λος) similia (a quibus paululum differunt τρέμμα, ἄλημα
similia passiva notione dicta).

Ceterum hoc et secundo fragmento demonstratur, in
enumerandis philosophis a Timone adhibitam esse etiam
Eoearum formulam, quam Alexandrini quoque imitando
expresserunt velut Σωσικράτης qui ἡόλους (cf. Athen. XIII
p. 590^b) scripsit.

VII

τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατίστατος, ἀλλ' ἀγορητῆς
ἡδυεπῆς, τέτιξεν ἰσοκράτους, οἳ δ' Ἐκαδήμου
δένδρει ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσαν εἴσει.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: B 567 συμπάντων δ' ἡγεῖτο (eadem versus sede)

in v. 1. 2: A 248 ἡδυεπῆς ἀνόρουσε λιγύς Πυλίων ἀγορητῆς

in v. 1—3: Γ 150—152 ἀλλ' ἀγορηταί

ἔσθλοι τέτιγες οἰκότες, οἳ τε καθ' ὕλην

δένδρει (sic Zenodot., δένδρῳ Aristarch.) ἐφεζόμενοι ὅπα
λειριόεσαν εἴσειν.

TEST. Laertius Diog. III 7 ἐπανελευθῶν δὲ εἰς Ἀθή-
νας (Πλάτων) διέτριβεν ἐν Ἀκαδημίᾳ. τὸ δ' ἐστὶ γυμνάσιον

προάστειον ἀλσῶδες, ἀπό τινος ἥρωος ὀνομασθὲν Ἐκαδήμου· καθὰ καὶ Εὐπολις . . . ἀλλὰ καὶ ὁ Τίμων εἰς τὸν Πλάτωνα λέγων φησί· «τῶν — εἰῖσι»· πρότερον γὰρ διὰ τοῦ εἰ Ἐκαδημία ἐκαλεῖτο. (Ps. Hesychius Miles. 55 p. 42, 10 Flach. Τίμων δὲ κωμωδῶν αὐτὸν ἐν σίλλοις φησί· «τῶν — εἰῖσι».)

v. 1 πλατίστατος Diog. B, Hesych. AB, πλατίστακος Diog. ACGHMPQV Laurent. 85, 9 et 59, 1 Ottob. 355, Hesych. a, πλατύστακος Diog. F, πλατύστακος Diog. Vindob. 106, πλατύστατος Diog. f || v. 2 τέτιξεν P¹ (τέτιξεν corr. et P² et P³), τέτιξ Hesych. B a | ἰσογράφος libri: corr. Meineke philol. XV p. 330 | Ἀκαδήμου Diog. AC || v. 3 δένδρα Diog. B Hesych., δένδρα Diog. Vindob. 106, f; δένδρέω Menag. | εἰῖσι Diog. F Hesych., εἰῖσι (supra ει m. 1 a spracr.) P et Q; ἰῖσι Diog. V, ἰῖσι Diog. H Vindob. 106 Ottob. 355, f, ἰῖσιν Diog. B

COMM. πλατίστατος defendit Roperus philol. I p. 656 in comparationem vocatis Nicandreis superlativis κυδίστατος et πρεσβίστατος. quo recepto patet et anominationis genus a Timone frequenter adhibitum hic recurrere et significari corporis latitudinem, quam Platoni fuisse testatur Alexander ἐν διαδοχαῖς apud Laert. Diog. III 4 ἐγυμνάσατο παρὰ Ἀρίστωνι τῷ Ἀργεῖω παλαιστῇ, ἀφ' οὗ καὶ Πλάτων διὰ τὴν εὐεξίαν μετωνομάσθη, πρότερον Ἀριστοκλήης ἀπὸ τοῦ πάππου καλούμενος ὄνομα. ad hanc igitur refero epitheton collato Sophocleo (Ai. 1250 sq.) οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς | οὐδ' εὐρύνατοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Meinekius vero anal. ad Athen. p. 27 adn. sic: 'versu primò scribendum videtur πλατίστακος de quo alias'; sed quantum sciam neque alias rem explanavit et me prorsus fugit quid hoc loco ille piscis sibi velit. immo scita oppositio evadit inter philosophi humeros latos et vocis tenuitatem, quam commemorat idem Laertius III 5 ἰσχνόφωνός τε, φασίν, ἦν, ὡς καὶ Τιμόθεός φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων. Postremo ad vocem

ἡδυπεπής conferas apud eundem l. s. relatam narratiunculam: λέγεται δ' ὅτι Σωκράτης ὄναρ·εἶδε κύκνου νεοττόν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχειν ὄν καὶ παραχρῆμα περοφνήσαντα ἀναπτῆσαι ἡδὺ κλάγξαντα· καὶ μεθ' ἡμέραν Πλάτωνα αὐτῷ συστήναι. τὸν δὲ τοῦτον εἰπεῖν εἶναι τὸν ὄρνιν. — Cicadas vero Athenienses mirum quantum in deliciis habuerint: cf. 'Stadt Athen im Alterth.' I p. 105 adn. 5; Plato ipse cum praedicat loci amoenitatem sub platano ad Pissum siti haec scribit Phaedr. p. 230^c: *θερινόν τε καὶ λιγυρόν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ.* facete autem cum academicorum principe comparantur academiae cicades.

VIII

καὶ φοίνισσαν ἴδον λιχνόγραυν σκιερῶ ἐνὶ τύφῳ
πάντων ἰμείρουσαν· ὁ δ' ἔρρει γυργαθὸς αὐτῆς
μικρὸς ἰών· νοῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα κινδαψοῖο.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: λ 281 καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα vel

λ 271 μητέρα δ' Οἰδικόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικίαστην

TEST. Laertius Diog. VII 15 ἦν καὶ ζηητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος· ὅθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τοῖς σλλοῖς φησὶν οὕτω· «καὶ — κινδαψοῖο». Suidas v. σκινδαψός· ὄργανον μουσικόν. περὶ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως «ὁ δ' ἔρρει — κινδαψοῖο». σκινδαψός, ἀφάνα.

v. 1 εἶδον *FHPQ*, ἴδον (ω corr. ex ο) *B*, ἰδῶν *G* Vrbin. 108 | λιχνόγραυν *HPQ*: λιχνογραυῖν *BG* | ὑπὸ τύφῳ Meineke exerc. in Athen. I p. 6 — anal. ad Ath. p. 26 || v. 2 γυργαθὸς scripsi sec. Herodianum (Arcad. p. 49, 19): γύργαθος libri (γύργαθος Suid. *V*; in Diog. *B* mrg adscr. κατάριν); γάργαλος amicus quidam | αὐτῆς Diog.: αὐτοῦ Suid.; αὐτως Dobraeus ad Aristoph. Plut. 314, ὡς τις Meibom || v. 3 μικρὸς ἰών Diog. *BGHP* (α

quo tamen m. 2 *ἰών* corr. videtur [??] ex *ἰών*) Q Vatic. 140 Barber. 275 Vrbin. 108 et f, Suid.: *μικρὸς ἰών* Menagius, *αἰρεσιών* Wilamowitz, *Antigonos* p. 118 dubitanter; an *μακρὸς ἰών*? | *κινδαφοῖο* B P¹ Q F³ H³ Marcian. 393 Burbon. 252 Vrbin. 108 Angelic.: *μινδαφοῖο* H¹, *κινδαφίω* (ω in ου corr.) F¹, *σινδαφοῖο* P³ G, Suid. praeter AV in quibus *σινδαφοῖς*; tu cf. Lobeckium, *pathol.* p. 126

COMM. Zenon Cittieus apud veteres Phoenix audiebat, quod Phoenices Cittium coloniam miserant: cf. Diog. VII 1 et Cic. de fin. IV 20, 56 *tuis ille Poenulus; scis enim Cittieos e Phoenicia profectos*; num philosophus ipse genere Phoenix fuerit, accuratius quaesivit Meulemanus, de Zenone Citiensi (1858) p. 2 sqq. — anus vero personam induit Zenon, nisi fallor, propter imbecillitatem corporis: cf. Diog. VII 1 *ἰσχρὸς ἦν . . . καὶ ἀπαγῆς καὶ ἀσθενῆς*. — *λιχνόγραυς* rursus male novatum est a poeta, qui similia aliquotiens falsa analogia seductus sibi indulsit. — *σμερῶ ἐνὶ τύφῳ* verbis quamquam tecte petitur philosophi superbia qua menti caligo offusa est (cf. etiam *ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ* apud Cratetem sill. fr. IV v. 1), tamen proprie significatur densa nebula, in qua versatur anus illa Phoenissa.

Scena sequitur ad sententiam generalem manifesta, in singulis tamen difficillima explicatu. quam falso interpretatur Wilamowitzius l. s. his verbis: 'Das Bild ist das Pendant zum Tantalus der Nekyia. Im Schatten des Schwindelbaums sass eine alte "Semitin"; von allem haette das Leckermaul gern etwas gehabt; aber der Korb ging ihr an der Nase vorbei . . . nur fehlt, was im Korbe war, der am Schwindelbaume hing, dem Sinne nach *ξητήσεων*, der Form nach Genetiv Plur.; ob *αἰρεσιών*?' nam arboris nec vola nec vestigium (debut certe *ὑπὸ* cum Meinekio pro *ἐνὶ* scribere Wil.); neque *γυργαθὸν* de arbore dependere ullo verbo dictum est. describere voluit *poeta philosophum* in omnia frustra hiantem; sed qua

tandem imagine usus est? praeter cetera quaerendum est, quid hoc loco valeat vox tripliciter usurpata *γυργαθός*. notissima est notio nassae piscatoriae obvia in proverbio *γυργαθὸν φουᾶς*; alteram exhibet Hesych. v. *γυργαθὸν σκεῦος πλεκτόν, ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἄρτοποιοί*; tertia legitur apud Suidam v. *γυργαθός, κλίμη ἐν ἣ τὸς παρέτους καὶ δαίμονιῶδεις στροβοῦσι*. ultima, quam Aldobrandinus hic admittere voluit ita ut Zenon tamquam vesanus denotaretur, ab antiquitate procul habenda est. plerique vulgarem notionem adhibendam esse statuunt et ad captiosas argumentationes, quibus stoici *συμποδοῦσι τοὺς προσομιλοῦντας* (vide Chrysippum ap. Lucian. vit. auct. c. 22), referunt, omnes tamen in eo falsi quod plagam subtiliorem e lino nexam cogitant, cum *γυργαθός* generalem cratis ex viminibus contextae notionem semper teneat. sed capiuntur pisces sane etiam nassis, ita ut non male fingatur Zenon nassa in mari vel lacu vel flumine nescio quo imposita pisces cetera aquatilia captans. at per se non minus apte videtur ad describendam gulosam animum 'panarium' commemorari: cui interpretationi tamen id unum obstat gravissimum, quod intellegi prorsus nequeat quomodo panarium *λέναι* vel *ἔρρειν* dicatur nisi accuratior descriptio accedat. contra nassa flumine agitata vel etiam delata facile fingi potuit. hactenus probabiliter progredi licet, reliqua admodum lubrica.

Verba enim *μικρός ἰὼν ἔρρει* ut interpretarentur mire se torserunt viri docti. rettulit ea Bernhardyus (ad Suid. v. *σκινδαψός*) ad spinarum dialecticarum subtilem contextum habitu figuraque pusillum, 'qui nassae instar pertusae diffluens manibus Zenonis quasi alterius Sisyphi elaboretur'; similiterque videtur iudicasse God. Hermannus (Huebnerianae Diogenis vol. II p. 93): sed neque *γυργαθός* plaga subtilior est (ut dixi supra) nec quod omnes libri tumentur *ἰὼν* (non *ἰὼν*) explicari potest neque lacerationis

mentio facta est plane necessaria (ineptit enim Kühnius qui *ἔρρειν* esse 'vetustate corrumpi' voluit). mihi videtur in *μακρός* corruptela latere, postulat enim — nisi gravius latet mendum — *ἰών* adiectum verbum quoddam, quo accuratius definiatur movendi ratio; *ἔρρειν* vero voci quae inest aliquotiens in Homerici carminibus vagandi notio non improbabiliter hic adsciscitur. itaque conieci *μακρός' ἰών*: quamquam enim *μακρόσε* alias non legitur sed solum *μακρόθεν*, tamen ut *ἀγγόσε*, *τηλόσε* alia recte formatum. quo probato sponte patet cum Dobraeo v. 2 *αὔτως* corrigendum esse ut evadat haec sententia: 'vagatur frustra longe lateque agitata nassa, qua anus Phoenissa omnia captare studet nihil capit' satis apta ut mihi videtur hoc loco. sed meliora si quis docebit laetabor.

Postremo de voce (*σ*)*κινδαψός* cf. Sext. adv. mathem. VIII 133; schol. Dionys. Thrac. p. 677, 8 Bekk., Paroemiogr. Gott. I p. 387 cum adn., Syriani comm. in Arist. Metaph. p. 880^b 33 (vide Nagelii diss. de blityri et scindapso. Altdorf. 1772). sententiam recte interpretatur Is. Casaubonus: 'hoc ergo voluit Timon, Zenonem hominem fuisse loquacem et cuius verba darent sine mente sonum'.

VIII

Ἐν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἐμμενὲς ὄπη ὀρούσαι φαίνετ' Ἀναξάρχου κύνεον μένος' ὅς βα καὶ εἰδῶς, ὡς φάσαν, ἄθλιος ἔσκε, φύσις δὲ μιν ἐμπαλιν ἦγεν ἡδονοπλήξ, ἣν κλείστοι ὑποτρείουσι σοφισταί.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1. 2: Ψ 837 *ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο*

in v. 2: Δ 278 et Ψ 375 *φαίνετ'* (eadem versus sede)

N 665 ὅς ρ' εὖ εἰδῶς κτλ.

TEST. Plutarchus de virtute morali c. 6 p. 446^B

τῶ ὄντι πλησίσιος μὲν ἐπὶ τὰς ἡδονὰς ὁ ἀκόλαστος ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν φέρεται καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν καὶ συγκατευθύνει· πλάγιος δὲ ὁ ἀκρατής, οἷον ἐξαναφέρειν γλιχόμενος καὶ διαθρεῖσθαι τὸ πάθος ὑποσύρει (immo ὑποσύρεται) καὶ περιπίπτει περὶ τὸ αἰσχρόν· ὡς Ἀνάξαρχον ἐβλάβαινε Τιμων· «ἔν δὲ — σοφισταί». οὔτε γὰρ ὁ σοφὸς ἐγκρατής ἀλλὰ σώφρων· οὔτε ὁ ἀμαθὴς ἀκρατής ἀλλὰ ἀκόλαστος· ὁ μὲν γὰρ ἡδεται τοῖς καλοῖς, ὁ δὲ οὐκ ἄχθεται τοῖς αἰσχροῖς. σοφιστικῆς οὖν ψυχῆς ἢ ἀκρασίας λόγον ἐχούσης οἷς ἔγνωκεν ὀρθῶς ἐμμένειν μὴ δυνάμενον. Idem de vitioso pudore c. 2 p. 529^A οὗτ' αὖ πάλιν ἐκείνην ἐπαινέτεον τὴν ἄτρεπτον καὶ ἀτενῆ διάθεσιν· «ἔν δὲ — μένος». Idem Symposiac. lib. VII quaest. 5, 3 p. 705^D διὸ τοὺς μὲν περὶ ἐδωδάς καὶ ἀφροδίσια καὶ πότους ἀστοχοῦντας οἷς νόσοι τε πολλαὶ καὶ χρημάτων ὄλεθροι συνακολουθοῦσι καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν ἀκρατεῖς προσαγορεύομεν, ὡς Θεοδέκτην ἐκείνον . . . ἢ τὸν Ἀβδηρῆτην Ἀνάξαρχον· «ὅς ῥα — σοφισταί».

v. 1 οὐδὲ Plut. p. 529 | θαρραλίον Plut. ibid. | ἔμμανές Meineke l. i. s. lapsu calami, ni fallor; iteravit tamen vitium Mullach | ὀροῦσαι libri: corr. Meineke exerc. in Athen. I p. 7 — anal. p. 27 || v. 2 ὁ ῥα Plut. p. 529 || v. 3 ὡς φασιν Plut. p. 705 || v. 4 τῇ πλεῖστοι Plut. ibid.

COMM. Anaxarchus (quode post Luzacium, lect. Att. p. 181 sqq. nunc cf. Gomperz in comment. Mommsen. p. 471 sqq.), Democritei Diogenis Smyrnaei discipulus, Pyrrhonis magister fuit: cf. Clem. strom. I 14 p. 353 Pott., Euseb. pr. ev. XIV 17, 16, Galen. hist. phil. 3 p. 601, 13 Diels. Democriti placitis ipse se addixit cum physicis — cf. quae apud Plut. tranqu. an. c. 4 p. 466; Valer. Max. VIII 14 extern. 2 de innumeris mundis disputat — tum ethicis. nam quod τὴν εὐδαιμονίαν τέλος dixit (Galen. hist. phil. 4 p. 602, 2 Diels.), id minime discrepat a Democrito (cf. eius fr. mor. 8 et 9 Mullach).

et Heinzius in comm. societ. Saxon. VI vol. [1884] c. 4), dummodo in interpretanda beatudine cum illo consensit atque *ἀταραξίαν* Democriteam non solum comprobavit sed etiam auxit. nam et τὸ ἀδιάφορον et ἄστοργον Pyrrhonis laudasse traditur (Laert. Diog. IX 63) et dolorem ipse ita contempsit ut per Nicocreontem Cypri tyrannum in mortario contusus effaretur praeclara illa et decantata verba *πίσσε, πίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, οὐ γὰρ πίσσεις Ἀνάξαρχον*. etiam in logicis quodammodo Democriti vestigia expressit, cum sensa plane fallacia esse contendit; ipse enim et Metrodorus teste Sexto Emp. adv. dogm. I 88 (cf. 48) *σκηνογραφία ἀπεικασαν τὰ ὄντα, τοῖς τε κατὰ ὕπνους ἢ μανίαν προσπίπτουσι ταῦτα ὁμοιωσθαι ἠπέλαβον*. similiterque ac Democritus (fr. mor. 140—142 Mullach.) *πολυμαθίην* nil valere nisi prudenter adhibitam dixit in unico illo fragmento quo ipsa eius verba servata sunt, ea quoque genus dicendi exhibitentia proximum Democriteo (cf. Clem. Alex. strom. I 6 p. 123 Sylb., 337 Pott. = Stob. flor. XXXIV 19 quem locum insigni acumine tractavit Bernaysius mus. Rhen. VII p. 306 sq. = *Ges. Abh.* I p. 123). fuit igitur Anaxarchus Democriteus germanus, quamquam scepticae sectae minime licet eum adscribere.

Sed habuit tamen Timon cur magistri sui magistrum v. 1 et 2 laudibus efferret: etiam *κίνεον μένος* spectat solum ad eius constantiam et *ἀπάθειαν* vere cynicam, quam morte comprobavit, minime ad adulationem Alexandri quae ipsa mire ingenua libertate erat temperata. nec possunt eius mores quales depinxit Timon melius illustrari quam eis quae Plutarchus Alex. 52 scripsit ὁ *Ἀναξάρχος ἰδίαν τινὰ πορευόμενος ἐξ ἀρχῆς ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ δόξαν εἰληφῶς ὑπεροφίας καὶ ὀλιγωρίας τῶν συνήθων*.

Nihilo setius Anaxarchus verus sapiens non fuit, sed *solum sophista* (v. 4), ut etiam apud Plut. Alex. 28 et

Arrhian. Anab. IV 97 (cf. Plut. Alex. 52 sq.) i. e. apud utriusque auctorem, Aristobulum opinor, audit ὁ σοφιστής (vide etiam supra Plut. de virtute mor. c. 6). indulgit enim turpiter Veneri et ventri (cf. Athen. XII p. 548^b, Plut. sympos. VII 3 [vide supra]); neque in his assecutus est quem ipse sapientiae finem edixit (cf. Bernaysius l. s. et mus. Rhen. XXIII p. 375 sq. = *Ges. Abh.* I p. 128), τὰ τοῦ καιροῦ μέτρα δεῖν εἶδέναι. idcirco potissimum — non propter doctrinam, opinor, quamquam ita sensit Galenus l. s. — appellatus est ὁ εὐδαιμονικός (cf. Athen. VI p. 250^f; Aelian. var. hist. IX 37; Sext. Emp. adv. math. VII 48; al.); certe εὐδαιμονικῆς illius sectae quam condidisse fertur (cf. etiam Laert. I 17) nemo praeter ipsum innotuit. hanc igitur vitam lubricinibus deditam reprehendit Timon v. 3. 4, sed reprehendit cum pietate liberali.

Ceterum ὑποτρῆω solum apud Timonem legitur; simplex tamen τρεῖω aliquotiens adhibuit Oppianus, quod ex radice τρες similiter profectum atque πνεῖω, πλείω, θείω, ῥεῖω, χεῖω ex radicibus πνεF, πλεF, θεF, ῥεF, χεF.

X

Πρωταγόρης τ' ἐπιμικτος ἐριζέμεναι εὖ εἰδώς

HOMERI DETORTVS VERSVS

O 679 al. κελητίζειν εὖ εἰδώς (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IX 52 οὗτος πρῶτος μισθὸν εἰσπραξάτο μνάς ἑκατὸν καὶ λόγων ἀγῶνας ἐποιήσατο (sic mei libri omnes) καὶ σοφισμα τοῖς πραγματολογοῦσι προσήγαγε καὶ τὴν διάνοιαν ἀφείλς πρὸς τοῦνομα διελέχθη καὶ τὸ νῦν ἐπιπόλαιον γένος τῶν ἐριστικῶν ἐγέννησεν. Ἔνα καὶ Τίμων φησὶ περὶ αὐτοῦ. «Πρωταγόρης — εἰδώς».

ἐπιμικτος libri: ἐπίμικτος (activa potestate) Meineke philol. XV p. 334, ἐπίμαστος (coll. Hom. v 377) C. Dikhsy; ἔμμιστος

Blass, de Platone mathem. (1861) sent. contr. IV; ἐπιμισθῶ
Wolters, de epigr. Gr. anthol. (1882) sent. contr. IV; ἐπίτριπτος
Vsener anal. Theophr. (1858) sent. contr. V

COMM. ἐπίμικτος non video cur mutemus, cum liceat
explicare 'qui se (in medios litigantes) immiscuerit'.
ceterum notum est Protagoram id quoque se docere pol-
licitum esse τὸν ἦτιω λόγον κρείττω ποιεῖν: cf. Aristot.
rhet. II 24, Gell. V 3, 7.

XI

λαβάργυρος ὠρολογητής

TEST. Athenaeus IX p. 406° ἀλλ' ἔγωγε, φησὶν ὁ
Δημόκριτος, οὐκ ἂν «λαβάργυρος ὠρολογητής» κατὰ τὸν Τι-
μωνος Πρόδικον (sic corr. Meineke exerc. in Athen. I p. 31
= anal. ad Ath. p. 176 pro πρόδειπνον, quod in περι-
δειπνον [scil. Arcesilai] perperam mutaverant Schweighäuser
et Langheinrich I p. 27) λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος.
(Eustathius in Piad. [Ω 262] p. 1349, 10 ed. Rom.
'ὠρολογητήν', ὃν ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Τιμων 'λαβάργυρον'
ἔφη ὡς ἐπὶ μισθῶ ὠρολοῦντα).

COMM. Prodicus Ceus ambigue dicitur λαβ. ὠρ. deno-
tatur enim primum homo qui exacte ad horologium tem-
pus demetiat, quod sermonibus suis mercede habitis
impendat, cum singularum ἐπιδείξεων pro earum magni-
tudine ut videtur dimidiam, unam, duas, quattuor drach-
mas (cf. Plat. Axioch. 6; Cratyl. p. 384^b) τιμὴν exegerit,
institutionem ampliorem περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος cele-
berrimam πεντηκοντάδραχμον esse voluerit (cf. Arist. rhet.
III 14 p. 1415^b 15). hac igitur ratione Prodicus existit
quasi ὠρολόγιον quoddam, horarum index pariter atque
ἐπειδὴ πρὸς κλεψύδραν συνουσίαξεν (cf. Athen. XIII p. 567^d)

meretrix Metiche *Κλεψύδρα* nuncupata est. dein pungitur, quod libro suo praeclaro *Ἔρωι* inscripto in multis urbibus recitato magnas opes sibi comparavit: cf. Philostrat. vit. sophist. I prooem, p. 482 τοῦ λόγου (Horarum) *ἔμισθον ἐπίδειξιν ἐποιεῖτο Πρόδικος περιφοιτῶν τὰ ἄσθη καὶ θέλγων αὐτὰ τὸν Ὀρφῆως τε καὶ Θαμύρου τρόπον . . . ὁ δὲ Γοργίας ἐπισκώπτων τὸν Πρόδικον, ὡς ἔωλά τε καὶ πολλάκις εἰρημμένα ἀγορεύοντα*; vide etiam Xenoph. Memorab. II 1, 21. alteram hanc interpretationem cum recte olim Meinekius l. s. s. proposuerit, postea (ad Theocrit. p. 404) eum inventi paenituit et novam quandam sed plane incredibilem praetulit rationem, ex qua *ὠρολογητής* eandem significationem haberet atque *ὠροθετεῖν* i. e. 'natalium sortem dicere' ita ut λαβ. ὠρ. esset 'accepta pecunia aliis ex observata hora natalicia futurae vitae fata praedicens'. idem iam Schweighäuserus, animadv. ad Ath. tom. V p. 257 coniectaverat, sed recte ipse repudiavit.

XII

παντοφνῆ φλέδονα

TEST. Laertius Diog. VI 18 ὁ *Τίμων* διὰ τὸ πλῆθος (eius librorum) *ἐπιτιμῶν αὐτῷ* (Antistheni) «π. φλ.» φησιν αὐτόν.

παντοφνῆ F | *φαέδονα F*, *φλέδονα* (sed inter φ et λ ras.) *P*

COMM. Etiam ceteros Socraticos *φλέδονας* dixit Timon fr. XXXXI. irridetur vero non tam Antisthenis librorum copia, quamquam 'innumerabiles eius libri' ut ait Hieronymus contra Iovinum II 14, quam multiplex eius variaeque doctrina aliqua ex parte iam ex sophistarum studiis ante Socratis disciplinam adscita (cf. Ad. Müllerus, de Antisth. vit. et script. p. 25). eam nobis quidem minus licet cognoscere ex ipsius fragmentis quae perpauca sunt.

— habes ea nonnullis quibusdam exceptis collecta a Winckelmanno (Turic. 1842) —, quam coniectando assequi primum ex librorum indice, quem in decem τόμοις sive συντάξεις rarae amplitudinis grammaticus quidam apud Laert. Diog. VI 15 sq. redegerat (cf. Birtius, *Buchwesen d. Alten* p. 449 et Rohdus in nunt. Gotting. 1882 p. 1543 sq.), dein ex scriptis Platonis adversarii acerrimi. inter quem et Antisthenem quod exarsit certamen nuper accuratius adumbravit Duemmlerus 'Antisthenicis' suis (Hal. 1882), qui optime p. 63 haec scripsit: 'si consideras sub quot personis apud Platonem lateat Antisthenes, sophistae Elei [in Hippias dialogo], philosophi Heraclitei [in Cratylo, Theaeteto], rhapsodi [in Ione], miraberis versatilem eius animum Protei similem et intelleges cur Timon parum urbane eum παντοφυῆ φλέδωνα dixerit.'

Timonis iocus quam salsus sit ut prorsus perspicias, id quoque meminisse iuvat, quod illo tempore εὐφυεῖς 'ingeniosi' dicebantur homines versatiles verbis expediti et dicaces, quos antiquiores pro gravitate qua tunc erant scurras dixerant: cf. Isocrat. Areopag. 49 σεμνύνεσθαι ἐμελέτων (antiquiores Athenienses), ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι, καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ τοὺς σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκείνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον; de antidos. 284 τοὺς μὲν γε βωμολοχευομένους καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς (qui nunc sunt Athenienses) καλοῦσι (similiter Theopompus ap. Athen. VI p. 260^b de Philippo dixit ἦν φῶσι βωμολόχος . . . καὶ χαιρῶν . . . τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφύεσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι). talem igitur scurram se praestitisse cum Timoni visus sit Antisthenes, audit ei παντοφυῆς, quod etiam paullo plus valet quam εὐφυῆς. ceterum ipsum vocabulum παντοφυῆς praeterea non legitur nisi (mutata significatione) Orphici in Panem hymni v. 10 παντοφυῆς, γενέτωρ πάντων.

XIII

ἀγαθὸν σκῶψαι

TEST. Plutarchus Dion. c. 17 *Σπενσίπρω* . . . , ᾧ μάλιστα τῶν Ἀθήνησι φίλων ἐχρῆτο καὶ συνδιηγάτο (Dion), βουλομένου τοῦ Πλάτωνος ὁμιλίᾳ χάριν ἐχούσῃ καὶ παιδιᾷς ἐμμελοῦς κατὰ καιρὸν ἀπτομένη κεραυνύμενον ἀφηδύνεσθαι τοῦ Δίανος τὸ ἦθος. τοιοῦτος δὲ τις ὁ Σπεύσιππος ἦν· ἧ καὶ σκῶψαι ἀγαθὸν ἀντὸν ἐν τοῖς σίλλοις ὁ Τίμων προσηγόρευσεν.

XIII

Φοιτᾶ δὲ βροτολογὸς Ἔρις κενεὸν λελακνῖα,
 Νείκης ἀνδροφόνιο κασιγνήτη καὶ ἔριδος·
 ἧ τ' ἀλαγὴ περὶ πάντα κυλλίνδεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 ἔς <τε> βροτοὺς στήριξε κάρη καὶ ἐς ἐλπίδα βάλλει.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: E 518 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμανῖα
 in v. 1—4: Δ 440—443 καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμανῖα,
 Ἄρης ἀνδροφόνιο κασιγνήτη ἐτάρη τε,
 ἧ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορῶσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλλει.

TEST. Clemens Alex. strom. V 1, 11 p. 235, 34 Sylb., p. 650 Pott. παγκάλως ὁ Φιλῆσιος Τίμων γράφει· «φοιτᾶ — βάλλει». Eusebius praep. evang. XV 62, 15 p. 855° Viger. τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαν αὐτῶν (philosophorum) τὰς τε μάχας καὶ τὰς διαστάσεις ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις (fr. XV) ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ (Timon) τοῦτον ὑπογράφει τὸν τρόπον· «φοιτᾶ — βάλλει».

v. 1 κενὸν Eus. praeter DFG | λαλακνῖα Eus. CDEG ||
 v. 2 νείκης Eus. BI; Νείκης Mullach | ἔριδος Clem., Eus. D.
 Corpusc. II. 8

ἔριτος Eus. cet.; *ἐταίρη* Iortinus || v. 3 ἀλαή Rob. Stephanus in Eus. edit.: *ἄλλα ἢ* Eus. *BDFGI*, *ἀλλά* Eus. *CE*, *ἄλλα* Clem.; *ἄλλη* Arcerius || v. 4 ἔς τε βροτοὺς Sylburg: *ἐς βροτοὺς* Clem. et Eus. *CDFGI*, *ἐς βροίθους* Eus. vulg.

COMM. Neiken Eridis sororem ipse Timon scite excogitavit ad normam Hesiodeorum daemonum Φόβου, Δείμου, Ὀμάδου, Ἀνδροκασίης, Κυδοιμοῦ (theog. 934, scut. Hercul. 155 sq.) ut philosophorum disputandi et rixandi studium insatiabile castigaret. quaesita etiam est allitteratio quae inter Ἔρις et ἔριθος intercedit. ceterum dignissimus est qui conferatur locus Ps. Demosthenis XXV 52 p. 786 μεθ' ὧν δ' οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς ἐν Ἄιδου γράφουσιν, μετὰ τούτων, μετ' Ἀρᾶς καὶ Βλασφημίας καὶ Φθόνου καὶ Στάσεως καὶ Νείκου, περιέργεται.

XV

τίς γὰρ τοὺςδ' ὀλοῆ ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Ἥχους σύνδρομος ὄχλος· ὁ γὰρ σιγᾶσι χολωθεῖς
νοῦσον ἐπ' ἀνέρας ὥρσε λάλην, ὀλέκοντο δὲ πολλοί.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1—3: A 8—10 τίς τὰρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Ἀητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆι χολωθεῖς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακῆν, ὀλέκοντο δὲ λαοί.

TEST. Clemens Alex. l. s. p. 235, 37 Sylb., p. 651 Pott. *παγκάλως* ὁ Φλιάσιος Τίμων γράφει· «φοιτᾶ — βάλλει (fr. XIII)». Ἐπειτα ὀλίγον ὑποβὰς ἐπιφέρει· «τίς γὰρ — πολλοί» *περὶ ψευδαποφάσκοντος λόγου καὶ κερατίνου διαλεληθότος τε αὐτῆ καὶ κροκοδειλίνου, σωρήτου τε ἔτι καὶ ἔγκεκαλυμμένου, περὶ τε ἀμφιβολιῶν καὶ σοφισμάτων*. Eusebius praep. ev. XV 62, 14 p. 855^b εἴ τι καὶ ἄλλο πάντων ἄριστά μοι δοκεῖ περὶ τούτων αὐτῶν (i. e. de philosopho-

rum διαφωνία παμπόλλη οὔση) ἐν τοῖς σίλλοις καὶ ὁ Φιλιάσιος Τίμων εἰρηκέναι τάδε· «τίς — πολλοί». (Theodoretus Gr. aff. cur. V 16 p. 72, 6 Sylb. ὅπως αὐτοὺς [philosophos] ἢ κενὴ δόξα κατὰ τὸν Τίμωνα [sic Sylburg; Τίμαιον B August. a et b, Pal. b, Τιμαίου B mrg., Ὅμηρον vulg.] «ἔριδι — μάχεσθαι».)

v. 1 ὄλη Eus. BDE, ὄλλη Eus. CFG, ὄλη Eus. I | ξυνέστηκε Eus. I || v. 2 σιωπῶσι Eus. || v. 3 λάλην Eus.: κακήν Clem.

COMM. Petitur verbis Ἠχοῦς σύνδρομος ὄχλος vulgus philosophos cingens quod eorum orationes et disputationes semper aut acclamando aut sibilando excipit: huic igitur ut placerent summa cum garrulitate inter se disputasse philosophi finguntur.

XVI

τῇ γὰρ ἔχων Μενέδημον ὑπὸ στέρνοισι κολυμβὸν
θεύσεται ἢ Πύρρωνα τὸ πᾶν κρέας ἢ Διόδωρον.

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 1: ε 346 τῇ δέ, τότε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοισι (et sic et στέρνοιο Aristarch.) τανύσαι

TEST. Laertius Diog. IV 33 ἀλλὰ καὶ τὸν Πύρρωνα . . . ἐξηλώκει καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἶχετο καὶ τῶν Ἐρετρικῶν ἤπιετο λόγων· ὅθεν . . . καὶ ὁ Τίμων ἐπ' αὐτοῦ (Arcesilai) φησιν οὕτως· «τῇ — Διόδωρον». Numenius apud Euseb. praep. evang. XIV 5, 12 p. 729^a ὑπὸ μὲν Κράντορος (Arcesilaus) πιθανουργικός, ὑπὸ Διοδώρου δὲ σοφιστής, ὑπὸ δὲ Πύρρωνος ἐγένετο παντοδαπὸς καὶ ἴτης καὶ οὐδενός (sic Vsenerus apud Thedingam, de Numenio p. 31 pro οὐδὲν ὄ) . . . Τίμων δὲ καὶ ὑπὸ Μενεδήμου τὸ ἐριστικόν φησι λα-

βόντα (Arcesilaum) ἔξαρτυθῆναι, εἴπερ γε δὴ φησι περὶ αὐτοῦ· «τῇ — Διόδωρον». ταῖς οὖν Διόδωρου διαλεκτικοῦ ὄντος λεπτολογίαις τοὺς λογισμοὺς τοὺς Πύρρωνος καὶ τὸ σκεπτικὸν καταπλέξας διεκόσμησε λόγον δεινότητι τῇ Πλάτωνος φληναφόν τινα κατεσωμυλμένον καὶ ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινοεῖτο κἀκεῖθεν κἀντεῦθεν, ὀποτέρωθεν (sic Wilamowitzius pro ἐκατέρωθεν ὀπόθεν) τύχοι παλιναργετος καὶ δύσκριτος, καὶ παλλυβολός τε ἅμα καὶ παρακεκινδυνευμένος.

v. 1 τῇ γὰρ Laert.: τῇ μὲν Eus.; τοιγὰρ Meineke delect. anthol. Gr. p. 192 | μενέδημον Laert. libri mei omnes: μενέδημος Laert. Barberin. 275 et f, μενεδήμου Eus. | στέρνησι Laert. G Burbon. 252 M¹ | κολυμβὸν scripsi: μόλιβδον Laert. GMPQV Burbon. 252 Vatic. 140, Eus. CFG, μόλιβδον Laert. cet. et Eus. cet.; μολυβρὸν (coll. Hesych. s. v.) sive μολυβδοῦν Meineke || v. 2 θεύσεται Eus.: θήσεται Laert.; ψεύσεται Th. Canter var. lect. I 9, θύσεται Rossi comm. Laert. p. 68 | ἡ ᾽ς Πύρρωνα Meineke, εἰς Πύρρωνα Hübner cum Is. Casaubono | πάγκραας Eus. praeter CDI

COMM. De imagine hic adhibita plane improbabilia profert Wilamowitzius, *Antigonos* p. 72 adn.: 'Arkesilaos ist einem Schiffe verglichen, das zeigt fr. 16, wo er durch den Ballast, die skeptischen Lehren der Dialektiker und Skeptiker vor dem ἄστατος καὶ ἀνερμάτιστος φέρεσθαι bewahrt wird. Vielleicht war auch nicht sowohl ein Schiff als irgend ein Schwimmvogel verglichen, von dem ähnliches geglaubt wird wie Aristoteles (hist. anim. VIII 111) von den Kranichen erzählt'. navem saburra gravatam tuto vehi intellegimus omnes; sed quis intellegit, quomodo homo plumbo gravatus tuto natare possit? natantem vero exhibitum esse Arcesilaum frg. proximo (XVII) apud ipsum Timonem in viciniis lecto (dicit enim Laertius l. s. διελιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα) probatur. idem docet Homeri versus detortus. quaeritur igitur quid verbum μόλιβδον hoc loco sibi velit: sed quoquo te vertis id semper sensu

plane cassum est sive de pilis sive de halteribus plumbeis sive de ulla alia re plumbea haec dici putas; nam semper valet quod dixit Sophocles (fr. 783 Dind.) de vitio: *μολιβδῆς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν*. corruptum igitur mihi visum est vocabulum et id ipsum quod summam difficultatem in interpretatione praebuit *ὑπὸ στέγνωσι* viam emendationis monstravit. eadem ratione qua Vlixes Leucotheae rica sic in natando adiuvatur Arcesilaus per Menedemum, Pyrrhonem, Diodorum, quibus tamquam utribus incumbit. eam ob causam Pyrrhoni adiectum est *τὸ πᾶν κρέας*; homines obesi nimirum natant facillime. idque cadit etiam in Menedemum, quippe qui et ipse *πίων* dicatur a Laertio II 132. itaque scripsi *κολυμβόν*. quid hac imagine significare voluerit poeta, accurate exponit Numenius in testimonio supra scripto, praeterquam quod intermiscuit suum de Pyrrhone iudicium prorsus a Timone alienum. Cf. etiam eundem l. s. XIV 6, 4 p. 731^a *μετασχὼν μὲν (Arcesilaus) Διοδώρου εἰς τὰ πεπανορρηγμένα πιθάνια ταῦτα τὰ κομψά, ἀμιληκῶς δὲ Πύρρωνι . . . οὗτος μὲν δὴ ἔνθεν καταρτυθεὶς πλήν τῆς προσρήσεως ἐνέμεινε Πύρρωνι*. atque ut Timon (in alio scripto: v. supra p. 30) aliique sceptici, sic Numenius Pyrrhoneum germanum eum esse contendit (cf. l. s. p. 731^b).

XVII

νήξομαι εἰς Πύρρωνα καὶ εἰς σκολιὸν Διόδωρον.

TEST. Laertius Diog. IV 33 ὁ Τίμων ἐπ' αὐτοῦ φησιν οὕτως· «τῆ — Διόδωρον» (fr. XVI), καὶ διαλιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα· «νήξομαι — Διόδωρον».

versum cum antecedentibus verbis καὶ διαλιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα propter homoioteleuton omittunt *ACGHMPQV* Vatican. 140 et *f*; primae eum exhibuerunt Stephaniana 1570 et

Aldobrandina 1594; ex meis libris habent soli *B F* | *νήξομαι B* cum Steph. et Aldobr.: *ξξομαι F*; *νίσομαι* (aut *ξξομαι*) Meineke ad Theocrit. XXIV 61 p. 362 adn. (sed in Addend. ad Com. Gr. vol. V p. 28 defendit *νήξομαι*) | *κολόν Steph.*

COMM. *Νήξομαι* propriam habet significationem, non translata illam, quam Meinekius collato simili verbi *κολυμβᾶν* usu inesse voluit Com. Gr. l. s. — Diodorus est Cronus Megaricus, *valens dialecticus*, ut ait Cic. de fato 6, 12, cuius *λεπτολογίας* et *πανουργήματα* commemorat Numenius locis supra ad fr. XVI allatis: ideo hic *σκολιός* appellatur.

Ceterum frg. XVI et XVII videntur ad pugnam quandam spectare quam Arcesilaus erga Zenonem stoicum commisit; cum hoc enim omne gravissimum certamen ille iniit: cf. Numen. ap. Euseb. praep. evang. XIV 5, 12 p. 729^c; Cic. Acad. pri. II 24, 76; Acad. post. I 12, 44.

XVIII

† *καὶ νέον μηλήσης ἐπιπλήξεσιν ἐγκαταμινύς.*

TEST. Laertius Diog. IV 33 sq. ἦν (Arcesilaus) *ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος καὶ ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικός τῶν ὀνομάτων ἐπικόπτης* (sic omnes libri mei) *θ' ἱκανός καὶ παρρησιασστής· διὸ καὶ πάλιν ὁ Τίμων οὕτως περὶ αὐτοῦ· «καὶ — ἐγκαταμινύς»· ὅθεν καὶ πρὸς τὸν Θρασύτερον κτλ.* (adnectuntur vituperationum exempla plena facietis et scite adhibitis poetarum versibus).

καὶ νέον μηλήσης PQV: καὶ νέον μὴ λήσης *M* Marc. 393 Vatic. 140, καὶ νέον μηλήσεις *B*, καὶ νέον μὴ λήση σε *F*, καὶ νέον μὴ λήσης *H* et Barberin. 276, καὶ νέον μὴ λύσης *G* Burbon. 252 et *f*; καὶ νέον οὐ λήσης Stephanus, καὶ νόον οὐ λήσης Is. Casanbon, καὶ νόον οὐ λήσεις Mullach, καὶ νόον αἰμυλλοίς Wilamowitz, *Antigonos* p. 72 adn.; *καίγνια μὴ λύσης* ego in

proecdosi; nunc temptabam αἶνον μὴ ληρῆς vel παλγνιον αἰμυ-
λίως (sive ἐμμελέως) | ἐνκαταμιγνύς B

COMM. Quaeritur quid potuerit immiscere Arcesilaus reprehensionibus in quibus adhibendis eum frequentem et valentem fuisse Laertius l. s. testatur. νόον cogitavit Casaubonus, probavit Wilamowitzius: quod recte cogitatum esse nego. nam vituperationibus per se νόος aut inest aut deest; si inest, non est cur addatur; si deest, nequit postea aliunde addi (praeterea plane me fugit, quomodo ἐπιπλήξεις dici possint αἰμύλιοι). immisceri vero possunt reprehensionibus, si quid video, solum talia qualia suapte natura in vituperationibus non iam insunt, sed ornamentum instar addi possunt, velut facetiae, proverbia, poetarum flores, similia. atque scimus Arcesilaum lubenter poetarum sententias usurpasse et inter omnes ferebantur eius lepide dicta: cf. praeter ceteros Laert. Diog. IV 37 (Ἀρκεσιλάου τὸ παλγνιον). satis tamen habeo hanc emendandi viam demonstrasse; nam de singulis certi nil affirmo: hoc solum addo, alteram personam in μηλήσης latentem (siquidem latet) satis explicari certis colloqui vestigiis quae in fr. XVII et XVIII apparent.

XVIII

ὣς εἰπὼν ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.
οἱ δὲ μιν ἦντε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο
ἠλέματον δεικνύντες, ὀθοῦνεκεν ὄχλοάρεσκος·
οὐ μέγα προῆγμα, τάλας· τί πλατύνει ἠλίδιος ὦς;

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: A 326 al. ὦς εἰπὼν (eadem versus sede)

in v. 4: Δ 482 αἰγιφός ὦς simil. (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IV 42 εἰς τὸ διαβαλλόμενον

αὐτοῦ (sic libri mei; scil. Arcesilai) φιλοχλον καὶ Τίμων
τὰ τ' ἄλλα φησίν, ἀτὰρ δὴ τοῦτον τὸν τρόπον· «ὡς — ὡς».
(Hesychius Mil. c. 8 p. 10, 21 Flach. Τίμων δὲ ὡς
φιλοχλον παίζει λέγων· «ὡς — ὡς».)

v. 1 περὶ στάσιν Laert. PQ || v. 2 περὶ σπίζαι τερατοῦντο H.
Iunius et Salmasius exerc. Plin. p. 444^a et Menagius: περισιπιζα
τερατοῦντο Laert. F, περισιπιζατερατοῦντο Laert. BH³MPQV
Hesych. ABC, περισιπιζα τερατοῦντα Laert. G Burb. 252, περι
σιπιεῦ τερατοῦντο Laert. f; πέριξ σπίζαι τερατοῦντο Is. Casau-
bon || v. 3 ἡλέματον Laert. BGP Burb. 252 et f Hesych.: ἡλό-
ματον Laert. Q (male intellecto compendio in P), ελλόματον
Laert. H, ἡ δὲ μάγῳ Laert. F | δεικλύντες Laert. G | ὄθ' οὔνε-
κεν Laert. PQ, ὄθ' οὔνεκα Hesych. A, ὄθ' οὔνεκα Hesych.
B | ὄχλοάρεσκος Laert. cod. Stephani (vide edit. 1570 p. 21) et
Menagii: ὄχλοαρέσκος Laert. G Burb. 252, ὄχλοαρέσκης Laert.
AHMPQV Angelic. et f, ὄχλοαρέσκεις Laert. C, ὄχλοαρέσκ'
εις Hesych., ὄχλω ἀρέσκεις Laert. BF; ὄχλοαρεσεῖς ego in
proecdosi || v. 4 πλατύνεται Laert. FH Angel. | ἡλίθιος ὡς Q;
ἡλίθιος ὦν Stephanus 1570

COMM. Notum est et saepe iam a veteribus narratum,
noctuam interdiu mire circumvolari ab avibus minoribus,
quas Graeci idcirco dixerunt θαυμάζειν τὴν γλαῦκα: cf.
Aristot. hist. anim. IX 1 p. 609^a 13 sq., Dio Chrysost.
XII 1. hac igitur imagine etiam alii scriptores usi sunt
ut describerent hominem popularem corona admiratorum
stipatum: cf. praeter Chrysostomum l. s. Lucianum Har-
monid. 1 ἐνθα ἂν καὶ νῦν φανῆς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες
ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα. sic igitur ut aves circum-
volantes et circumsedentes θαυμάζουσι noctuam, sic Arce-
silanum multi τερατοῦντο i. e. novato verbo eum stupidi
emirabantur digito eum monstrantes. namque δεικνύντες
verbum idem valet atque δακτυλοδεικτοῦντες: cf. Lucian.
l. s. τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθει καὶ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ
et Vit. Luc. 11 τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας

δειξει σε τῷ δακτύλῳ 'οὔτος ἐκεῖνος' λέγων. vituperatur vero Arcesilaus non quod populò placuit sed quod auram popularem captavit; cum igitur studium et habitus significantur, non simplex actio, ὀχλοάρεσκος praeferendum duxi, quod formatum ut ἀνθρωπάρεσκος, ἀντάρεσκος alia, de quibus dixit Lobeckius ad Phrynich. p. 621 (ὀχλοαρέσκης sine exemplo est in his compositis). indidem efficitur, verba ὁθ. ὀχλ. ad praecedentia referenda esse (in procedosi rettuli ad πλατύνειαι) et ὁθούνεκεν causam indicare. — denique τί πλατύνειαι vertas: 'quid te iactas?' vernacula lingua plane similiter loquimur 'was machst du dich breit?' est sane haec novata significatio, sed recurrit fr. XXV in πλατυσμός. e contra quod voluit inesse Wilamowitzius p. 76 'Weshalb bleibst du Platoniker?' hoc loco plane non quadrat, ita ut ne per amphiboliam quidem hanc notionem subesse crediderim.

XVIII^a.

Laertius Diog. IX 115 ὄμως καθαπτόμενος (Timon) Ἀρκεσιλάου ἐν τοῖς σίλλοις ἐπήγεσεν αὐτὸν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρκεσιλάου περιδείπνῳ.

XX

ὄφρα πενεστάων σύναγεν νέφος, οἱ περὶ πάντων
πταχότατοί τ' ἦσαν καὶ κουφότατοι βροτοὶ
ἀνδρῶν.

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 1: B 831 al. περὶ πάντων (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. VII 16 ἦσαν περὶ αὐτὸν (Zeno-

nem) καὶ γυμνορρίπαροι τινες, ὡς φησι καὶ ὁ Τίμων· «ὄφρα — ἀνδρῶν».

v. 1 ὄφρα P¹Q | σύναγε HPQf || v. 2 βροτοὶ ἀνδρῶν scripsi: βροτοὶ ἀστῶν libri plerique (etiam PQBⁿ), βροτοὶ ἀστῶν Vatic. 140, ἀστῶν ἀνοῖ F, ἀστῶν f, βροτοὶ B¹; ἀνθρώπων Meineke per litteras

COMM. Constat Zenonem stoicum ipsum cum Cynicis quorum discipulus fuerat communem habuisse simplicissimum victum: cf. Laert. Diog. VII 17 ἦν εὐτελής τε σφόδρα καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος μικρολογίας προσήματι οἰκονομίας et ib. 26 ἦν δὲ καρτερικώτατος καὶ λιτότατος, ἀπύρῳ τροφῇ χρώμενος καὶ τρίβωνι λεπτιῷ; cf. etiam Teles ap. Stob. flor. XVII 43 (p. 287, 12 Mein.). atque tanta fuit eius continentia ut in proverbium abierit: cf. Laert. VII 27 ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτοῦ (sic libri mei omnes) 'τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος' (cf. app. prov. in paroemiogr. Gotting. I p. 414, 7). inde igitur profecti eum novam esurionum philosophiam introduxisse ioculariter dixerunt aequales comici, velut Philemon (ap. Meinek., Menand. et Philem. reliqu. p. 388 = Com. Gr. fr. IV p. 29 sq.; Kock, Com. Att. II 1 p. 502 fr. 85): εἰς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ· | φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ· | πεινῆν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει.

XXI

εἰς δὲ φακῆν ἐμβαλλε δυωδέκατον κοριάννου.

TEST. Athenaeus IV p. 158ª Τίμων ὁ Φλιάσιος ἔφη· «καὶ — μεμάθηκεν» (fr. XXII) ὡς οὐκ ἄλλως δυναμένης ἐψηθῆναι φακῆς, εἰ μὴ κατὰ Ζήνωνος ὑφήγησιν, ὅς ἔφη· «εἰς — κοριάννου».

κορίαννον VL

COMM. Inter vilissimos apud Graecos cibos fuerunt legumina, quae vel frigebantur vel in modum pultis coquebantur, lúpini potissimum et lentes (de lentibus cf. Wiskemann, *die antike Landwirtschaft* p. 10 adn. 2). sic generaliter *μαῖζα καὶ φακῆ* apud Plutarch., non posse suav. vivi sec. Epic. c. 16 p. 1097^D similiterque apud Cratetem cynicum (fr. 10 Bergk.) lentes solae opponuntur lautis epulis hominum elegantiorum: nec quidquam magis ridiculum videtur Demetrio (de elocut. 170) quam si *φακῆς ἐγκώμιον* aliquis recitet inter gulosos. his igitur dapibus contenti fuerunt cynici, velut *πήρα* et *θέρμων χοίνιξ* tamquam duo cynicorum prodeunt symbola in Cratetis versu clarissimo (fr. 6 Bergk.) et lentibus Diogenes cynicus vesci solitus est (cf. Laert. Diog. VI 17). Zenon vero qui Cratetem etiam in victus simplicitate secutus est (v. comm. ad fr. XX) ridicule a poeta producitur ipse discipulos artem has lenticulas coquendi docens et inter alia hoc quoque praecipiens ut pulti immisceant duodecimam coriandri partem. qua ratione castigatur et barbara Zenonis parsimonia (v. supra comm. ad fr. XX) et stoicorum doctrina, ex qua *ὁ σοφός* cuncta minima maxima unus omnium optime calleat; quod non potuit festivius rideri quam arte culinaria sic ad stoicorum principem relata, praesertim cum lentes coquere tam nullius negotii sit, ut iam apud antiquos comicos *φακῆν ἔψειν διδάσκειν* paene in proverbialem usum abierit (cf. Aristoph. Gerytad. fr. 201 Dind., 159 Kock., Antiphan. Homoe. fr. 173 Mein. et Kock.). sed mire sane loci sales corruptit Bergkius, qui Poet. lyr. Gr. II p. 368⁴ hunc versum statuit ex ipsius Zenonis carmine aliquo (!) petatum esse quod *φακῆς ἐγκώμιον* dictum sit a Demetrio de eloc. 170, ita ut quae Timon malitiose finxisset ipse credulus admitteret tamquam vera.

XXII

καὶ Ζηνώνειόν γε φακῆν

. ἔψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν.

TEST. Athenaeus IV p. 158^A *στωικὸν δόγμα ἐστίν, ὅτι τε πάντα εὖ ποιήσει ὁ σοφὸς καὶ φακῆν φρονίμως ἀρτύσει· διὸ καὶ Τιμων ὁ Φλιάσιος ἔφη· «καὶ — μεμάθηκεν», ὡς οὐκ ἄλλως δυναμένης ἐψηθῆναι φακῆς, εἰ μὴ κατὰ τὴν Ζηνώνειον ὑφήγησιν (v. fr. XXI).*

Versus ita disposui; καὶ Ζηνώνειόν γε φακῆν ὃς μὴ μεμάθηκεν | ἐψῆσαι φρονίμως Meineke anal. ad Athen. p. 74; item priorem versum, alterum sic: ἔψειν εὖ φρονίμως Jacobs animadv. in Athen. p. 99; καὶ γε φακῆν ἔψειν ὃς μὴ φρ. μεμ. | Ζηνώνειον (vel Ζην. in priore versu) Casaubon; καὶ ἔψειν | Ζήνωνός γε φακῆν ὃς μὴ φρονίμως μεμ. Dacier, *oeuvres d'Horace, tome V* p. 157; Ζήνωνός τε φακῆν ὃς μὴ φρονίμως μεμ. | ἔψειν Brunck anal. tom. II p. 76; καὶ Ζήνωνός γε φακῆν ἔψειν ὃς μὴ φρον. μεμ. Bergk lyr. Gr. II p. 368⁴ (anapaestos constituens); unum versum καὶ Ζήνων γε φακῆν ἔψειν φρ. μεμ. constituit Langheinrich II p. 6 || v. 1 Ζηνώνιον ABC | τε BC | φακῆν A || v. 2 ἔψειν libri: corr. Dindorf

COMM. Vide comm. ad fr. XXI. videntur vero haec dicta a gloriabundo quodam Zenonis discipulo. ceterum Bergkius in errore persistens hos versus ad carmen Zenonis didacticum spectare coniecit.

XXIII

φῆ δέ τις αἰάξων, οἷα βροτοὶ αἰάξουσιν·

οἶμοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι σοφὸν ἐνθα γένηται;

πτωχὸς μὲν φρένας εἰμί, νόου δέ μοι οὐκ ἐνὶ κόκκῳ·

ἢ με μάθει φευξέσθαι ὄτομαι αἰκλὺν ὄλεθρον;

ἅ τρις μάκαρες μέντοι καὶ τετράκις οἱ μὲν ἔχοντες
 μηδὲ κατατρώξαντες ἐνὶ σχολῇ ὄσσο' ἐπέπαντο.
 νῦν δέ με λευγαλέαις ἔρισιν εἴμαρτο δαμῆναι
 καὶ πενήη καὶ ὄσσο' ἄλλα βροτοὺς κηφῆνας ἔλαστρεῖ'.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: λ 237 et ξ 382 φῆ δὲ (eadem versus sede)

ε 197 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.

in v. 2: ε 465 ᾧ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νῦ μοι μήμισα γένηται;

in v. 4: χ 67 ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι δίομαι αἰκὴν ὄλεθρον.

in v. 5: ε 306 τρις μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις οἱ τὸτ' ὄλοντο.

in v. 7: ε 312 νῦν δέ με λευγαλέφ θανάτφ εἴμαρτο ἀλῶναι.

TEST. Sextus Empir. adv. dogmat. V 171 sq. αὶ δὴ τοιαῦται ὑποσχέσεις (stoicorum quales sunt μόνος ὁ σοφός ἐστι πλούσιος, μόνος ὁ σοφός ἐστι καλός) θηρεύουσι μὲν τοὺς νέους ἐλπίσι ψυχραῖς, οὐκέτι δὲ εἰσιν ἀληθεῖς. παρὸ καὶ ὁ Τιμων ὅτε μὲν τοὺς ἐπαγγελιομένους τὴν παράδοσιν αὐτῶν ἐπισκόπτει, λέγων (fr. LVII). ὅτε δὲ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς μεταμελουμένους ἐφ' οἷς μάρτην ἐμόχθησαν παρεισάγει διὰ τούτων· «φῆ δέ — ἔλαστρεῖ».

v. 3 νόον C¹ | κόκοκος C | v. 4 ἦ libri: corr. Meineke philol. XV p. 331 interrogatione statuta μάρτην interpretatus 'stultitiam' | μάθειν F. Schöll: μαθεῖν libri, μάρτην H. Stephanus poes. philos. p. 60 | φεύξεσθαι G || v. 5 μάρες C | μὲν Villosion ad Cornut. p. 354 ed. Osann.: μῆ libri || v. 6 μηδὲ Osann p. 355: μήτε libri; ἦδὲ Meineke l. s. || v. 7 με λῆ ἔρεισιν C

COMM. Pleraque praeter Sexti explanationem interprete non indigent. — v. 1 ridicule describitur iuvenis qui tam non sapientis supra mortalium affectus elati fastigium ascendit ut prorsus humanitus lamentetur. — v. 3 νόον κόκοκος dictus est ut νοῦ σταλαγμός a Theocrito apud Stob. flor. XXXVII 20 vel ῥανίς φρενῶν et τύχης σταλαγμός apud Gregor. Nazianz. vol. II p. 156^a (ca.

Studien zu d. gr. Floril. p. 140 et *Heidelberger Festschr. zur Karlsruher Philologen-Vers.* p. 6; Kaibel epigr. Gr. p. 1112); similiter Graeculi qui nunc sunt adhibent *νοπούται* (cf. Scarlatos *λεξ. τῆς Ἑλλην. διαλ.* s. v.). — in v. 4 quamquam videtur posse *μάτην φεύξεσθαι* idem valere atque *ματᾶν φεύξεσθαι* i. e. 'frustra studere ut effugiam' (nam *φεύγειν* aliquotiens significat *effugere studere*), tamen sententiarum conexu magis commendatur quod scripsi. — v. 5 et 6 praedicat misellus adulescens divites, minime pauperes, cum ipsi per paupertatem perire destinatum sit (v. 8); itaque *μη* ante *ἔχοντες* nequit defendi Meinekii interpretatione qui in eo quoque fallitur, quod *ἐνὶ σχολῇ* vertit 'in Musse'. mitto quod *ἐπὶ σχολῆς, κατὰ σχολήν, μετὰ σχολῆς, ὑπὸ σχολῆς, σχολῇ* dicitur, nusquam quoad eius sciam *ἐνὶ σχολῇ*; sed ab hoc loco talis sententia omnino abhorret. quod si eos praedicare voluit stoicorum discipulus, qui genio suo indulgentes rem familiarem confecerunt, certe debuit pro otii notione voluptatem significare. immo *ἐνὶ σχολῇ* valet 'in schola': ibi nimirum ille adulescens nummos frustra consumpserat. quae cum recte intellexisset Zimmermannus l. s. incredibilia excogitavit de *κηφῆνας* verbo, quo vult appellari eos 'qui philosophiae studiis dediti nullam rei publicae partem capessant'. rei publicae tamen ne Timon quidem operam dedit ita ut eodem iure se ipse *κηφῆνα* vocare potuerit! praeterea antiquiores stoici nequaquam praeceperunt, sapientis esse se a negotiis publicis removere. acerbior potius subest cavillatio cum aliorum dogmaticorum tum stoicorum quos 'fucos' appellavit Timon tamquam desidiosos prorsus et ignavos homines, qui desudare in molestis negotiis nollent sed nugis suis et ineptis argutiis discipulos captarent, quorum bonis paupertatem sustentarent ut fuci *ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται* (Hesiod. theog. 599).

XXIII

τίς δ' οὗτος κίλος ὡς ἐπιπωλεῖται σίχας ἀνδρῶν;
μωλύτης ἐπέων λίθος Ἄσσιος, ὄλμος ἄτολμος.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: K 82 τίς δ' οὗτος (eadem versus sede)

Γ 196 αὐτὸς δὲ κίλος ὡς ἐπιπωλεῖται σίχας ἀνδρῶν.

Laertius Diog. VII 170 ἦν (Cleanthes) πονικὸς μὲν, ἀφνής (sic Cobetus pro ἀφυσικὸς) δὲ καὶ βραδύς ὑπερβαλλόντως· διὸ καὶ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησιν οὕτως· «τίς δ' — ἄτολμος». Anthologia Palat. XI 296 (Planud. p. 133 St.) Τίμωνος· εἰς Κλεάνθην· «τίς — ἄτολμος».

v. 1 οὕτω Laert. f | δς Laert. HPQ || v. 2 μωλύτης Laert. HP³ Anth.: μωλυτής Laert. BGP¹Q | ἐπέων, λίθος Meineke in Caesaris diar. antiqu. III p. 320: ἐπέων φίλος libri | ὄλμος Laert. GHPQ

COMM. Inurbane sed non sine acerbo acumine comparationem Homericam ex illorum temporum nativa simplicitate minime inhonestam ad eum philosophum transtulit, qui a commilitonibus suis ὄνος appellabatur (cf. Laert. l. s.).

Dein fasciculus ambiguarum irrisionum inest in versu 2. μωλύτης quod novavit Timon derivatur a μῶλυσ ut προσβύτης a πρέσβυς; neque sola propria significatio valet, qua usus est Nicander Ther. v. 32 μῶλυσ ἐπιστεῖβων, i. e. secundum scholiastam βραδύς καὶ νοθής ἢ μογερός ἢ νοχελής... καὶ μόλις βάλων, sed multo magis etiam quadrat quod Hesychio teste μῶλυσ est ὁ ἀμαθής, ut μῶλυκα Zacynthii dixerunt τὸν ἀπαίδευτον et μωλυρόν alii νοθρόν, 'bardus' igitur vel 'stupidus' audit Cleanthes. item λίθος (quae est praeclara Meinekii emendatio) vocatur quis simplex et hebes (cf. Aristoph. Nub. 1203 et ibi ab interpretibus congesta exempla) pariter atque 'lapis' le-

giture apud Terentium Hec. II 1, 17. iam igitur homo stultus Asso oriundus optime describitur verbis *μωλύτης, λίθος Ἄσσιος*. quaeritur tamen quo *ἐπέων* vocabulum interpositum pertineat. mihi videtur consulto relatio esse in medio relicta. nam id si ad *μωλύτης* rettuleris nova exoritur potestas huius vocabuli derivanda a *μωλύειν* ('debilitare') — qua accepta ex Herodiani regula p. 77, 14 Lentz. rectius *μωλυτής* scribetur — et perstringitur Cleanthes, quod Homeri aliorumque poetarum egregios versus allegorice interpretatus infringat (vide fragmenta libri *περὶ τοῦ ποιητοῦ* in mea comment. de Zenone et Cleanthe I p. 17 et ibid. fr. 9 p. 16). eleganter simul respecta eiusdem explicatione Homericæ vocis *μῶλυ* qua contendit ille *ἀλληγορικῶς δηλοῦσθαι τὸν λόγον δι' οὗ μωλύονται αἱ ὀρμαὶ καὶ τὰ πάθη* (cf. Apollon. lex. Homer. v. *μῶλυ* et vide Sengebuschii diss. Homer. I p. 67) fortasse etiam notatur Cleanthes, quod ad placita sua exponenda carmina condidit, in quibus mirum quantum metra corripuit. sin autem vocis *μωλύτης* altera significatione servata ad *λίθος Ἄσσιος* verba spectare statuis *ἐπέων*, iterum horum alteram perspicias significationem; lapis enim Assius fuit notissimus *σαρκοφάγος* quippe in quo conditæ carnes celeriter absumerentur: cf. Plin. hist. nat. XXXVI 17, 131; Stephan. Byz. v. *Ἄσσιος* (inde igitur, ut hoc addam, rectius quam Straboni XIII p. 610 C et Stephano l. s. contigit intelleges iocum Stratonici citharistæ, qui similiter atque in Caunum urbem teste Stephano v. *Καῦνος* versum Homericum Z 146 in Assum urbem Homeri Z 143 et T 429 verba *Ἄσσον ἔθ' ὧς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πεύραθ' ἔκηαι* detorsit). similem vero vim atque sarcophagi in cadavera, in *ἔπη* exercuit Cleanthes duabus illis rationibus quas supra exposui. præterea nescio an maligne etymologica quoque studia Cleanthis (de quibus vide Varr. de ling. lat. V 9 et specimina quaedam fr. 5 et 18) pe-

tantur, cum originationibus illius verba ipsa prorsus deleri visa sint. plane vero non assequor Duebnerum ad Anthol. Pal. l. s. haec scribentem: 'molae Assi urbis respici videntur; nam ex hac urbe Persas triticum petiisse in usum suum testis est Strabo XV p. 735'; ubi aut egregie fallor aut intolerabiliter latina cum graeca lingua confusa est.

Denique ὄλμον Iacobsius ad Anthol. Palat. l. s. vol. III (Lips. 1817) p. 705 putavit Cleanthem dici ob ingenii duritiem et laborem indefessum: quod nescio quomodo assecutus sit. aliqua ex parte probo Meinekium in philol. XIII p. 535, qui hominem languidum significari statuit collato Artemidoro Onirocr. II 42 (non 47, cuius tamen interpretatio opinor solam rem veneream spectavit); esse enim ὄλμον ait imaginem 'eines passiven Zustandes'. nam post λήθος Ἰασσιος posito vocabulo ὄλμος sane mortarii notio inesse videtur, ita tamen ut et ingenii durities notetur et ignavia ex qua nihil sua sponte perpetret, solum pistillo aliunde allato aliquid valeat.

Ceterum manifesta in ὄλμος ἄτολμος annonimatio.

XXV (65 proecd.)

εἰκάζων τί θέλεις; ὀλίγον κρέας, ὅστέα πολλά.

TEST. Galenus ad Hippocr. epidem. libr. VI; tom. XVII part. I p. 989 Kühn. (Hippocratis interpretes) πολυειδῶς . . . γράφουσι καὶ διαιροῦσι . . . τὰς πλείστας (φήσεις), ἐξηγησάμενοι τοῦτο τὸ βιβλίον (Hippocratis epidem.), ὡς ἀπορῆσαι (scripsi pro ἀπορρεῦσαι) τινα τῶν ἐπὶ τὰ τῆς τέχνης ἔργα σπενδόντων. φαίνονται τινες ποιεῖν ὅπερ Τιμων εἶπεν· «εἰκάζων — πολλά».

COMM. Versum nunc reliqui qualis legitur in editio-
Corpusc. II.

nibus; in proecdosi verba *εικάζων τι θέλεις* ad Galeni orationem traxeram et pro *τί θέλεις*; scripseram *τι θυηλαίς* vel *τι θυοίαις*. crediderim vero haec dici in colloquio quodam contra philosophum quendam qui comparationibus et imaginibus uti solitus sit: quod si recte conieci primo libro hoc fragmentum probabiliter tribuitur.

XXVI

καὶ σύ, Πλάτων· καὶ γὰρ σε μαθητείας πόθος ἔσχεν,
πολλῶν δ' ἀργυρίων ὀλίγην ἠλλάξαι βίβλον·
ἔνθεν ἀπαρχόμενος τιμαιογραφεῖν ἐδιδάχθης.

TEST. Gellius Noct. Att. III 17, 4 sq. *Τίμων amarulentus librum maledicentissimum conscripsit, qui σίλλος inscribitur. in eo libro Platonem philosophum contumeliose appellat, quod impenso pretio librum Pythagoricae disciplinae emisset exque eo Timaeum nobilem illum dialogum concinasset. versus super ea re Τιμωνος hi sunt: «καὶ σύ — ἐδιδάχθης».* Iamblichus ad Nicomachi arithm. p. 148 ed. Tennul. *Τίμαιος δ' οὖν ὁ Λοκρὸς ἐν τῷ περὶ φύσεως κόσμου καὶ ψυχᾶς· ἀφ' οὗπερ ἐφοδιασθέντα Πλάτωνα τὸν διὰ τοῦτο φερώνυμον Τίμαιον συντάξαι λέγουσιν, ὧν ἔστιν καὶ ὁ τοὺς σίλλους ποιήσας Τίμων λέγων οὕτως· «πολλῶν — ἐδιδάχθης».* Proclus in Plat. Timae. p. 1 ed. Schneider. *τὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ Τιμαίου γράμμα περὶ φύσεως Πυθαγορικὸν τρόπον διατάττεται, «ἔνθεν ἀφορμηθεῖς» ὁ Πλάτων «τιμαιογραφεῖν ἐπιχειρεῖ» κατὰ τὸν σιλλογράφον (mrg cod. A τὸν Τιμωνα). Scholia Plat. Timae. p. 20^A (p. 200 Ruhnk., p. 364 Herm.) *Τίμαιος . . . φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἔγραψε μαθηματικά τε καὶ περὶ φύσεως σύγγραμμα τὸν Πυθαγορικὸν τρόπον. ἔνθεν ὁ Πλάτων καὶ τὸν διάλογον εἰς αὐτὸν ἔγραψε, καθὰ καὶ ὁ σιλλογράφος φησὶ περὶ**

αὐτοῦ· «πολλῶν — ἐδιδάχθης». Prolegomena Platon. philos. 5 (p. 201 Herm.) τὸν Τιμαιον ἐπὶ ἀργυρίων ἀνησάμενος ἀπὸ τῶν Πυθαγορείων κατὰ μίμησιν αὐτοῦ ἔγραψε (Plato) τὸν διάλογον· ὅθεν καὶ φέρεται τι ἔπος τοιούτου· «πολλῶν — ἐδιδάχθης».

v. 1 μαθητείας Gellii cod. Vatic. 3452, Iambl.: μαθήτην ὁ Gellius cet., μαθητὸς ἐν Scaliger ad Stephan. poes. philos. p. 217, μαθητεύειν Brunck || v. 2 δ' om. Prol. | ἠλλάξατο Iambl. et schol., ἤλαξα Prol. | βιβλιον] μολπήν Prol. || v. 3 ὅθεν Gellius | ἀπαρχόμενος Gellius (παρχόμενος cod. Vatic.): ἀφορμηθεὶς cet. | γράφειν Gellius | ἐδιδάχθης Gellius (ἐδιδάχθην Vatic.): ἐπεχειρεῖ ceteri praeter Proclum (in quo ἐπιχειρεῖ); ἐπεχειρεῖς Westermann biogr. p. 394.

COMM. Gellius l. s. Timonis versus interpretatus nihil nisi 'librum Pythagoricae disciplinae' commemorat, quod ipsum ex Timaei dialogi natura debuit conici, sed eodem iure ad Ecphantum, Archytam alios spectare potest atque ad Philolaum. cuius commentarios Platonem nactum esse multi quidem inter veteres tradiderunt, Neanthes apud Laert. VIII 55, Satyrus apud eundem III 9, VIII 15 et 84, quidam apud eundem VIII 85, Cicero de republ. I 10, 16, Gellius noct. Att. III 17, 1 et 2; Iamblich. vit. Pythag. 31, 199; alii aliter. nemo tamen praeter Hermippum (apud Laert. VIII 25 = Müller. frg. hist. Gr. III p. 42 fr. 25) qui quidem affirmat id dicere τινὰ τῶν συγγραφέων, et Tzetzen (chil. X 792 sqq.; XI 1 sqq., 38 sqq.) inde idem effecit atque Timon, ex his emptis commentariis Platonem transcripsisse Timaeum dialogum. quodsi recte ad fr. XXVII conieci Tzetzen haec quamquam ipse quaedam negligenter confudit ex Timone petiisse, quaeri potest num Hermippus illam memoriam ex ullo alio scriptore atque ex poeta sillographo hauserit. nec aetas Hermippi certe nec eius satis nota ἀκριβῶς

obstat, quominus ita statuamus; nec multum valet quod Boeckhius Philola. p. 21 obicit, a Timone rem tam leviter tactam esse ut non possit intellegi nisi aliunde quis eam iam noverit. nam et ignoratur quænam tribus versibus Timoneis vel antecesserint vel eos secuta sint, et apprime congruit cum Hermippi fabulandi more, si statuas eum Timonis cavillationem cum narratiuncula altera aliunde nota conflasse et accuratius explanasse.

Secuti sunt recentiores, qui Timonis versus non ad Philolaum referrent sed ad Timæi Locri suppositum libellum *περὶ ψυχῆς κόσμου καὶ φύσιος* (v. supra posita testimonia Iamblichi, Procli, scholiorum et prolegomenon Platonicorum; quibus accedit Synesius, de dono astrolabii p. 308 ed. Petav., qui tamen Timonem non laudat), falsi illi procul dubio, cum iste libellus inter neopythagorea scripta inde a primo a. Chr. sæculo scaturientia numerandus sit neque ante Nicomachum, harm. I 24 et Clem., strom. V p. 604^B commemoretur.

Vtut est, Platonem Pythagoreum quendam librum novisse certum videtur, probabile eundem possedisse: omnia reliqua nobis incomperta. neque licet verba *ὀλίγην βιβλον* urgere ut voluit Birtius, *das antike Buchwesen* p. 451; nam minime agitur de magnitudine huius voluminis cum aliis collati sed de pecunia grandi qua libellus emptus sit.

Ceterum *τιμαιογραφεῖν* ad normam verborum *λογογραφεῖν μυθογραφεῖν* aliorum. haud ita feliciter a poeta est fictum; *ἀπαρχόμενος* vero quod solus Gellius exhibet multo exquisitius quam *ἀφορμηθεῖς* (quod vulgo duce Valckenario, de Aristobulo p. 65 adn. 1 praeferunt); significat enim 'optima et nobilissima inde carpens'.

XXVI* (27 proecd.)

Tzetzes chil. X 806—810 haec narrat:

*ᾠνεῖται (Dion) καὶ τοὺς μίμους δέ, τὸ Σώφρονος βιβλίον,
ἀνδρὸς σοφοῦ τοῦ Σώφρονος, ὄντος Συρακουσίου·
καὶ τῷτο δὲ τῷ Πλάτῳ διδασιν ὡς ποθοῦντι,
ἀφ' οὗπερ ἐμιμήσατο γράφειν τοὺς διαλόγους,
ὡς ἐν τοῖς σίλλοις φαίνεται ὁ Τίμων διαγράφων.*

Similia quidem haud raro de ratione quae inter Platonis dialogos et Sophronis mimos intercedit narrantur: cf. testimonia quae Fuehrius, de mimis Graecorum p. 63 sq. conguessit. sed per mirum est, quod Tzetzes, qui ut aliis locis XI 1 sq. 38 sq. sic ante locum supra scriptum (796—805) Philolai libro tradit per Dionem empto Platonem ad Timaeum alios dialogos condendos excitatum esse, nusquam ad Timonem provocat, contra solus illius de Sophrone fabulae hunc poetam testem profert. accedit quod verbis dictionibusque utitur (cf. *ποθοῦντι, ἀφ' οὗπερ ἐμιμήσατο γράφειν*) quae fragmenti XXVI verba reddant: itaque procul dubio hoc novum Timonis fragmentum sola Tzetzae confusione natum est, neque potest afferri nisi in appendice prioris.

XXVII (??)

Ὅρσ', Ἀσκληπιάδῃ· καλέει κρείων σε Χαρωνεύς.

HOMERI DETORTVS VERSVS

Δ 204 ὄρσ', Ἀσκληπιάδῃ· καλέει κρείων Ἀγαμέμνων

TEST. Athenaeus XV p. 666^a πρὸς ὃν (medicum quendam conuivam) Οὐλιανὸς ἔφη· «ὄρσ' — Χαρωνεύς».

COMM. Hunc versum usurpat Cynulcus cynicus, Τι-

monis apud Athenaeum admirator paene nimius; ideo crediderim maiore cum probabilitate ad Timonem quam cum Meinekio (in proecdosi ad Cratet. fr. III) ad Cratetem eum referri, siquidem — quode sane potest dubitari — philosophus Asclepiades, neque ut apud Homerum et a Cynulco ipso medicus quidam significatus est. qua cōiectura accepta certum est haec non potuisse dici nisi in primo sillorum libro: itaque huc traxi et Asclepiadem prope amicam Menedemum posui. sed si quis negaverit ex ullo carmine hunc versum *πεπαρωδημένον* petatum esse, me non habebit graviter refragantem. — ceterum audacter ad normam nominis *Αἰδωνεύς* fictum est *Χαρωνεύς*.

XXVIII

† λόγον ἀναστήσας ὀφρωόμενος ἀφροσιβόμβαξ

TEST. Laertius Diog. II 126 φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησι . . . ὁ δὲ Τιμων οὕτω «λόγον — ἀφροσιβόμβαξ». (Hesychius Mil. c. 44 p. 35, 5 Flach. ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς ὅθεν κτλ.)

v. 1 λόγον libri paene omnes: λέγειν H et Marcian. 394 (in quo m. 2 corr. in λόγον); λήρον Hadr. Iunius; λόφον F. Schoell; fort. λαὸν vel ὄχλον | ἀναστήσας Roeser philol. IX p. 18 cum editione Tauchnit. | ὀφρωόμενος Meineke philol. XV p. 332 (coll. Hesych. v. κατοφρωόμενος): ὀφρωόμενος (sine accentu) P¹Q, ὀφρωόμενος ceteri libri mei omnes et Hesych. quod defendit Wilamowitz, *Antigonos* p. 96 talem illegitimam synaloesphen Timoni condonandam esse ratus; ὀφρωόμενος Menagius et olim defendit Meineke ad Theocrit. XIV 51 p. 297 similiter conformatis perfectis; ὀφρωόμενος Roeser l. s. cum Tauchnitiana | ἀφροσιβόμβαξ Diogenes *FGPQ*, Hesych. A: ἀφροσι βόμβαξ *Diog. B*, Hesych. B; ἀφροσικόμβαξ *Diog. H* et Marc. 394 (in

quo κ corr. ex β); ἀφροσιβόμβαξ Scaliger ad Stephan., poes. phil. p. 217

COMM. Initium quale fuerit difficile dictu. λόγον ἀνιστάναι Graeci non dicunt, neque magis λῆρον ἀνιστάναι, quod plerisque placuit, cum Menedemus ipse λῆρος appellatus sit (Laert. Diog. II 140). ceterum huc faciunt Laertii II 134 verba quibus philosophi sollertia describitur: ἐστρεφετό τε πρὸς πάντα καὶ εὐρεσιλόγει· ἐριστικώτατός τε . . . ἦν. itaque patet ἀφροσιβόμβαξ fatuum hominem vaniloquum significare atque scite βόμβαξ grande sonantia sensu cassa verba imitatur. sed forma verbi novati admodum est dubia neque satis defenditur exemplis a Lobeckio ad Phrynich. p. 687 et Meinekio, delect. anthol. Gr. p. 133 congestis ita ut perplaceat Scaligeri coniectura, quamquam in hoc poeta ne traditam quidem formationem plane intolerabilem esse crediderim (nescio unde in Stephani thesaurum Parisinum ἀφροσιβόμβυξ fluxerit).

XXVIII

τοῖς δ' ἐπικοκκαστῆς ὀχλολόιδρος Ἡράκλειτος
αἰνικτῆς ἀνόρουσε.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1. 2: A 247 τοῖσι δὲ Νέστωρ
248 ἠδυεπῆς ἀνόρουσε.

TEST. Laertius Diog. IX 6 αὐτὸ (τὸ βιβλίον) . . . ὡς μὲν τινες, ἐπιτηδεύσας ἀσαφέστερον γράψαι, ὅπως οἱ δυνάμενοι προσόλοιεν αὐτῷ καὶ μὴ ἐκ τοῦ δημόδου εὐκαταφρόνητον ἦ. τοῦτον δὲ καὶ ὁ Τίμων ὑπογράφει λέγων «τοῖς — ἀνόρουσε». Proclus in Alcibiad. prior. I p. 255 ed. Creuzer. = p. 525 ed. Cous. ὀρθῶς οὖν καὶ ὁ γενναῖος Ἡράκλειτος ἀποσκορακίζει τὸ πλῆθος ὡς ἄνουν καὶ αἰόγιστον.

Ἔτις γὰρ αὐτῶν, φησί (fr. 111 Bywat., 71 Schlei.), νόος ἢ φρενὴν δῆμων; αἰδοῖσιν πείθονται (sic pro αἰδοῦς ἠπιόωντε Diels in *Jenaer Litt. Zeit.* 1877 p. 394) καὶ διδασκάλῳ χρεώνται (ut Bernays, *Heraclitea* p. 34 [= *ges. Abh.* I p. 32]) ὁμιλῶ, οὐκ εἰδότες ὅτι πολλοὶ κακοὶ ὄλγοι δὲ ἀγαθοί. τοιαῦτα μὲν ὁ Ἡράκλειτος· διὸ καὶ ὁ σιλλογράφος ὄχλολοῖδορον αὐτὸν (Heraclitum) ἀπεκάλεσεν.

v. 1 δ' ἐπικοκκαστῆς (vel ἐπικηκαστῆς) Nauck Aristoph. Byz. p. 202: δ' ἐνι κοκκυστῆς PQ, δ' ἐνι κοκκυσθῆς H, δ' ἐνι κοκκυστῆς B, δὲ νι κοκκυστῆς F, δὲ νι κοκκυστοῖς G, δ' ἐνι κοκκυστοῖς A, δ' ἐνι κηκαστῆς f; ἐπι κοκκυστῆς Meineke exerc. in Ath. I p. 7 = anal. p. 27 || v. 2 αἰνηκτῆς G | ἐνόρουσε B (ἐν rec. m. in ras. scr.)

COMM. κοκκυστῆς recte formatum quidem ut κοκκυσμός in cod. Barocciano Nicomachi mus. p. 20, sed dicitur de voce humana nimis acuta (cf. Millerus, *mélanges* p. 428, 2), quod ad Heraclitum minus quadrat (male vertit Schusterus in act. soc. Ritschel. III p. 387 *'Streithahn'*, cum κοκκῦζειν solum galli cantum denotet). sed ἐπικοκκάω est τὸ κράω (cf. Millerus l. s.) et usurpatur ὕβρει (cf. Aristoph. Byz. fr. XLVI ap. Nauck. p. 201), velut Echo apud Aristophanem Thesmoph. 1059 vocatur ἐπικοκκάστρια.

Vociferantem vero facit Heraclitum Timon idcirco quod fuit ὄχλολοῖδορος. id epitheton l. s. s. recte interpretatus est Proclus; pariter appellat eum Theodoridas (anth. Palat. VII 479, 6) θεῖον ὑλακτητῆν δῆμου . . κύνα. neque desunt alia fragmenta, in quibus vehementissime in multitudinis stupidam ignorantiam philosophus invehatur: cf. frg. II — VI; CXI Bywaterianae collectionis et Hippocrat. π. διαίτης I c. 24 p. 67, 18 Byw.; praeter ceteros vero Ephesios increpat, quod Hermodorum tyrannum expulerint: cf. frg. CXIV et CXV Byw. videque Bernaysium, *Heraclitea* p. 31 sq. (= *ges. Abh.* I p. 30 sq.) et Schusterum l. s. p. 388.

Postremo cur *αἰνικτῆς* audiat philosophus, qui propter subobscuram dictionem imaginibus distinctam et constructionibus variatam τοῦ σκοτεινοῦ cognomen tulit, neminem fugit (cf. praeter ceteros Lassallium, *Philos. d. Herakl.* I p. 32); Timon vero cum multis antiquis scriptoribus (v. supra Laert. l. s.) oraculorum ambiguitatem consulto philosophum affectasse aperte statuit. nam *αἰνικτῆρα θεσφάτων* dixit Sophocles τὸν θεόν (fr. 707 Dind.), neque male ad ipsum refertur Heraclitum quod dixit de Apolline Delphico (fr. XI Byw.): οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει, ἀλλὰ σημαίνει.

Ceterum hoc fragmentum cum proximo (fr. XXXXVIII) copulavit Mullachius phil. Gr. I p. 86, vix recte.

XXX

δειπνομανές, νεβροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον

HOMERI DETORTVS VERSVS

A 225 οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.

TEST. Athenaeus IV p. 162° *Κτησίβιος ὁ Χαλκιδεὺς ὁ Μενεδήμου γνώριμος, ὡς φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς βίοις, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος, τί περιέγεγονεν ἐκ φιλοσοφίας αὐτῶ; ἔφη "ἀσύμβολος δειπνεῖν". διὸ καὶ ὁ Τίμων πρὸς αὐτὸν ἔφη: «δειπνομανές — ἀκύλιστον». ἦν δ' εὖστοχος ὁ Κτησίβιος καὶ χαρτεὶς περὶ τὸ γελοῖον, διὸ καὶ πάντες αὐτὸν ἐπὶ τὰ συμπόσια παρεκάλουν. (Eustathius in *Odyss.* α 152 p. 1404, 2 ed. Rom. ἔνθα ἱστορεῖ ἐκεῖνος [ὁ δειπνοσοφιστῆς], ὡς ὁ παρωδὸς Τίμων Ὀμηρικὸν ἔπος τὸ «οἶνοβαρές κτλ. (A 225)» παραπολήσας ἔγραψε περὶ τινος ἀλλοτριοφάγου, ἧως δὲ καὶ δυσμόρφου καὶ ἀτέγκτου τὸ ἦθος οὕτω: «δειπνομανές — ἀκύλιστον».)*

νεκροῦ libri: corr. Schweighauser | δὲ κυνέσκου F. Schoell

COMM. Nihil fere praeter ea quae Athenaeus l. s. s. et epit. I p. 15° ex Antigono Carystio narravit de Ctesibio nobis compertum; sufficiunt tamen haec ad intellegendos Timonei versus sales. potest fortasse addi, ex narratiuncula, quam ex eodem Antigono Laertius Diog. IV 37 petiit, effici pauperem hominem fuisse. quem cum propter sermones facetos gratissimum visum omnes lubenter ad convivia vocaverint, et apophthegma quod Athen. l. s. s. attulit intellegitur et epitheton Timonis *δειπνομανής*. fidem autem quoniam prorsus excedit hominem qui eleganter pila luserit (Ath. I l. s.) tamque hilaris animi fuerit mortui oculos habuisse (dormitavit vero Eustathius cum haec ad deformem faciem rettulit), necessaria mihi visa est Schweighaeuseri coniectura, quae ipsa commendatur oppositione quae inter haec et proxima verba non minus intercessisse atque apud Homerum probabile est. et sagaciter ipse Schweighaeuserus animadv. tom. II p. 564 *νεβροῦ* explicat: *hinnuli oculos habens*, id est *mobiles*, quibus prompte circumspicis et expiscaris ubi lautam aliquam coenam adipiscaris. sic quod de corde Homerus dixerat, *κραδίην τ' ἐλάφοιο*, id ad oculos transtulerit Timon'. ambigue vero dictum est *κραδίην δ' ἀκύλιστον*. quibus verbis dubito num cordis durities 'flecti nescia', de qua somniatur Eustathius, aliunde certe prorsus ignota, describatur; crediderim hanc immobilitatem potius spectare ad pertinaciam, qua contra cibos et pota pugnare soleat (ut saepius apud Matronem convivarum aviditas cum pugna comparatur). sed videtur sane etiam ventris durities carpi eo quod ille nimis gulae indulsit effecta.

Potuit sane Homericam oppositione servata sillographus scribere *κραδίην δὲ κυνίσκου*, ut Plautus Captiv. 85 sqq. parasitos cum canibus comparavit: sed mutare non ausim.

XXXI

δοκεῖς μοι, ὃ ἐκ γενετῆς σε κέκληκεν
ἡ μήτηρ, εἶναί μοι καλός τε μέγας τε.

HOMERI DEBTORTI VERSVS

in v. 1. 2: σ 5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
6 ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ κτλ.

in v. 2: Φ 108 al. καλός τε μέγας τε (eadem versus sede)

TEST. Athenaeus IV p. 160° sq. σὺ δέ μοι δοκεῖς,
ὦ Κύνουлке, τούτῳ γὰρ χαίρεις τῷ ὀνόματι, οὐ λεγόμενος
(sic scripsi pro λέγων), ὃ ἐκ γενετῆς σε ἡ μήτηρ κέκληκε,
κατὰ τὸν σὸν Τίμωννα, εἶναί μοι καλός τε μέγας τε,
οὐκ ἐπιστάμενος ὅτι κόγχος παρὰ προτέρῳ (παρ' ὀποτέρῳ Δ)
μνήμης τετύχηκεν Ἐπιχάρμῳ κτλ.

COMM. Vulgo putant Timonis esse sola verba καλός
τε μέγας τε; manifesta tamen etiam in eis quae antecedunt
Homericam parodia, quam necessario ad eundem poetam
referas. dein rectissime Meinekius, anal. ad Athen. p. 76:
'haec cum notissima Homeri verba sint, non apparet cur
ea ex Timone afferantur. neque ad sententiam apta sunt,
quae convicium non laudem postulat. itaque in verbis
μοι καλός vitium latere videtur. accedit quod μοι iam
supra adfuit'. quid rei sit perspicies, si totum sententia-
rum conexum consideraris. locutus erat Cynulcus, unus ex
deipnosophistis qui apud Laurentium convenerant, cynicus
semper hominis impudentis, conviciatoris, voracis perso-
nam agens, qui verum suum Theodori nomen dissimulasse
fingitur et maluisse appellari Κυνουῖλος i. e. cynicorum
dux. ille igitur iusserat sibi dari τὴν πολυθρόνητον φακῆν
et τὸν καλούμενον κόγχον. quo facto cum convivae risis-
sent, vehementer in eos invectus est quod Timonis sillos
ignorarent, in quibus κόγχου illius mentio facta esset

(fr. XXXX). iam Laurentius post alia quae de proverbio τοῦτι τῆ φασκῆ μύρον exposuit in Cynulcum se convertit eis verbis exorsus quae supra scripsi. pergit deinde Magnus, alius quidam conviva, ita: ὁ μὲν πάντ' ἄριστος Λαρήνσιος ὀξέως καὶ καλῶς ἀπήντησε τῷ γάστριδι κυνὶ περὶ τοῦ κόγχου. inde efficitur Larensium castigasse cynici edacitatem (γάστριδι) et ignorantiam (οὐκ ἐπιστάμενος) acerba quadam irrisione ex Timone petita, ex qua Cynulcus fingitur alio quodam nomine ab initio nuncupatus esse. quod non ipsius Cynulci nomen proprium Theodorum (cf. XV p. 669^e, 692^b) esse, sed aliud quoddam ioculariter suppositum per se patet; sed id quale fuerit statim apparebit, si Homericum locum deflexum inspexeris. sermo enim est in illis versibus de Iro mendico impudentissimo, qui μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάρπη | ἀξηγῆς φαγέμεν καὶ πιέμεν (σ 2. 3), qui εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὀραάσθαι (4), cui mater nomen Ἀρναῖος dederat. Ἀρναῖος igitur alter qualem depinxit sillographus videtur Laurentio Cynulcus; cuius ignorantiam quomodo simul pupugerit latebit, nisi statueris Ἀρναῖος nomen, quod vel antiqui grammatici (in schol. Odyss. l. s. et Etym. Magn. p. 144, 17) derivarunt ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἐν' ἣ βληχῶδης καὶ ἡλθῖος, Timonem aut similiter accepisse et apposito quodam epitheto accuratius explanasse aut in ἀρνεῖός (i. e. aries) deflexisse. sic tandem id quoque intelleges, quid sibi velint verba HomERICA καλός τε μέγας τε usurpata ad notandum arietem in suo genere perfectum et absolutum, velut dixit Sophron (fr. 96 Ahr.) προβάτου προβάτερον, οἶός δ' ὀότερον (vel ut Cicero 'germanum asinum' se ipse vocavit); accedit sane quod et ipse Arnaeus magno corpore fuisse ab Homero perhibetur. haec omnia mihi satis certa videntur. dubitaveris tamen, quomodo ipsos Timonis versus et Athenaei verba restituas; compluria enim excogitari possunt. exempli instar lusi haec:

ἦ δ' ἔμειναι δοκέεις μοι, ὃ ἐκ γενετῆς σε κίκλησκεν
 ἦ μήτηρ, Ἀρναῖος (vel ἄρνεϊός) ὅτις καλός τε μέγας τε;
 quibus acceptis in Athenaei verbis nihil mutandum est
 nisi εἶναι μοι in εἶναι ὅτις (vel ἔμειναι ὅτις).

Quem vero philosophum sillographus hoc sale defricaverit, nos fugit; cynicum quendam cogitaveris vel Cle-anthem, quem cum ariete ipse comparavit (fr. XXIII) et ὄνον condiscipuli nominarunt (cf. Laert. Diog. VII 170).

XXXII

ἀλλ' οἶον τὸν ἄτυφον ἐγὼ ἴδον ἢδ' ἀδάμαστον
 πᾶσιν, ὅσοις δάμνανται ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
 λαῶν ἔθνεα κοῦφα, βαρυνόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
 ἐκ παθέων δόξης τε καὶ εἰκαλῆς νομοθήκης.

HOMERI ET HESIODI VSVRPATI VERSVS

in v. 1: λ 519 ἀλλ' οἶον τὸν (eadem versus sede)

in v. 2: Op. et Di. 3 ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε (eadem versus sede)

in v. 3: λ 25 al. ἔνθα καὶ ἔνθα

TEST. Aristocles ap. Eusebium praep. evang. XIV 18, 19 p. 761^a ὃ γέ τοι Τίμων ταῦτα (i. e. eum ἀπαθῆ καὶ ἀτάραχον εἶναι) καὶ λέγει περὶ τοῦ Πύρρωνος· «ἀλλ' — νομοθήκης».

v. 1 ἀλλ' οἶον D et H. Stephanus ad Sext. Emp. Pyrrh. hyp. p. 211 Fabr.: ἀλλοῖον ceteri libri, ἀλλ' οἶον imprudenter Zimmermann prog. Erlang. p. 7 | ἢδ' Vigerus (I?): ἦ δ' C, ἦδ' DFG; ἦ vulg. | εὐδάμαστον C || v. 2 ὅσοις DI vulg.: ὅσα CFG; ὅσοι Gaisford | δάμνανται CFG: δαμνᾶται DI; δαμνᾶτε Gaisford; δαμνᾶσθε Wilamowitz, Antigonos p. 40 adn. | ὁμῶς scripsi: ὅμως I, βροτῶν CDFG, ἄμ' vulg. | ἄφατοί CDFG: ἀκοποι I, ἀρρήτοις vulg. | φατοῖς vulg. || v. 3 βαρυνόμεν' vulg. (I?): βαρυνόμενος CDFG

COMM. Aristoteles maligne apud Euseb. l. s. 27 p. 763^b narrat Pyrrhonem se ipsum *ἄτυφον* nominasse: quod non cum Aristotele interpretor, sed ita ut putem eum Antisthenem probasse qui *τὴν ἀτυφίαν* vitae finem constituit (fr. inc. VII p. 48 Winckelm.). inter omnes vero nota et supra (p. 15) accuratius tractata est scepticorum *ἀταραξία*, quam Pyrrhon non solum argumentando docuit sed usu etiam cottidiano comprobavit: hanc igitur nunc praedicat Timon. ceteri vero philosophi agitantur et affectibus (*παθῆων*), quibus non tangitur scepticus *ἤσυχής* | *αἰεὶ καὶ ἀφροντίστως καὶ ἀκινήτως κατὰ ταῦτά* vivens, et gloriae (*δόξης*) cupiditate, qua vacuus est idem cum *ἀτυφίαν* servat, et inconsideratis placitis (*εἰκαλῆς νομοθήκης*), quae prorsus fugit scepticus, qui reprobatur pariter atque Democritus omnia solum *νόμῳ* constituta (v. Hirzel, *Unters. zu Cic.* III p. 11 adn. 1) et *ἀφασίαν* tenet *μὴ προσέχων δίνοις ἡδυλόγου σοφίης* (vide comm. ad fr. XXXVIII).

Dictione *ἄφατοι τε φατοί τε* (v. 2) item atque in prooemio Hesiodico, ex quo repetita est, significantur homines clari obscuri; quod mehercule non monerem, nisi vir longe doctissimus nuper scripsisset plane incredibilia haec: "*ἄφατοι* und *φατοί τε* ist ein Spiel mit dem Homerischen *Ἄφρη φατοί*, 'die lebenden und die todtēn der sterblichen Völker'; die Scene ist ja im Hades"!

Ceterum ut metro satis fieret pro *νομόθεσις* fictum est *νομοθήκη*, ut scripsit Lucianus, hist. conscr. 46 *συνθήκη τῶν ὀνομάτων* pro *σύνθεσις* τ. ὀ.

 XXXIII

*σχέτλιοι ἄνθρωποι, κάκ' ἐλέγχεα, γάστερες οἶον,
ποίων ἐκ τ' ἐρίδων ἐκ τε στοναχῶν πέπλασθε.*

HOMERI ET HESIODI VSVRPATI VERSVS

in v. 1: E 787 *κάκ' ἔλέγχεα* (eadem versus sede)

theog. 26 *ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἔλέγχεα, γαστέρες οἶον.*

TEST. Aristocles ap. Eusebium praep. evang. XIV 18, 28 p. 763° *Τίμων Φλιάσιος.. συνέγραψεν ἀργαλέας παρωδίας καὶ βωμολόχους, ἐν αἷς βεβλασφήμηκε τοὺς πώποτε φιλοσοφῆσαντας· οὗτος γὰρ ἦν ὁ τοὺς σίλλους γράψας καὶ λέγων· «σχέτλιοι — πέπλασθε».* Theodoretus, Graec. affect. cur. II 20 p. 24, 21 ed. Sylburg. (ex Eusebio) *πῶς οὖν ἂν τις τούτοις χρήσαιο ποδηγοῖς ἀληθείας, τοσοῦτον δὴ καὶ τοιοῦτον ὑπομείναςιν πλάνον καὶ ἐναντίας γε ὠδίναςι δόξας καὶ σφόδρον κατ' ἀλλήλων ἀναροπίσασι πόλεμον; καὶ Τίμων δὲ αὐτοὺς (philosophos) ὁ Φλιάσιος ὁ Πύρρωνος ἐταῖρος ἐν τοῖς σίλλοις ἐπαρφόδησεν (sic pro ἐτραγώδησεν Vsener)· ἐγὼ δὲ ἐκ μάλιστα πολλῶν ὀλλῶν μνησθήσομαι «σχέτλιοι — πέπλασθε».*

v. 1 *οἶον* Hesiod.; Stephan. poes. phil. et Sylburg ad Theod.: *οἶον* Eus. Theod. || v. 2 *ποίων* ἐκ τ' *ἐρίδων* *πεπλάνησθε* *κενωῶν* *τε* *στοχασμῶν* dubitanter Sylburg | *ποίων* ἐκ τ' *ἐρίδων*] *τιωνεκτερίδων* Eus. I, *τι ὠνεκταρίδων* Eus. E | *ποίων* Theodor. V^b Aug.^b Pal.^b: *τοίων* Eus. et Theod. B, *τοιῶν* Theod. V^a, *τῶν* Theod. C; *οἶων* Mullach quaest. Empedocl. II p. 30 | ἐκ τ' *ἐρίδων* Eus. CDG, Theod. V^b: *νυκτερίδων* Theod. BC V^a Aug.^b Pal.^b | ἐκ *τε* *στοναχῶν* Eus.: ἐκ *λεσχομάχων* Theod. BV^a Aug.^b Pal.^b (quod Meinekius in *καὶ* *λεσχομαχῶν* mutavit collatis similiter compositis *κλινοπάλη* et *Ὀμηροπάτη* verbis, quibus tamen formatio inaudita non excusatur), ἐκ *τε* *στοχασμῶν* Theod. Aug.^a B mrg V^b, *λίαν* *καὶ* *στοχασμῶν* Theod. C; fort. ἐκ *τε* *σταμφῶν* vel ἐκ *στομφασμῶν* <τε> | *πέπλασθε* Eus. CDG: *πέπλησθε* Theod. BC, *πεπλάνησθε* Eus. EI, Theod. B mrg. V V^b Aug.^a Aug.^b Pal.^b

COMM. Minus apte mihi videtur gemitus v. 2 commemorari quo Graecos philosophos dogmaticos excelluisse

incompertum; neque enim generalis quaedam de vita humana h. l. profertur sententia ex qua mortales dicantur 'ein Gemächte aus Streit und Seufzer' (quae magnopere placuit Wilamowitzio l. s. p. 43 adn.). itaque verba in quibus afferendis Theodoretici codices insigniter discrepant corrupta habeo: expectamus vero Timonem ex consuetudine sua praeter infinitas controversias philosophorum superbiam opinionationesve reprehendisse; videtur igitur tale quid fere latere quale supra proposui. apparet tamen Timonis animo obversatum esse decantatum illud *τοῖων ἔκ τ' ἐρίδων ἔκ τε νεικέων γενόμεσθα* (allatum a Porphyrio, de abst. III 27 p. 155, 3 Nauck.), quod ipsum vel profectum vel deflexum ab Empedocle, qui *καθαυμ.* v. 15 (401) St. mortale genus sic appellavit *οἶων ἐξ ἐρίδων ἔκ τε στοναχῶν ἐγένεσθε*.

Hoc fragmentum cum antecedenti arcte cohaerere statuit Wilamowitzius l. s. p. 40, postquam in illo v. 2 *δαμνᾶσθε* coniecit: neutrum mihi probatur.

XXXIII

ἄνθρωποι κενεῆς οἰήσιος ἐμπλεοὶ ἄσκοι.

TEST. Aristocles ap. Eusebium praep. evang. loco ad fr. XXXIII significato post ea quae ibi attuli pergit: *καὶ «ἄνθρωποι — ἄσκοι»*. Theodoretus Gr. affect. cur. loco ad fr. XXXIII significato post ea quae ibi adscripsi pergit: *«ἄνθρωποι — ἄσκοι»*.

οἰήσεος Eus. I

COMM. Epicharmi notum versum (fr. 145 Ahr., *ἀδέσπ.* 5 Lorenz.) *αὐτὰ φύσις ἀνθρώπων ἄσκοι πεφυσιαμένοι* poetae obversatum esse statuit Knaackius, coniectanea (1883) p. 1, qui praeterea eodem rettulit Petronianum 42 *utres inflati*

ambulamus. videtur tamen potius sententia quaedam generalis, ex qua corpora humana dicuntur sacci spiritu quasi inflati — translata etiam apud Alexidem (Hesionae fr. 1, Meinek. III p. 417; fr. 85 Kock. II 1 p. 324) *κατά τε τὴν παροιμίαν | ἀεὶ ποτ' εὖ μὲν ἀσκόσ, εὖ δὲ θύλακος | ἄνθρωπος ἔστι* ioculariter in vinolentum et voracem quendam hominem — ingeniose ita deflexa esse a Timone ad irridendum philosophorum fastum, ut *ἄσκοί* iam non sint corpora spiritu inflata sed ingenia vana iactatione et inanibus opinationibus tumentia; quod ipsum opinor imitatus est Theophylactus Simoc. epist. 79 (= Excerpt. Vindobon. 55) *τί θῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοιοῦτον τὸν πῆλινον ἀσπὸν διεφύσησεν;*

XXXV

οὐκ ἂν δὴ Πύρρωνί γ' ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος.

HOMERI DETORTVS VERSVS

Γ 223 *οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος.*

TEST. Aristocles apud Euseb. praep. evang. XIV 18, 17 p. 761° *ἢ διὰ τί Τίμων φησὶν· «οὐκ — ἄλλος».*

ἐρίσσειεν libri: correxi | *βροτὸν C*

COMM. Hae laudes cum generaliter valent tum ad disputandi facultatem qua Pyrrhon polluit spectant: cf. Laert. Diog. IX 64 (ex Antigono) *ἐν τε ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενος καταφρονεῖτο διὰ τὸ διεξοδικῶς τε (τε addidi) λέγειν καὶ πρὸς ἐρώτησιν· ὄθεν καὶ Ναυσιφάνην . . . θηραθῆναι.*

XXXVI

πάντη γὰρ ἐπέιχε γαλήνη.

TEST. Sextus Empir. adv. dogm. V 141 *εὐδαίμων μὲν ἔστιν ὁ ἀταράχως διεξάγων καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ Τίμων ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαληνότητι καθεστῶς· «πάντη — γαλήνη».*

COMM. Pertinent haec verba ad Pyrrhonem, unicum scepticum illustrem quem in sillis commemoravit Timon. notum autem est scepticis summum bonum fuisse ἀταραξίαν, ad quam describendam eis γαλήνης imago in promptu fuit (cf. Sext. Pyrrh. hypot. I 10 ἀταραξία δὲ ἔστι ψυχῆς ἀσχησία καὶ γαληνότης) pariter atque fuerat huius placiti antesignano Democrito (cf. Laert. Diog. IX 45 τέλος δὲ εἶναι [secundum Democritum] τὴν εὐθυμίαν . . . καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει). statuendus igitur est Timon narrasse, in medio litigantium tumultu circa Pyrrhonem tranquillitatem obtinuisse.

XXXVII

τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' ἐν νηνεμίησι γαλήνης

HOMERI DETORTVS VERSVS

Α 575 al. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' (eadem versus sede)

TEST. Sextus Empir. adv. dogmat. V 141 *εὐδαίμων μὲν ἔστιν ὁ ἀταράχως διεξάγων καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ Τίμων ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαληνότητι καθεστῶς· «πάντη — γαλήνη» (fr. XXXVI) καὶ «τὸν δ' — γαλήνης».*

COMM. Dixit haec verba procul dubio Timon, cum in Orco Pyrrhonem conspexit (v. comm. ad fr. XXXVI); itaque ἐνόησ' ne suppleas cum Zimmermanno prog. Erlang. p. 6 ἐνόησε, sed ἐνόησα (cf. supra p. 46).

XXXVIII

ὦ γέρον, ὦ Πύρρων, πῶς ἢ πόθεν ἐκδυσιν εὐρες
 λατρείης δοξῶν κενεοφροσύνης τε σοφιστῶν
 καὶ πάσης ἀπάτης πειθοῦς τ' ἀπελύσαιο δεσμά;
 οὐδ' ἔμελέν σοι ταῦτα μεταλλῆσαι, τίνες αὖραι
 ὅ 'Ελλάδ' ἔχουσι, πόθεν τε καὶ εἰς ὃ τι κύρει ἕκαστα.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: B 796 al. ὦ γέρον (eadem versus sede)

in v. 4: π 465 οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι

TEST. Laertius Diog. IX 64 καὶ δὴ καὶ ζηλωτὰς εἶχε
 (Pyrrhon) πολλοὺς τῆς ἀπραγμοσύνης, ὅθεν καὶ ὁ Τιμων
 περὶ αὐτοῦ φησιν οὕτως ἐν τῷ Πύθωνι * * * καὶ ἐν τοῖς
 σίλλοις: «ὦ γέρον — ἕκαστα».

v. 1 ἢ γέροντος πῶς F | ἐκδυσιν BGHP¹Q: ἐκλυσιν FP⁸
 Marcian. 393 et f || v. 2 λατρείης BH | λοξῶν G | κενεοφροσύνης
 Vsener: τε κενεοφροσύνης libri || v. 3 τ' om. G, τε F | ἀπελύ H,
 ἀπελύσαιο H marg || v. 4 οὐδεμέλεσ (supra σ rec. m. oi sprscr.)
 B, οὐδ' ἔμελέν σοι Q, οὐδ' ἔμελέ σοι Vatic. 140 | μεταλλῆσαι
 scripsi: μετάλλησι B, μεταλλησι P¹, μετ' ἄλλης ἢ Q, μετάλλης
 ἢ Vat. 140, μεταλλήσειν HP⁸ Marc. 393 et f, μετ' ἄλλοισιν G,
 μεταμελήσειν F | τίνες Cobet: τίνος GHP⁸ (quo servato ineptit
 Mullach), τινός BP¹Q et f | αὖραι G, αὖρας f || v. 5 δ' ἔλλαδ'
 B | ἔχουσαι B, ἔχησι G | πόθεν δὲ f | εἰς ὃ κυρεῖ τὰ ἕκαστα
 Is. Casaubon | κύρει scripsi: κυρη P¹Q, κυρεῖ Vat. 140, κυρεῖ
 ceteri | ἐκάστη Wilamowitz, *Antigonos* p. 38

COMM. Similiter Pyrrhonem in indalmis interrogat Ti-
 mon τοῦτό μοι, ὦ Πύρρων, μίμνεται ἤτορ ἀκοῦσαι, | πῶς ποί'
 ἀνὴρ ἔτ' ἄγεις ἕξαστα μεθ' ἡσυχίης || αἰεὶ ἀφροντίστως καὶ
 ἀκινήτως κατὰ ταῦτά, | μὴ προσέχων δίνοις ἡδύλογον σοφίης
 (v. supra p. 21).

V. 4. 5 laudatur Pyrrhon, quod placitis physicis in
 quibus multi erant Aristoteles, Stoici, Epicurei nullam

tempus impenderit; physicae vero duae commemorantur praeter ceteras quaestiones, prior meteorologica (τίνες αὔραι Ἑλλάδ' ἔχουσι), altera de generatione et interitu (πόθεν τε καὶ εἰς ὅτι κύρει ἕκαστα). itaque non licet cum Wilamowitzio ἕκαστα in ἐκάστη mutare praesertim cum hac admissa coniectura nimis efferantur singulares quaedam meteorologicae quaestiones.

XXXVIII

Athenaeus XV p. 698* ἐνδοξότατος (τῶν παρρηδῶν) ἦν Εὐβόειος ὁ Πάριος γενόμενος τοῖς χρόνοις κατὰ Φίλιππον. οὗτός ἐστιν ὁ καὶ Ἀθηναίους λοιδορησάμενος, καὶ σώζεται αὐτοῦ τῶν παρρηδιῶν βιβλία τέσσαρα. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Τίμων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν σίλλων.

De Euboeo Pario pauca comperta habemus: composuit ea Welandus de praecip. parod. Homer. scriptoribus (Gotting. 1833) p. 41 sqq.

LIBRI SECUNDI

XXXX

Ξεινοφάνης ὑπάτυφος, Ὀμηραπάτης ἐπικόπτης,
ἐκτὸς ἀπ' ἀνδρῶπων θεὸν ἐπλάσαι' ἴσον ἀπάντη,
ἀσκηθῆ *** νοερώτερον ἢ ἐ νόημα.

HOMERI ET HESIODI VSVEPATI VERSVS

in v. 2: K 151 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης (eadem versus sede)

theog. 524 ἴσον ἀπάντη (eadem versus sede)

in v. 3: η 86 ἢ ἐ νόημα (eadem versus sede)

TEST. Sextus Empir. Pyrrh. hypot. I 224 sq. post ea quae ad fr. XXXXV adscripsi pergīt: διὰ τοῦτο γοῦν καὶ ὑπάτυφον αὐτὸν (Xenophanem) λέγει (Τίμων) καὶ οὐ

τέλειον ἄτυφον, δι' ὧν φησι «Ξεινοφάνης — νόημα». „ὑπά-
τυφον“ μὲν γὰρ εἶπε τὸν κατὰ τι ἄτυφον, „Ὀμηραπάτης“ δὲ
„ἐπικώπτην (sic scripsi pro ἐπισκώπτην)“, ἐπεὶ τὴν παρ' Ὀμήρῳ
ἀπάτην διέσφουεν· ἔδογματίζε δὲ ὁ Ξεινοφάνης παρὰ τὰς τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων προλήψεις ἐν εἶναι τὸ πᾶν, καὶ τὸν θεὸν
συμφυῆ τοῖς πᾶσιν (cf. fr. XXXXV), εἶναι δὲ σφαιροειδῆ
καὶ ἀπαθῆ καὶ ἀμετάβλητον καὶ λογικόν. Laertius Diog.
IX 18 ἐπαινεῖται (Xenophanes) πρὸς τοῦ Τίμωνος· φησι
γούν «Ξεινοφάνην — ἐπικώπτην».

v. 1 ξεινοφάνη θ' Laert. BGHPQ, ξεινοφάνην Laert. vulg.
| υπάτυφον Laert. BP¹Q, υπότυφον Laert. HP² cet. | δμηρα-
πάτην Laert. P² cet., ὀμηροπάτην P¹Q | ἐπικώπτης scripsi:
ἐπισκώπτης Sext., ἐπικώπτην Laert., ἐπικώπτης Vsener coll.
Theognosto in Crameri An. Oxon. II p. 136, 3 (σκῶψ ὁ σκώπτης·
Ἀριστοτέλης δὲ χωρὶς τοῦ σ) || v. 2 ἐκτός ἀπ' ἀνθρώπων Fabri-
cius: ἐκτὸν ἀπ' ἀνθρώπων SV, ἐκ τὸν ἀπάνθρωπον G; ἢ τὸν
ἀπάνθρωπον praeter rectiora Fabricius, ἄλλον ἀπ' ἀνθρώπων
Scaliger ad Stephan. poes. philos. p. 217, ἄλλον ἀπάνθρωπον
Mullach, ὃς τὸν ἀπάνθρωπον Roeper in diar. antiqu. X p. 450,
εἷς τὸν ἀπάνθρωπον Meineke philol. XV p. 332 || v. 3 ἀσκηθῆ
τορωτὸν ὄλον νόον ἠδὲ νύημα Hermann, ἀσκηθῆ νοερωτὸν
(vel νοερόν τὸν) σύμπανθ' (vel πάνθ' ὄσον) ἠδὲ νόημα Fabricius
(ἀσκητὸν νόφ ἠδὲ νόημα Kühn), ἀσκηθῆ θνητῶν νοερώτερον ἢ
νόημα vel ἀσκηθῆ νοερωτὸν αἰτίδιον ἢ νόημα Paul p. 51, ἀσκηθῆ
σύμπαντα νόον, σύμπαντα φρόνημα Brunck, ἀσκηθῆ, νόον αὐτόν,
αἰτίδιον ἠδὲ νόημα Mullach, <ἄτλαντ', > ἀσκηθῆ, νοερώτερον (vel
νοερώτατον) ἢ νόημα Roeper l. s., ἀσκηθῆ, <μόνον>ν, ο<ὐδ'
ἐτ>ερωτόν, <ὄλον τ>ε νόημα Kern philol. XXXV p. 375, ἀσκηθῆ
<μῆ>ν ο<ὐδ' ἐτ>ερωτόν, <ὄλον τ>ε νόημα idem progr. Stettin.
1877 p. 9, ἀσκηθῆ πάνθ' ὡς νοερώτατον ἢ νόημα Zimmermann
progr. Erlang. p. 17 | lacunam signavi; fuit fort. μόνιμον vel
τ' αἰεὶ vel πάμπαν (in proecdosi τ' ἀπαθῆ conieceram) | νοε-
ρώτερον scripsi cum Paulio: νοερωτὸν libri, νοερωτὸν edit.
Genev. | ἢ ἐνόημα V

COMM. Interpretis partes ipse Sextus suscepit, nonnulla

tamen addenda videntur. ἄτυφος nemo praeter Pyrrhonem a Timone habetur; sed summae huic laudi proxima est Xenophanis ὑπατύφου, i. e. a dōgmatico fastu paene alieni. — Ὀμηραπάτης vocabulum, sane contra bonae aetatis certas regulas a poeta fictum, significat fraudem ab Homero in deorum fabulis commissam. notum enim est Xenophanem acerbè vituperasse, quod Homerus Hesiodusque dis tribuerunt facinora non solum divino numine prorsus indigna sed quae etiam apud homines flagitiosa haberentur: cf. infra Xen. sill. fr. II. ceterum haud male quidem Kühnius ad Laert. l. s. Ὀμηροπάτην vocabulum in Aldobrandina scriptum voluit esse ‘Homerum calcans’ sive ‘Homeromastix’ collato similiter conformato verbo καπινοπάτης; eandem scripturam Kreusslerus in lexico Passoviano potius ‘Homerverdreher’ interpretatus est tamquam ad eius Homericas parodias spectantem. sed omnino non est cur id quod solum traditur apud Sextum Ὀμηραπάτης mutemus: cf. Bergkiius mus. Rhen. XXXV p. 244 adn. 1.

Verbis ἐκτός ἀπ’ ἀνθρώπων putat Zimmermannus p. 15 — nisi falso subobscura ipsius verba intellego — indicari Xenophanem finxisse deum plane ab hominibus diversum (quod idem voluit Kühnius esse ἀπάνθρωπον); audiendum igitur ὄντα esse; cetera vero epitheta apponi ad accuratius declarandam hanc rationem. talem tamen constructionem verba tradita non admittunt. necessario enim verba ἐκτός ἀπ’ ἀνθ. referenda sunt ad ἐπλάσαστο significantque similiter atque in Homericō exemplo deflexo locum quo moratus sive rationem qua usus deum finxisse cogitatur Xenophanes, qui plane ab hominum societate semotus i. e. nihil vulgi opinionem curans et suis ipsis solis cogitationibus intentus numen divinum definiit, vel ut recte iam Sextus interpretatur (v. supra) ἐδογματίζε παρὰ τὰς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων προλήψεϊς.

Item patet Sexti verbis εἶναι δὲ σφαιροειδῆ καὶ ἀπαθῆ

καὶ ἀμετάβλητον καὶ λογικόν explicari epitheta quibus Timon Xenophanis deum descripsit; inter haec unum certum est, alterum probabile. certum est primum epitheton Ἴσον ἀπάντη spectare ad dei (i. e. mundi) conglobatam figuram, id quod apertis verbis docet Simplicius (in Phys. p. 23, 18 Diels.) enarrans Alexandri Aphrodisiensis — i. e. Theophrasti (phys. opin. fr. 5 p. 481, 11 Diels.; cf. Doxogr. p. 112) — sententiam πεπερασμένον δὲ καὶ σφαιροειδὲς αὐτὸ (τὸ ἔν) διὰ τὸ πανταχόθεν ὁμοιον λέγειν (Ξενοφάνην), praesertim cum Sextum ex eodem libro Theophrasteo hausisse recte nuper observatum sit (cf. Zeller. hist. phil. I² p. 384 adn. 2; Diels. Doxogr. adn. ad p. 481, 9). ergo minus recte Zimmermannus p. 15 sq. cum Karsteno, Xenoph. p. 119 aequalitatem dei intellegit in eo positam, quod totus omnino cernit, totus audit, totus cogitat, ut una sit in eo et perfecta naturae consensio. ut igitur certum primum Timonis epitheton primo Sexti verbo σφαιροειδὲς explicari, ita probabile est ad Timonis ultima verba νοερωτῶν ἢ νόημα spectare Sexti epitheton λογικόν. atque de deo Xenophanes ipse dixit (fr. 3 Karst.) ἀλλ' ἀπάνευθε πόνοιο νόου φρενὶ πάντα κραδαίνει, similiterque conceptum est eius de deo placitum apud Laertium Diog. IX 19 σύμπαντά τ' εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν. inde efficitur νόημα non prorsus sufficere ad naturam dei significandam, cum huic vocabulo humani aliquid insit, deus vero secundum Xenophanem (fr. 5 Karst.) οὐ τι δέμας θνητοῖσιν ὁμοίος οὔτε νόημα. itaque videtur comparativo adscito, quo etiam Plato Alcibiad. I p. 133⁰ usus est, apte a Timone dici potuisse deum Xenophaneum esse νοερώτερον ἢ νόημα, quippe cuius numen cogitatione magis esset πνευματικόν i. e. tam supra omnem humanam naturam elatum ut ne cum cogitatione quidem plane comparari posset.

Inde profectis licebit nobis postremo paullo certius iudicium proferre de multis coniecturis, quibus vixi docti

corruptum tertium versum emendare et supplere conati sunt. sumendum enim nunc est, duo Sexti verba reliqua ἀπαθῆ, ἀμετάβλητον explicare Timonis epitheton ἀσκηθῆ et quidquid lacuna haustum est. neque dubitari potest, quin Sexti ἀπαθῆ spectet ad verbum Homericum ἀσκηθῆ a Timone usurpatum, cum praesertim nemo praeter Sextum hoc ἀπαθῆ verbo utatur ad Xenophanis deum describendum, ipse vero idem iteret Pyrrh. hypot. III 218 (σφαῖρον ἀπαθῆ). sed quaeri sane potest utrum novo Timonis cui-dam epitheto, velut μόνιμον, respondeat Sexti ἀμετάβλητον, an generalis solum quaedam notio, velut πάμπαν, ad ἀσκηθῆ adiecta fuerit a poeta et Sextus rarius vocabulum ἀσκηθῆ duobus adiectivis ἀπαθῆ et ἀμετάβλητον interpretatus sit. similes igitur earum quas nunc significavi coniecturae aliqua cum probabilitate, fortasse etiam maiore excogitari possunt plures; sed quae in alia abeant reicio omnes.

Ceterum praeter laudes patet etiam irrisiōnem Xenophanis his versibus inesse eamque in eo conspicuam, quod philosophus qui Homeri Hesiodique de dis commenta exagitarit ipse novum deum δογματικῶς finxerit, idcirco potissimum non prorsus ἄτυφος.

XXXXI

ἀλλ' οὐ μοι τούτων φλεδόνων μέλει· οὐδὲ γὰρ ἄλλον
οὐδενός, οὐ Φαίδωνος ὅπισ γέ τ<ις>, οὐδ' ἐριδάντεω
Εὐκλείδεω, Μεγαρεῦσιν ὃς ἔμβαλε λύσσαν ἐρισμοῦ.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: Z 450 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος κτλ.

ξ 510 τῶ οὐτ' ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλον

TEST. Laertius Diog. II 107 ταῖς τε ἀποδείξεσιν ἐνίστατο (Euclides) οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφορᾶν.

καὶ τὸν διὰ παραβολῆς λόγον ἀνήρει λέγων ἦτοι ἐξ ὁμοίων αὐτὸν ἢ ἐξ ἀνομοίων συνίστασθαι· καὶ εἰ μὲν ἐξ ὁμοίων περὶ αὐτὰ δεῖν μᾶλλον ἢ οἷς ὁμοιά ἐστὶν ἀναστρέφασθαι, εἰ δ' ἐξ ἀνομοίων παρέλκειν τὴν παράθεσιν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ ταῦτά φησι Τίμων προσπαρατρῶγων καὶ τοῦς λοιποῦς Σωκρατικούς· «ἀλλ' — ἐρισμοῦ».

v. 1 φιλεδόνων (mrg φλεδόνων) μέλλει H || v. 2 ὅπισ γέ τις scripsi: ὅστις γε τ' B, ὅστις γε τ. P¹, ὅστις γε F' (in quo tamen sequitur τοῦ) HMP² QV Vatic. 140 Ottob. 355 Marcian. 393 et f, τις γε μὲν G Burbon. 252 Barberin. 275 (ὅστις γέ μὲν Stephan. 1570); ὅπισ μ' ἔχει Meineke per litteras | τοῦ δεριδάντεω F, οὐδεριδάντεω Q, οὐδ' ἐριδ' ἄντεω H || v. 3 Εὐκλείδου libri: corr. Meineke philol. XV p. 333 | ἐμβελε H¹

COMM. Inter Socraticos, quos omnes nugatores Timon solitus est nuncupare, Phaedon princeps 'Eliacorum' fuit (vide Laert. Diog. II 105. 126; Strab. IX 8 p. 393); quae tamen secta magis inclarescere coepit demum per Menedemum tertium successorem, a quo Eretriacorum nomen accepit. magis innotuit Euclides Megaris oriundus princeps alius sectae quae primum Megarica dein Eristica appellata est (vide Laert. Diog. II 106; Galen. hist. phil. 3 p. 600, 13 et 7 p. 604, 15 Diels.; Suid. v. Σωκράτης; cf. Wilamowitzius, *Antigonos* p. 30 adn. 6). ad hunc notandum Timon vocabulo Democriteo ἐριδάντης usus est: Democritus enim vitari iussit ἐριδαντίων καὶ ἱμαντελικτίων λόγους (Plut. sympos. I 1 p. 614^E, Clem. Alex. strom. I 3, 22 p. 120 Sylb., 328 Pott.); ceterum cf. quae ad Εὐκλείδην ἐσπουδακότα πρὸς τοῦς ἐριστικούς λόγους dixit Socrates (apud Laert. II 30).

Emendationem v. 2 a Meinekio inchoatam spero nunc absolutam esse adscita optimorum librorum scriptura, quae post γε etiam τ praebet; neque enim erat cur γε a libris exhibitum mutaremus: cf. Hom. B 386 οὐ γὰρ πανσῶλή γε similia.

XXXXII

οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρημοσύνης ἀναλίστου

TEST. Laertius Diog. IV 67 καθόλου δὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ὁ Τίμων οὕτως (sic *F* pro οὕτω) διασύρει· «οὐδ' — ἀναλίστου».

Ἀκαδημαϊκῶν libri (ἀκαδάκαικῶν *V*): corr. Guil. Dindorf in adnot. crit. Luciani edit. p. XXII hanc solam legitimam formam esse docens | πλατυρημοσύνης *FQ* | ἀναλίστου *BFGHPV*: ἀναλύστου *AC* codd. Stephani et *f*; ἀναλόστομ *Q*; ἀλιάστου *F. Schoell*

COMM. Consueto more lusit Timon in Platonis nomine παρὰ γράμμα usurpando, sed hic etiam acerbiores reddit lusum addita insulsi notione eamque expressit forma ceteroquin inaudita ἀνάλιστος (loco verborum ἀναλος vel ἀναλτος adhibita), quam ab ἀλλῶω derivavit.

XXXXIII

οὐδ' ἄρ' Ἀριστοτέλους εἰκαισύνης ἀλεγεινῆς

HOMERI DETORTVS VERSVS

Ψ 701 παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. V 11 ἀλλὰ καὶ Τίμων αὐτοῦ καθήφατο εἰπών· «οὐδ' — ἀλεγεινῆς».

εἰκαισύναις ἀλλογενῆς *V* | ἀλέγειν ἦς *B*

COMM. Vituperatur a Timone Aristotelis levitas miserabilis, quam illi demonstrasse eo visus est quod tot physica logica ethica placita pro certis proposuit.

Ceterum apparet hoc fr. cum antecedenti arete cohaerere et utrumque proximum esse fragmento XXXXI.

XXXXIII (45 proecd.)

οὔτε μοι ἡ Τεῖη μᾶζ' ἦνδανεν οὔτε καρύκη
 ἡ Λυδῶν, λειτῆ δὲ καὶ ἀυαλέη ἐνὶ κόγχῳ
 Ἑλλήνων ἡ πᾶσ' ἀπερισσοτρόφητος οἰζύς.

TEST. Athenaeus IV p. 160^a οὔτος (Τίμων) γάρ
 ἐστιν ὃς καὶ τοῦ κόγχου μνημονεύει ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν
 σίλλων λέγων οὔτως· «οὔτε μοι — οἰζύς». διαφόρων γὰρ
 οὔσων καὶ τῶν ἐκ Τέω μαζῶν . . . καὶ τῶν Λυδῶν καρυ-
 κῶν προορῖνει ἀμφοτέρων ὁ Τίμων τὸν κόγχον.

v. 1 ἡ Τεῖη (vel ἡ Τηῖη) Casaubon: ἡ τηι A, ἡ τε BD,
 ἐκταλή VL, ἐκ τέω codd. Casauboni | ἦνδανεν scripsi pro
 ἀνδάνει haec ad Xenophanis vitam spectare ratus, de qua etiam
 fr. XXXXV v. 5. 6 imperfecto tempore narratur (v. comm. et supra
 p. 46) | καρύκη scripsi (cum codd. Schweighauseri) coll. Herod. I
 p. 317, 19 Lentz.: καρρυκη A, καρύκη P || v. 2 λειτῆ scripsi
 coll. Iacobi adn. ad Anthol. Pal. vol. III p. 969; C. i. Gr. II
 n. 2258. 6261; Kaibel, epigr. Gr. 119. 677 al.: λητηι δε A, λῆτη
 δὲ B, λητῆ δὲ P | ἀυαλέη Q: οὔαλέη AP, οὐκ ἄλέη D, οὐ κα-
 λέη B, ἀύσταλέη VL || v. 3 πᾶσ' ἀπερισσοτρόφητος Valckenaer
 ann. crit. ad Nov. Foed. p. 390: πᾶσα περισσοτρόφητος libri

COMM. Haec inepte Athenaeus sive Cynulcus quem
 loquentem facit Athenaeus ad ipsum Timonem rettulit;
 rectius hoc alterius libri fragmentum Xenophani, quo-
 cum in hoc libro Timonem collocutum esse scimus, as-
 signabis: ille enim non solum per se rectius creditur
 Teiorum et Lydorum suae patriae vicinorum luxuriam in
 comparisonem vocasse quam Timon Phliasius, praesertim
 cum Teos antea quam a Persis ipsius Xenophanis aetate
 expugnata est magis floruerit quam postea, sed etiam testi-
 monio certo Athenaei XII p. 526^b narratur Lydos delicatos
 castigasse. horum igitur luxum a Timone quoque fingitur
 repudiassse, praetulisse Graecorum simplicem victum. ad

quem accuratius describendum utitur et proverbiali dictione Ἑλλήνων ἢ πᾶσα οἰζὺς (haec enim verba iam antiquissimis temporibus in proverbium abiisse demonstrat ni fallor Archilochi versus [52 Bergk.] ὡς Πανελλήνων οἰζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν) et exemplo κόγγος, quod fabae genus pauperibus vilissimo cibo fuisse cum apud Romanos per Iuvenalem III 293; XIV 131 Martialemque VII 77 tum apud Graecos per Cratetem cynicum (fr. 11 Bergk.) constat. atque optime potuit talia Xenophanes proferre ipse de vita sua haec effatus (fr. 7 Bergk.) ἦδη δ' ἐπὶ τ' ἔασι καὶ ἐξήκοντ' ἐνιαυτοὶ | βληστρίζοντες ἐμὴν φροντὶδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν. ceterum de Teiorum pane ut nihil aliunde innotuit, ita καρύκη a Lydis primis inventa tam praeclara fuit, ut omnes qui ὄψαρτυτικά scripserunt de ea comparanda accurate praeceperint (cf. Athen. XII p. 51°); fuit vero, ut ait Zenobius V 3 (cf. Hesych. v. καρύκη), βρωμα Λυδικὸν ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὸς καὶ αἵματος.

XXXXV (46 proeced.)

ὡς καὶ ἐγὼν ὄφελον πικινού νόου ἀντιβολῆσαι
 ἀμφοτερόβλεπτος· δολίη δ' ὀδῶ ἐξαπατήθην
 πρεσβυγενῆς ἐτέων κεύμενθήριστος ἀπάσης
 σκεπτοσύνης· ὄπη γὰρ ἐμὸν νόου εἰρύσαιμι,
 εἰς ἓν ταυτό τε πᾶν ἀνελύετο· πᾶν δ' ἐὼν αἰεὶ
 πάντη ἀνελκόμενον μίαν εἰς φύσιν ἴσταθ' ὁμοίην.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: α 217 ὡς δὴ ἐγὼγ' ὄφελον (eadem versus sede)

Ο 461 πικινὸν νόον (eadem versus sede)

Δ 314 al. μάχης καυστειγῆς ἀντιβολῆσαι

in v. 3: Α 249 πρεσβυγενῆς (eadem versus sede)

in v. 4: Θ 143 Διὸς νόον εἰρύσαιτο.

TEST. Sextus Emp. Pyrrh. hypot. I 223. ὁ περὶ ἐνὸς δογματίζων ἢ προκρίνων φαντασίαν φαντασίας ὅλως κατὰ πίστιν ἢ ἀπιστίαν περὶ τινος τῶν ἀδήλων τοῦ δογματικοῦ γίνεται χαρακτηριστός, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Τίμων διὰ τῶν περὶ Ξενοφάνους αὐτῷ λεγομένων. ἐν πολλοῖς γὰρ αὐτὸν ἐπαινέσας τὸν Ξενοφάνην, ὡς καὶ τοὺς σίλλους αὐτῷ ἀναθεῖναι, ἐποίησεν αὐτὸν ὀδυρόμενον καὶ λέγοντα· «ὡς — ὁμοίην».

v. 2 ἀμφοτερόβλεπτα codd. Marc. append. 4, 26 et Monac. 439, ἀμφοτέράβλεπτα Monac. 79; ἀμφοτεροβλέπτου Bekker; ἀμφοτεροβλεπτῶν Langheinrich II p. 20 | δολιχῇ δ' ὄδῳ ἐξαπλήθην Nauck philol. IV p. 109 || v. 3 ἐτέων Bekker: ἐτ' ἐῶν (ἐῶν Laur. 85, 24) libri; τε γέφων Nauck l. s. | κεύμενθήριστος scripsi (i. e. καὶ εὐμενθήριστος); poteris etiam καὶ μενθήριστος: καὶ ἀπενθήριστος libri; καὶ ἀμενθήριστος Bergk comm. crit. spec. I p. 3, Nauck l. s., Haupt ind. lect. Berol. 1855/6 p. 7 (= opusc. II p. 95); καὶ ἀπενθήριστος Bekker, καὶ ἀναμθήριστος Schneider Saxo et Barker in Stephani thesauro s. v., καὶ ἐπαμθήριστος Karsten Xenophan. p. 190, κἀνθησαύριστος Autenrieth apud Zimmermannum p. 12 || v. 4 ὄπη V, ὄπου Marc. et Monac. 79 || v. 5 αὐτό τε Monac. 439, ταυτότης Monac. 79 et Marc. | an ἀνεδύετο sive ἀνεδύετο? | δὲ ὄν 'plerique' ut ait Bekker; δὲ ὄν Odof. Müller gr. litt. hist. I² p. 454 adn. 3 || v. 6 ἰσοσταθμοίην Monac. 439 | ὁμοίαν FG, ὁμοία V et Laurentiani

COMM. Duae graviores in his Xenophanis verbis difficultates insunt, de quibus multis quidem verbis disputavit Zimmermannus progr. Erlang. p. 7—13, ita tamen ut me assentientem non habeat. Primum enim verba δολιχῇ δ' ὄδῳ ἐξαπλήθην cum Karsteno statuit per parenthesis interposita esse et verba καὶ ἀπενθήριστος ἀπάσης σκεπτοσύνης ad ὡς ὄφελον ἀντιβολῆσαι pariter atque ἀμφοτερόβλεπτος pertinere. quo accepto non solum pessime dissectatur oratio, sed deseritur via ipsis verbis aperte monstrata. simplici enim ordine omnia procedunt hoc. primum Xenophanes votum exprimit, quod spectat ad veritatem

philosophando obtinendam (ὡς — ἀμφοτερόβλεπτος); deinde pergit, secus tamen sibi rem cessisse dum inter vivos esset (δολλή δ' ὁδῶ ἔξαπατήθην), et statim adicit causam qua factum sit, ut opinio ipsum fefellerit (ὄππῃ γὰρ νόον εἰρύσαιμι, ἀνελύετο κτλ.); itaque inter ὄππῃ γὰρ et ἔξαπατήθην nihil quod constructionem turbaret interponi potuit. necessario igitur ad ἔξαπατήθην referendum est καὶ ἀπενθήριστος; in quibus ipsis verbis corruptis altera difficultas inest. eis quae a plerisque intruditur sententia plane mihi intolerabilis videtur. neque enim potuit Xenophanes generaliter se reprehendere quod omnis circumspectionis incuriosus fuerit vel ignarus. immo non solum debuit laudari a sceptico philosophus qui (fr. 14 K.) edixerit καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς οὐ τις ἀνὴρ γένοι' οὐδέ τις ἔσται | εἰδῶς, ἀμφὶ θεῶν τε καὶ ἄσσα λέγω περὶ πάντων· | εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα τύχοι τετελεσμένον εἰπῶν, | αὐτὸς ὅμως οὐκ οἶδε· δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται, sed amplissimo honore tamquam Tiresias alter (v. supra p. 47) a sillographo ornatus est. sed hic describitur Ξενοφάνης μὲν περὶ πάντων ἡπορηκώς, δογματίσας δὲ μόνον τὸ εἶναι πάντα ἓν ut verbis Galeni hist. phil. 7 p. 604, 17 Diels. utar. itaque sententia talis fere expectatur: 'quamquam ego aetate provectus (i. e. diuturno usu edoctus) et omnis sapientiae studiosissimus fui, tamen rei fallacis deceptus sum'. ceterum simul his verbis significatur, certa illa placita quae carmine didactico exposuit senem demum philosophum excogitasse, cum diu sententiam fragmenti 14 tenuerit. — transeamus nunc ad singula.

Verbum a Timone novatum ἀμφοτερόβλεπτος spectat ad scepticam rationem, ex qua διὰ τὴν ἐν τοῖς ἀντικειμένοις πράγμασι καὶ λόγοις ἰσοσθένειαν i. e. τὴν κατὰ πίστιν καὶ ἀπιστίαν ἰσότητα ὡς μηδένα μηδενὸς προκειῖσθαι τῶν μαχομένων λόγων ὡς πιστότερον ad ἐποχὴν pervenitur (Sext. Emp. Pyrrh. hypot. I 8 et 10): eam ipsam vero

in definiendo uno deo prorsus neglexerat Xenophanes, ut Sextus testimonio supra adscripto edisserit. itaque rectissime legitur ἀμφοτερόβλεπτος minime cum Bekkero in ἀμφοτεροβλέπτον mutandum: utrimque enim caute circumspicendo fit ut aliquis solidam sapientiam consequatur. — Contra προεσβυγενῆς ἐτέων recte Bekkerus emendavit, cum ἐτι particula intellegi prorsus nequeat; genetivus vero de quo dubitavit Nauckius optime iam a Bergkio l. s. explicatus est. atque annos nonaginta duos eius vitam superasse ex ipsius fr. 7 B. constat. — Dein ad corrigendum vocabulum corruptum ἀπενθήριστος multi concurrerunt, quorum coniecturae omnes una duarum illarum quas supra posui generalium argumentationum refelluntur, ita ut non opus sit singulas refutare, quamvis argumenta non desint. quod ego proposui profectum est ex verbo μενθηρίζω, de quo Hauptius alii disputarunt, ut εὐλόγιστος ex λογίζω (λογίζομαι), habetque activam significationem ut idem εὐλόγιστος aliaque adiectiva verbalia in τοῖς ex-euntia multa. — Denique in ultimis recte Odofredus Müller l. s. agnovit verbi ἀνελύετο subiectum non πᾶν esse, quod vulgo putaverunt idem hic valere atque ἕκαστον rati, sed νόος; namque agitur de Xenophanis primario placito ἐν εἶναι τὸ πᾶν ut Sextus l. s. (v. fr. XXXX) ait, sive ἐν τὸ ὄν καὶ πᾶν secundum Theophrastum phys. opin. fr. 5 p. 480, 4 Diels. neque potest πᾶν eodem versu iteratum duo plane inter se diversa significare; altero vero loco necessario significat universum quod et deum esse et ὁμοιον πάντη dixit Colophonius (cf. Hippolyt. philos. 14 p. 565, 26 D. et Theophrast. l. s. p. 481, 11 D.). itaque primum exponit Xenophanes omnes cogitationes suas semper ad unum idemque universum recurrisse, deinde hoc universum quale ipsi visum sit addit. in eo tamen Müllerum fefellit opinio, quod in prioribus itineris imaginem adhibitam esse credidit interpretatus.

‘nach welcher Seite ich meine Gedanken lenkte, kehrten sie immer bei dem Einen und Gleichen ein’ (id vero *κατέλειπε* dicendum erat, non *ἀνελύετο*). at ne dissolvendi quidem potestas quam semper tenet vocabulum quadrat; sed desideratur recurrenti, relabendi, repellendi notio. idcirco proposui *ἀνεδύετο* (vel *ἀνεδύσετο*, cum non constet Timonem cum Atticis vocalem \bar{u} produxisse.) — Postremo librae imago usurpata est, in cuius altero ingres ponderanda suspendi (*ἀνέλκεσθαι*: cf. Hom. *M* 434) solebat in altero aequipendium. hoc recte assecutus Müllerus minus recte pro δ' *ἔδν* coniecit *δέ οί*; namque Xenophanes secundum testes identidem laudatos affirmavit illud unum, quod idem universum idemque deus, *ἀίδιον* esse. (Quid de hoc fr. Kernius, *Beitr. z. Darstell. der Philos. d. Xenoph.* progr. Sedin. 1871 p. 4 adn. ** statuerit, Gottingae cum non adscripserim, Heidelbergae cognoscere nequeo; in recentiore progr. Sedin. 1874 *über Xenoph. v. Kol.* p. 13 sic vertit: ‘Doch trog mich am Abend des Lebens | Trüglicher irrender Pfad. Da verlor ich die klare Besimmung’.)

 XXXXVI (44 proecd.)

ἦκε βαρὴν βουπλήγα τομώτερον ἢ Λυκόοργος,
 ὅς ῥα Διονύσου ἀρρηθμοπότας ἐπέκοπεν,
 ἐκ δὲ φυτὰ ῥίπτασκεν ἀπληστοίνους τ' ἀρυσάλιας.

TEST. Athenaeus X p. 445^d ἀρρηθμοπότης εἶ κατὰ τὸν Φλιάσιον Τίμωνα· οὕτως γὰρ ἐκεῖνος ἀνόμασε τοὺς τὸν πολὺν σπῶντας οἶνον ἄκρατον ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν σίλλων· «ἦκε — ἀρυσάλιας». Idem X p. 424^b Τίμων δ' ἐν δευτέρῳ σίλλων ἀρυσάλιας κέκληκε τοὺς κιάθους φάσκων οὕτως· «ἀπληστοίνους τ' ἀρυσάλιας» ἀπὸ τοῦ ἀρύσασθαι ὄνο-

μάσας. (Eustathius in II. [Ξ 320] p. 989, 30 τοῦ δὲ κατ' οἶνον . . . Διονύσου μέμνηται, φασί, καὶ Τίμων ἐν τῷ «βαρὺν — ἐπέκοπτεν».)

v. 1 ἦγε Meineke philol. XV p. 333: ἦε libri praeter C (et Eustath.) qui om.; ἦγε Schweighäuser | Λυκοόργου Valckenaer ad Theocr. Adoniaz. p. 340 sq. || v. 2 διωνύσου C: διονύσου AB et Eustath., διονύσου PVL | ἀριθμοπάτας A, ἀριθμοπάτας B et Eustath., ἀριθμόπας P || v. 3 φντὰ οριπτασκειν A, φντὰ ὀριπτασκειν BP | ἀρυσάνας Meineke: ἀρυσάνας Ath. p. 445 (quod flagitat Lobeck pathol. prol. p. 176), ἀρυσάνας Ath. p. 424

COMM. Haec cum in secundo sillorum libro legantur, ad nullum antiquiorum philosophorum maiore cum probabilitate referuntur quam ad Heraclitum, quem optimo iure potuit Xenophanes dicere flagellum Lycurgo, cuius βουπλήγος gravitatem descripsit Homerus Z 133 sq., acrius vibrasse. ille enim summis et acerbissimis conviciis castigavit et philosophos qui ante eum inclaruerant et poetas illustrissimos et commune volgus: vide fr. 16. 17; 119. 120 et testimonia supra ad fr. XXVIII adscripta. ceterum moneo tertium¹ versum etiam ad Lycurgum pertinere, qui narratur pocula potatorum effudisse. itaque necessarium non videtur ut cum Meinekio l. s. statuas philosophum quendam peti qui ebrietatem vituperaverit, velut Pythagoram: praesertim cum nemo eorum tam strenue egerit ut ebrietatis severiorem eum quam Lycurgum vindicem iure dixeris.

XXXVII

καὶ ποῦ Ἀναξαγόρην φάσ' ἔμμεναι ἄλκιμον ἦρω
Νοῦν, ὅτι δὴ νόος αὐτῷ, ὃς ἐξαπίνης ἐπεγείρας
πάντα συνεσφῆκωσεν ὁμοῦ τεταραγμένα προσθεῖν.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: T 96 al. φασ' ἔμμεναι (eadem versus sede)

T 24 al. ἄλκιμον υἷον (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. II 6 πρώτος (Anaxagoras) τῇ ὕλη νοῦν ἐπέστησεν ἀρξάμενος οὕτω τοῦ συγγράμματος
 "πάντα χρήματα ἦν ἰσοῦ· εἶτα ὁ (ὁ add. F) νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε". παρὸ καὶ Νοῦς ἐπεκλήθη· καὶ φησι περὶ αὐτοῦ Τίμων ἐν τοῖς σίλλοις οὕτως· «καὶ που — πρόσθεν».

v. 1 καὶ ποῦ PQ | ἀνεξαγόρην Q (male intellecto compendio codicis P) || v. 1. 2 ἦρω. νοῦν. ὅτι δὴ PQ (in P ἢ corr. sed m. 1), ἦρω νοῦν ὅτι δὴ Vatic. 140 Marc. 393: ἠρώωνον ὅτι δὴ B, ἠρωνοῦν ὅτι δὴ HV Angel. (ἠρώωνον H mrg), ἦρων ὅτι γε δὴ G (quod ipse testor, F secundum Cobetum qui vereor ne F cum G confuderit) Burbon. 252, ἦρων ὅτι γε δὴ Barberin. 275 (qui tamen mrg post ἦρω corr. νοῦν); ἦρων (coll. Georgio Choerob. dict. p. 262 Gaisf.) ὅτι δάμη Vsener anal. Theophr. sent. contr. V et olim per litteras || v. 2 fortasse fuit ὅτι δὴ <ἦν> νόος | ἐξαπῆνης G | ἐπεγείρας scripsi: ἐπέγειρας Vatic. 140 et P¹ (ut videtur), ἐπ' ἐγειρας B, ἐπαγείρας GHP²QV, ἐπαείρας Bergk ex. crit. spec. VI p. 7 et Roeper philol. III p. 50 collato initio scripti Anaxagorei | τεταρατμένα H¹

COMM. De initio libri Anaxagorei vide quae Simplicius in Arist. phys. I 4 p. 155, 21 sqq. Diels. accuratius excerptis similique epitoma usus Aetius plac. I 3, 5 exhibuit et Krischius theologum. p. 64 sq. Dilesiusque Doxogr. p. 166 exposuerunt. philosopho Νοῦν cognomen inditum esse praeter Suidam v. Ἀναξαγόρας alios qui ex eodem fonte hauserunt (cf. Schaubach, Anaxag. fr. p. 36) narrat Plutarchus Pericl. 4 his verbis: Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, ὃν οἱ τότε ἄνθρωποι Νοῦν προσηγόρευον, εἶτε τὴν σύνεσιν αὐτοῦ μεγάλην εἰς φυσιολογίαν καὶ περιττὴν διαφανείσαν θαυμάσαντες εἶδ' ὅτι τοῖς ὅλοις πρώτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχήν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρόν

καὶ ἄκρατον ἐν μειγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας. opinor vero poetam consulto similem ambiguitatem verbis intulisse cum sive adhibita ellipsi in copula εἶναι frequentissima scriberet ὅτι δὴ νόος αὐτῷ sive revera ὅτι δὴ ἦν νόος αὐτῷ, ut dubitari posset utrum eius ipsius mentem an mentem infinitam diceret et festive significaret Anaxagorae ipsius mentem mundum disposuisse. nam sceptico tota illa qua inclaruit philosophus doctrina nihil nisi vanum commentum videtur; consulto etiam ipsa verba notissima Anaxagorae πάντα ὁμοῦ servata, reliqua leniter deflexa et festive irrisa. — egregiam vero scripturam ἐπεγείρας optimi libri suppeditant: id enim procul dubio servandum, cum Anaxagorae νοῦς ea quae hactenus iacerent quieti et immota primum agita-verit: cf. Anaxagorae ipsius verba (fr. 8 Schaubach.) apud Simplic. l. s. p. 156, 22 τῆς περιχωρήσιος τῆς συμπάσης νοῦς ἐκράτησεν ὥστε περιχωρήσαι τὴν ἀρχὴν κτλ. et Aristot. phys. VIII 1 p. 250^b 24 φησὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἀναξαγόρας) ὁμοῦ πάντων ὄντων καὶ ἡρεμόντων τὸν ἄπειρον χρόνον κίνησιν ἐμποῖσθαι τὸν νοῦν καὶ διακρίναι; Theophr. phys. op. fr. 4 p. 479, 7 Diels. — postremo σφηκοῦν est ligare: vide Phot. v. σφηκῶσαι. τὸ δῆσαι. οὕτως Φρόνιχος et Hesych. v. σφήκωμα. . . ὁ δεσμός; itaque συσφηκοῦν quod alioqui non legitur est colligare: colligando vero ea quae suapte natura affinia sunt secundum Anaxagoram νοῦς disposuit (διακοσμεῖ) mundum qualis nunc est.

 XXXXVIII (49 proecd.)

ὥς καὶ μετέπειτα σοφιστῶν
 οὔτε λιγγλάσσω οὔτ' ἀσκόπων οὔτ' ἀκυλλίστω
 Πρωταγόρη· ἔθελον δὲ τέφρον συγγράμματα θεῖναι,
 ὅτι θεοὺς κατέγραψ' οὔτ' εἰδέναι οὔτε δύνασθαι

ὅ ὅποιοι τινές εἰσι καὶ εἰ τινες ἀθρήσασθαι,
 πᾶσαν ἔχον φυλακὴν ἐπιεικείης· τὰ μὲν οὖν οἱ
 χαλᾶσμησ', ἀλλὰ φουγῆς ἐκμαίετο, ὄφρα μὴ αὐτῶς
 Σωκρατικὸν πίνων ψυχρὸν πότον ἄνδα δύη.

HOMERI DETORTVS .VERSVS

in v. 2: Q 157 οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων
 in v. 6 sq.: T 296 al. οὐδέ τι οἱ χραισμήσει

TEST. Sextus Empir. adv. dogm. III 56 sq. ὁ δὲ
 Πρωταγόρας ζητῶς πον γράψας "περὶ δὲ θεῶν οὔτε εἰ εἰ-
 σὶν οὔθ' ὅποιοι τινές εἰσι δύνανται λέγειν· πολλὰ γὰρ ἔστι τὰ
 κωλύοντά με". παρ' ἣν αἰτίαν θάνατον αὐτοῦ καταψηφισα-
 μένων τῶν Ἀθηναίων διαφυγὸν καὶ κατὰ θάλατταν πται-
 σασ ἀπέθανεν. μέμνηται δὲ ταύτης τῆς ἱστορίας καὶ Τιμων
 ὁ Φλιάσιος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν σλλων ταῦτα διεξερχόμενος·
 «ὡς καὶ — δύη».

v. 1 ὡς Stephanus: ὥστε GR, ὅστε C, ἔσητε Laur. || v. 2
 οὔτε λιγυγλώσσω Kern ann. philol. 1883 p. 114: οὔτ' ἀλιγυγλώσσω
 libri praeter R, in quo οὔτ' ἀλιγλώσσω || v. 3 δέ τε φουγὴν CR |
 συγγράμματι CGHR, σὸν γράμματι Stephanus poes. phil. p. 63
 || v. 4 ὅτι CR | κατέγραψεν CGR, κατέρριψεν Laur. || v. 5
 ὅποιοι C | εἰ τινες Bekker: οἱ τινες libri || v. 7 αὐτῶς Bekker:
 οὔτως libri, quod tuetur Ritschl sched. crit. p. 6 = opusc. I
 p. 705 || v. 8 ἄνδα Menagius ad Laert. Diog. IX 52: ἄνδι libri | δόη
 Meineke per litteras collato optativo Theooriteo φύη: δύη libri

COMM. Initio quaerendum est necessario cui tandem
 priorum philosophorum Protagorae simile aliquid accidisse
 significetur. Heraclitum facile quispiam cogitaverit, qui
 nisi a rebus publicis se recepisset futurum fuisse ut
 ab adversariis ἀσεβείας accusaretur quamquam non certo
 testimonio confirmatum, tamen a vero haud absonum est
 (cf. Bernays, Heracl. Briefe p. 36). sed hanc coniecturam
 idcirco reprobō, quod per totum fragmentum Atheniensium

mentio fit nulla, itaque multo probabilius statuitur antea de isdem Atheniensibus patriae religionis vindicibus sermonem fuisse quam de Ephesiis. crediderim igitur antea narratum esse Anaxagoram Athenis Lampsacum aufugisse a Periclis adversariis accusatum, quod rei publicae Atheniensi contraria de dis sentiret. — ipsius vero Protagorae circumspecta prudentia cum permultis verbis hic efferatur, inepte scriptum est οὐτ' ἀλιγγλώσσω; pessime enim dēpingitur homo cautissimus omnia clara voce clamans, immo fingendus erat leni voce et subobscura loquens: qua de causa Kernii οὔτε λιγγλώσσω recepi.

Etiam alii (Laert. Diog. IX 51, Cic. de nat. deor. I 23, 63; Philostrat. vit. sophist. I 10; Euseb. praep. ev. XIV 19 al.) propterea quod initio libri sui de dis sibi non liquere dixisset ab Atheniensibus Protagoram exterminatum eiusque libros combustos esse narrant. solus tamen Timon accurate refert Protagoram ante litem ad finem perductam ut mortis multam evitaret ex arbitrio fugisse (cf. Krisch. l. i. s. p. 140). initium ipsum clarissimum quale fuerit multifariam traditum: quode accuratius Krischius, theolog. p. 132 sq. exposuit. sed probabiliter statuitur inter formam a Sexto allatam et Timonis mentionem discrimen nullum intercedere; neque unquam solum de natura deorum dubitasse dicitur Protagoras, sed etiam diversis modis negasse sint, non sint liquere: itaque εἴ τινας v. 5 cum Bekkero correxi. — v. 8 ψυχρὸς πότος est cicuta, quae hausta membra frigida reddit, ut ex Platonis praeclara narratione omnibus notum.

Ceterum notatu dignum, Socratem multo demum post Protagorae fugam capitis damnatum esse: at minime contenderim Timonem ipsum tempora confudisse, sed apposuit iste solum notissimum et plane geminum poculi illius mortiferi exemplum (id quod recte iam Freiius, quaest. Protog. p. 62 perspexit et contra Herbstium defendit).

XXXXVIII (48 proecd.)

καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀγοραίων
 ληκητῆς ἐπέων, ὅσα δ' ἔσθνε τοςσάδε εἰλων
 ἀρχων ὡς διέθηκ' ἀρχὰς ἐπιδευέας ἄλλων.

TEST. Laertius Diog. VIII 67 οὐ παρήκε δ' (παρή-
 κετ' P¹Q) οὐδὲ τοῦτον (Empedoclem) ὁ Τίμων, ἀλλ' ὥδ'
 αὐτοῦ καθάπτεται λέγων· «καὶ — ἄλλων».

v. 1 καὶ om. G | v. 2 ληκητῆς BF P¹Q Vatic. 140 H (in
 ras.) Marcian. 394 (ead. m. corr. ex κληκητῆς): κληκητῆς P^o Mar-
 cian. 393 et f, λιγητῆς G | ὅσα P¹Q | τοςσάδε H | εἰλων scripsi:
 εἶλος, mrg εἶλε H, εἶλεν B¹G Vatic. 140, εἶλεν B²FPQ
 Marcian. 393 et f, εἶλε Angel., εἶλε al. m. corr. in εἶλεν Mar-
 cian. 394 || v. 3 ἀρχῶν Sturz Empedocl. p. 120 | ὡς G (ex con-
 iectura): ὁς libri

COMM. Novato verbo ληκητῆς audit Empedocles i. e.
 vociferator (cf. Hesych. v. ληκεῖ· βοῶ, κροτεῖ) et ambigue
 quidem ἀγοραίων ἐπέων ita ut et clamator verborum fo-
 rensium propter summam qua polluit publicam auctori-
 tatem et rhetoricam praestantiam (cf. Laert. Diog. VIII
 58 et 72) intellegatur et poeta grandiloquus versuum ad
 vulgus captandum idoneorum, quibus praeter cetera de
 se ipse praedicavit (v. 355 sqq. Stein.): ἐγὼ δ' ἔμμι
 θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός | πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετι-
 μένος et quae sequuntur similia — in eis quae sequuntur.
 placita Empedoclis perstringuntur notissima. primus enim
 ille quattuor elementa statuit, cum ante eum unum vel
 duo esse voluerint: cf. Aristot. metaph. I p. 983^b 19 τὸ
 πλήθος καὶ τὸ εἶδος τῆς τοιαύτης ἀρχῆς οὐ τὸ αὐτὸ πάντες
 λέγουσιν, ἀλλὰ Θαλῆς μὲν . . . ὕδωρ φησὶν εἶναι
 Ἀναξίμενης δὲ ἄερα καὶ Διογένης πρότερον ὕδατος καὶ μά-
 λισι' ἀρχὴν τιθέασι τῶν ἀπλῶν σωμάτων, Ἴππασος δὲ πῦρ
 ὁ Μεταποντῖνος καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος, Ἐμπεδοκλῆς δὲ

τὰ τέτταρα πρὸς τοῖς εἰρημένοις γῆν προστιθεὶς τέταρτον. itaque quot potuit tot coegit (ὅσα ἔσθενε τοσσάδε εἰλων) elementa eaque ex arbitrio suo (ἄρχων ὧς) constituit ita comparata ut aliis indigerent (ἐπιδευέας ἄλλων), cum singula per se nihil possent procreare sed solum Ἀνάγκη moderante, simul Φίλιξ aut Νελκει impulsa (cf. Theophr. phys. op. fr. 3 p. 478, 1 Diels. et Aet. plac. phil. I 26, 1 p. 321^a 13). simul tamen castigatur Empedocles, quod ipse quasi rex ab Agrigentinis honoratus (ἄρχων ὧς; cf. Laert. Diog. VIII 73) in eorum civitate democratiam (ἰσότητα πολιτικὴν Laert. VIII 72) constituit, ita ut potentiam multitudini (ὅσα ἔσθενε τοσσάδε εἰλων) tribueret et imperium penes eos esse vellet quibus ipsis imperatore opus esset (ἐπιδευέας ἄλλων). — hanc cavillationem denique etiam acerbiorem reddidit annominatione, quae inter ἄρχων et ἀρχὰς verba eleganter intercedit.

L

ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀπέκλινεν ὁ λαξόος, ἐννομολέσχης,
Ἑλλήνων ἐπαιιδός, ἀκριβολόγους ἀποφήνας,
μυκτῆρ φητορόμυκτος, ὑπαστικὸς εἰρωνευτής.

TEST. Laertius Diog. II 19 Λοῦρις δὲ καὶ δουλεύσαι αὐτὸν καὶ ἐργάσασθαι λήτους· εἶναι τε αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν ἀκροπόλει Χάριτας ἐνιοὶ φασιν ἐνδεδυμένας οὔσας. ὅθεν καὶ Τίμων ἐν τοῖς σίλλοις εἰπεῖν· «ἐκ δ' — εἰρωνευτής»· ἦν γὰρ καὶ ἐν τοῖς φητορικοῖς δεινός, ὧς φησι καὶ Ἰδομενεύς. Clemens Alex. strom. I 14, 63 p. 129, 50 Sylb., 352 Pott. Ἀρχέλαος, οὗ Σωκράτης διήκουσεν· «ἐκ δ' ἄρα — ἐπαιιδός» ὁ Τίμων φησὶν ἐν τοῖς σίλλοις διὰ τὸ ἀποκεκλιέναι ἀπὸ τῶν φυσικῶν ἐπὶ τὰ ἠθικά. Sextus Empir. adv. dogm. I 8 τοῦ δὲ ἠθικοῦ μόνου ἐπεμελεῖτο Σω-

κράτης κατά γε τοὺς ἄλλους αὐτοῦ γνωρίμους, εἶγε καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι φητῶς φησιν ἀπαρνεῖσθαι αὐτὸν τὸ φυσικὸν ὡς ὑπὲρ ἡμᾶς καθεστηρὸς καὶ μόνον σχολάζειν τῷ ἡθικῷ ὡς πρὸς ἡμᾶς ὄντι. τοιοῦτον αὐτὸν οἶδε καὶ ὁ Τίμων, ἐν οἷς φησιν «Ἐκ δ' ἄρα — ἐννομολέσχης», τουτέστιν ἀπὸ τῶν φυσικῶν ἐπὶ τὴν ἡθικὴν θεωρίαν· διὸ καὶ 'ἐννομολέσχης' προσέθηκεν, ἅτε τοῦ ἡθικοῦ μέρους ὄντος τοῦ περὶ νόμων διαλέγεσθαι.

v. 1 ἀπέκλιεν ὁ λαξός Meineke per litteras et philol. XV p. 338: ἀπέκλινε λαοξός Clem., Sext., ἀπέκλινε (ἀπέκλιεν B) λιθοξός Laert. | ἐννομολέσχης Clem., Sext., Laert. BFGH mrg PQ: ἐνομολέσχης Laert. H, ἐνομολέσχης Laert. cod. Stephani, Vindob. 106, ἐνναιμολέσχης Laert. M, ἐμνομολέσχου Laert. V; ὄν νομολέσχης quidam ad Clem. | v. 2 ἀποφήνας Laert. GHPQV: ἀποφήσας BF || v. 3 φητορομνκτής Ἄττικός Hemsterhuys ad Lucian. dial. mort. VI 3 | φητορόμνκτος Aldobrandina: φητορομύκτους B, φητορόμικτος FGHMPCV Vindob. 106 et f; φητορόθικτος Meineke philol. XV p. 334, φητορομῶκος Ribbeck mus. Rhen. XXXI p. 386 | ὑπάστικός scripsi: ὑπατικὸς P¹, ὑπατικὸς corr. in ὑπατικὸς Q, ὑπατικὸς P^a ceteri libri; ὑμητικὸς Meineke l. s. p. 333

COMM. In triviis decantatum est, quod Xenophontem secutus Cicero dixit, Socratem primum philosophiam a rebus physicis, in quibus omnes ante eum philosophi occupati fuerunt, avocasse et ad vitam communem adduxisse, ut de virtutibus et vitiis omninoque de bonis rebus et malis quaereret. itaque hoc certum est, verbis ἐκ τῶν ἀπέκλινε (v. 1) Socratem dici a physicis deflexisse ad ethica, praeterea confirmatum diserto testimonio Sexti Clementisque (prorsus vero opinio fefellit Vssingium, *Reisen in Griechenland*. p. 36): crediderim tamen τῶν masculini, non neutrius generis esse et spectare ad ipsos philosophos priores, quorum omnem istam disputationem reiecit Socrates.

λαξός verbum, certa emendatione ut metro satisfaceret

a Meinekio restitutum, secundum Hesychium (λαξόοι· οἰκοδόμοι· λιθοουργοί) lapicidam significat; atque quadrat sane optime haec quoque notio, quoniam a Duride (v. supra), Plinio nat. hist. XXXVI 32, Pausania I 22, 8 et IX 35, 7 aliis traditum et creditum est philosophum adolescentem pariter atque patrem sculptorem fuisse et Charites in *propylo Atheniensium* fecisse. sed sciendum est, singularem alteram intulisse verbo potestatem Timonem, qua 'populi perpolitor' nuncupatur Socrates, quem notum est homines de plebe quotquot ei obviam facti sunt confabulando ad honestatem formare et instituere studuisse.

*ἐννομολέσχη*s vocabulum ipse cudit poeta ad normam Aristophanei *μετεωρολέσχου* ad denotandum philosophum qui de honestis probisque moribus sermocinatus sit semper et ubique.

Ad illustranda verba *Ἑλλήνων ἐπαοιδός* nescio an nequeat magis idoneum testimonium afferri quam verba illa praeclara quibus Socratem Alcibiades in Platonis symposio descripsit c. 32 p. 215° sq. ὁ μὲν γε (Μαρσύας) δι' ὀργάνων ἐκῆλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει σὺ δ' (ὁ Σώκρατες) ἐκελευομένῳ μόνον διαφέρεις, ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταῦτόν τοῦτο ποιεῖς ἐπειδὴν δὲ σοῦ τις ἀκούη . . . ἔάν τε γυνὴ ἀκούη ἔάν τε ἀνήρ ἔάν τε μειράκιον, ἐκπεπληγμένοι ἐσμὲν καὶ κατέχόμεθα. ἐγὼ γοῦν ὅταν . . . ἀκούω, πολὺ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιῶντων ἢ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου. ὀρῶ δὲ καὶ ἄλλους παμπόλλους τὰ αὐτὰ πάσχοντας.

ἀκριβολόγος solum hoc loco legitur; usitatis autem verbis *ἀκριβολογεῖσθαι* et *ἀκριβολογία* cum facile subsit notio nimis subtiliter disputandi et quoniam Socratem ut prudentia, subtilitate, eloquentia omnium eruditorum testimonio principem fuisse affirmat Cicero de orat. III 16, 60.

ita Aristophanes argutiarum studiosissimum describit, eadem vis hic a Timone quoque adhibita sit. videtur tamen etiam reconditius aliquid latere. ἀκριβολογία enim aliquotiens est diligentia et parsimonia in re familiari administranda. Socrates vero cum haud raro de rebus domesticis et familiaribus quaesiverit semperque de iumentis, fabris, sutoribus disseruerit (Plat. l. s. p. 221^E, Xenoph., memor. I 2, 37) non male dicitur de re familiari bene curanda disputasse. — utique ἀκριβολόγος non melius formatum est quam λιχνόγραυς fr. VII.

Haud inficete deinde simus homo et omnes naso adunco suspendens et inde dictus ὑβριστής a Platone l. s. p. 205^B, a Seneca de benef. V 6, 6 'derisor omnium' Timoni appellatur μυκτῆρ ζητορόμυκτος, quod proprie valet 'nasmus a rhetoribus emunctus', translata potestate et ambigue 'homo "emunctae naris" et facundus' atque cum nasus subdolae irrisioni dicatus sit (Plin. nat. hist. XI 37, 158) 'derisio facunda' vel potius novato usu 'derisor facundus'. hanc enim vim vocabulo ζητορόμυκτος inesse (non eam quam variis coniecturis inferre studuerunt viri docti) demonstratur additis a Diogene l. s. s. verbis ἦν γὰρ καὶ ἐν τοῖς ζητορικοῖς δεινός; quod ipsum si ad ingeniosam Socratis argumentandi rationem rettuleris (cf. Cic. l. s. s.) verissimum est. 'emuncti' vero cum omnes Attici a Quinctiliano inst. orat. XII 10 dicuntur, tum optimo iure Socrates, homo nasutissimus.

Quod denique εἰρωνευτής philosophus appellatur a poeta ficto nomine, id convicium potius continere quam laudem rectissime exposuit Ribbeckius mus. Rhen. XXXI p. 382 sqq. sed ad Socratis disputatoris imaginem absolvendam deest notio una eaque gravissima, quam iterum digito monstrat Alcibiades apud Platonem l. s. p. 216^E εἰρωνευόμενος δὲ καὶ παίξων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ (cf. Cic. de orat. II 67, 270;

Brut. 85, 292; de offic. I 30, 108). mutavi igitur traditum ὑπατικός in ὑπαστικός (quod fictum esse opinor ad normam verbi ὑπάγοικος), praesertim cum ὑπατικός vix dici potuerit, cuius Ἀτικὸν μυκτῆρα omnes norint, sive laudarint sive reprehenderit.

Duas praeterea Timoni prorsus peculiare proprietates in hoc fragmento animadvertere est, primum annominationem in verbis μυκτῆρ ζητορόμυκτος adscitam, dein constructionem non ita elegantem, ex qua singula philosophi cuiusdam epitheta ἀσυνδέτως iuxta se ponuntur.

LI (52 proecd.)

ἡ δα τὸν οὐκ ἐθέλων καταμεῖναι
ἡθολόγον

TEST. Sextus Empir. adv. dogm. I 10 ὁ μὲν γὰρ Πλάτων παντός μέρους φιλοσοφίας αὐτῷ (Σωκράτει) μεταδίδωσιν, τοῦ μὲν λογικοῦ παρόσον περὶ ὄρων καὶ διαιρέσεων καὶ ἐτυμολογίας παρεισήκται ζητῶν, ἅπερ ἐστὶ λογικά, τοῦ δὲ ἡθικοῦ ὅτι περὶ ἀρετῆς καὶ πολιτείας καὶ νόμων διασκέπτεται, τοῦ δὲ φυσικοῦ ὅτι καὶ περὶ κόσμον τι καὶ περὶ ζωογονίας καὶ ψυχῆς πεφιλοσόφηκεν. ἔνθεν καὶ ὁ Τίμων αἰτιαῖται τὸν Πλάτωνα ἐπὶ τῷ οὕτω καλλωπίζειν τὸν Σωκράτην πολλοῖς μαθήμασιν· «ἡ γὰρ», φησι, «τὸν — ἡθολόγον».

v. 1 ἡ Bekker: ἡ libri | δα scripsi: γὰρ libri | ἐθέλων καταμεῖναι scripsi: ἐθέλοντα μεῖναι libri; ἐθέλει καταμεῖναι Zimmernmann prg. Erlang. p. 22; ἐθέλοντα μάλιστα F. Schoell

COMM. Sumendum est abruptum esse enuntiatum, quo narratur Plato Socratem mirifice exornasse, cum nollet eum manere ἡθολόγον. id ipsum vero verbum bifariam valet; vulgo enim significat mimum sive scurram (cf. O. Iahnus, proleg. in Persium p. XCI et relat. soc. Lips.

1850 Π p. 110) sive scurram; atque hoc quoque quadrat in Socratem *παίζοντα πάντα τὸν βίον* (v. comm. ad fr. L), quem Zenon Epicureus teste Cicerone deor. nat. I 34, 93 *latino verbo utens scurram atticum fuisse dicebat*; sed hic ut recte interpretatur Sextus dicitur ἡθολόγος etiam homo de ethicis solis rebus disputans. (Zimmermannum l. s. contra me disputantem non assequor.)

LI (51 proecd.)

ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων ὁ πεπλασμένα θαύματα εἰδώς

TEST. Athenaeus XI p. 505° ἄλλοι δέ φασιν ὡς ἀναγνούς ὁ Γοργίας τὸν Πλάτωνος διάλογον (homonymum) πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν ὅτι οὐδὲν τούτων οὔτε εἶπεν οὔτε ἤκουσε. ταῦτά φασι καὶ Φαίδωνα εἰπεῖν ἀναγνόντα τὸν περὶ ψυχῆς. διὸ καλῶς ὁ Τίμων περὶ αὐτοῦ ἔφη· «ὡς — εἰδώς». Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἔλθειν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις ἢ ἡλικία συγγωρεῖ, οὐχ ὡς καὶ τοσοῦτους εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους. τὸ δὲ πάντων σχετικώτερον καὶ τὸ εἰπεῖν οὐδεμιᾶς κατεπειγούσης χρείας ὅτι παιδικὰ γέγονοι τοῦ Παρμενίδου Ζήνων ὁ πολιτῆς αὐτοῦ. ἀδύνατον δὲ καὶ Φαῖδρον οὐ μόνον κατὰ Σωκράτην εἶναι, ἢ πού γε καὶ ἐρώμενον αὐτοῦ γεγονέναι . . . πολλὰ δ' ἔστι καὶ ἄλλα λέγειν περὶ αὐτοῦ καὶ δεικνύναι ὡς ἔπλαττε τοὺς διαλόγους. Laertius Diog. III 26 ἀλλὰ καὶ Τίμων οὕτως παραγραμματοῦν αὐτόν· «ὡς — εἰδώς». (inde Suidas v. παραγραμματοῦν· Τίμων οὕτως παραγραμματοῦν· «ὡς — εἰδώς») et Hesychius Miles. c. 55 p. 45, 8 Flach. καὶ Τίμων παραγραμματοῦν αὐτόν· «ὡς — εἰδώς».)

ἀνέπλαττε Πλάτων ὁ Nauck in Meinekiana edit. Athen.: ἀνέπλαττεν ὁ Πλάτων Athen., ἀνέπλασε Πλάτων Laert. BF et f, Suid., Hesych., ἂν ἔπλασε Πλάτων Laert. GHQV Vind. 106, ἀνέπλασε Πλάτων Laert. Laurent. 85, 9, ἂν ἔπλασε Πλάτων

Laert. *MP* | *Θαύματα* Laert. Hesych.: *Θύματα* Athen. (etiam *A*),
Suid. *BEC*

COMM. Iam a Laertio animadversa est nominis Platonis annominatio. sententiam tamen totam non assecutus est Athenaeus qui Timonis cavillationem solum ad ea rettulit quae Plato in dialogis contra historiae fidem finxit, in quibus praeter ea quae Athenaeus adscripsit (supra iterata) Timon Socratem a Platone insigniter exornatum posuerit (v. fr. LI). sed etiam acerbior subest castigatio. *θαύματα* enim dicuntur praestigiae circulatorum: et Plato ipse quasi praestigiator quidam prodit propter inaudita placita quae de ideis aliisque multis rebus excogitavit et ob poeticam dictionem novis luminibus illustratam.

LIII

*ἀσθενική τε λόγων δυὰς ἢ τριάς ἢ ἔτι πρόσσω,
οἴους βεινοφόων ἢ τ' Αἰσχίνεω οὐκ ἀπιθῆς <ις>
γράφαν.*

TEST. Laertius Diog. II 55 *Τίμων δ' ἐπισκώπτει (ἐπικώπτει B) αὐτὸν ἐν τούτοις· «ἀσθενική — γράψαν»*. Idem II 61 sq. *οἱ δ' οὖν τῶν Αἰσχίνου (διαλόγων) τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι εἰσὶν ἑπτὰ φασὶ δ' αὐτὸν δι' ἀπορίαν ἔλθεῖν εἰς Σικελίαν . . . ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθήναζε μὴ τολμᾶν σοφιστεύειν . . . ἐμύσθους δ' ἀκροάσεις ποιεῖσθαι, εἶτα συγγράφειν λόγους δικανικοὺς τοῖς ἀδικουμένοις· διὸ καὶ τὸν Τίμωνα εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ (sic *BFP*): «ἦ τ' — γράψαν».*

v. 1 *ἔτι* καὶ *F* || v. 1. 2 *προσσω* *B* || v. 1 *πρόσω P¹*
(sed inter *o* et *σ* fortasse m. 3 sprscr. *σ*, voluit igitur *πρόσω*),
πρόσω HQV, *πρ F*, *πρόσω G* || v. 2 *οἴους* scripsi: *οἴος libri* |
ξεινοφόων GV et *f* | *ἢ τ'* Roeper philol. III p. 56: *ἦ τ' B 62*,
ἦτ' P¹ 55, *ἦ τ' B 55 G 62 H 62 P² 55, PQ 62, f 55 et 62*,
ἦ τ' H 55 Q 55 V 55 et 62, εἴτ' F 55, εἴτ (corr. in ἦ τ') F 62,

ἦδ' *G* 55; ἔς τ' Casaubon | *Ἀισχίνεω* Meineke philol. XV p. 383: *αἰσχίνου* libri (modo *αἰσχίνου* *V* 55 et 62, *αἰσχίνης* *G* 55) | οὐκ ἀπειθής (<ἔς) Roeper l. s.: οὐκ ἀπειθής *B* 55 *M* 55, οὐκ ἀπίθης *B* 62, οὐκ ἀπειθής *FHPQ* 55 et 62, *GMVf* 62, οὐκ ἀπειθεις *f* 55, οὐκ ἐπιθής *V* 55, οὐκ ἐπιπευθής *A* 55, οὐκ ἐπιπειθής *P*^a 55 (quae supra ἀπει sprscr. γρ ἐπι), Stephanus; οὐκ εὐπειθής *G* 55 (quod idem coni. G. Hermann in praef. edit. Huebner. vol. I p. XIX); οὐκ ἀπίθησαν F. Schoell antea Casauboni coniectura probata || v. 8 γράψαν scripsi: γράψας *G* 55 et 62, *ABFHM PQVf* 55, γράψαι *BFHPQV* 62; γράψεν scripseram in proecdosi

COMM. Irridentur Socraticorum dialogi exiles et tenues, quales fuerunt Xenophontei et Aeschinei. sed quod vulgo scribitur οἷος ξεινοφῶων ἦτ' *Ἀισχίνου* — γράψαι ne construi quidam potest, etiamsi ad *Ἀισχίνου* supplemus cum Hermanno λόγου δυάς ἢ τριάς, neque sufficit ἔς adiecisse ad *Ἀισχίνου*; nam Xenophon et Aeschines ipsi non possunt λόγοι dici; itaque necessarium fuit corrigi: οἷους — γράψαν (nisi pro λόγων mavis λάλων scribere). inde reliqua facilius expedientur. οὐκ εὐπειθής, quod etiam Dindorfio placuit in praefat. edit. alt. Xenoph. (Oxon. 1855) p. XXIII, neque librorum auctoritate commendatur neque ipsa sententia: illi enim convenire cum v. ἀσθενική visum est quod legitur οὐκ εὐπειθής i. e. 'qui' (sive 'quae') 'persuadere nequeat'; hoc ipsum vero languet ut quod maxime. auctor quem Laertius sequitur legit potius οὐκ ἀπειθής et credidit 'non difficilem persuasum' dici Aeschinem propter orationes iudiciarias in aliorum usum conscriptas. recte procul dubio; tamen latet etiam altera irrisio. pressit enim tam anxie vestigia Socratis magistri Aeschines, ut ipsi Socrati dialogos furatus esse perhiberetur (cf. Laert. Diog. II 60; Aristid. or. XLV vol. II p. 20, 16 et 21, 1 Iebb.). nimia igitur eius obsequentia non male verbis οὐκ ἀπειθής ἔς tangitur.

LIII

οἶα τ' Ἀριστίππου τρυφερὴ φύσις ἀμφοφόροντος
ψεύδη

TEST. Laertius Diog. II 66 ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν
(Aristippum) ὡς θρυπτόμενον οὕτως πως εἰπών· «οἶα —
ψεύδη».

v. 1 οἶα B: οἶα G M P Q V | τρυφή M | v. 2 ψευδῆ Vatic. 1302

COMM. Aristippi delicata natura mendacia amplexa est,
quoniam omne bonum in voluptate posuit et hanc in
partem multa disputavit (minime vero licet interpretari
'quae potuit tactu a falso discernere verum' coll. Eustath.
ad Odys. § 196 τῆ ἀφῆ διερευνῶντος). ceterum patet
ad οἶα supplendum esse cogitando tale verbum quale
positum fr. LIII v. 3 γράψαν.

LIBRI TERTII

LV

ὕστατος αὐ φυσικῶν καὶ κύντατος ἐκ Σάμου ἐλθὼν
γραμματοδιδασκαλίδης, ἀναγωγότατος ζωόντων.

TEST. Laertius Diog. X 2 sq. φησὶ δ' Ἐρμῆπος
γραμματοδιδάσκαλον αὐτὸν (Epicurum) γεγενῆσθαι, ἔπειτα
μέντοι περιτυχόντα τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν
ἄλξαι· διὸ καὶ Τίμωνα φάσκειν περὶ αὐτοῦ· «ὕστατος —
ζωόντων». (Hesychius Miles. c. 30 p. 21, 9 καὶ τοῦτόν
[Epicurum] φασὶ τὴν ἀρχὴν γραμματοδιδάσκαλον γεγενῆσθαι,
ἔπειτα περιτυχόντα τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν
ἦξαι, διὸ καὶ Τίμων οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ· «ὕστατος —
ζωόντων».) Athenaeus XIII p. 588^a sq. ὅστις (Epicurus)

ἐγκυκλίον παιδείας ἀμύητος ὢν ἐμακάριζε καὶ τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν παρεχομένους τοιαύτας φωνὰς προ-
 ἰέμενος “μακαρῶ σε, ὦ οὗτος, ὅτι καθαρὸς πάσης παι-
 δείας (sic Schweighaeuser pro αἰτίας) ἐπὶ φιλοσοφίαν ᾤρ-
 μησας”. ὅθεν αὐτὸν καὶ ὁ Τίμων φησὶ «γραμμαδιδασκαλίῃν
 ἀναγαγότατον ζώντων».

v. 1 οὖν φυσικῶν Laert. A, αὐ φυσικὸς Hesych. A, οὖν
 φυσικὸς Laert. M Venet. et f || v. 2 γραμμοδιδασκαλίῃς Laert.
 BF²GPQf, Hesych. (quod reponi iubet Barker in Wolfi anal.
 litter. III p. 544 et Lobeck ad Phrynich. p. 669): γραμμοδι-
 σκαλίῃς Laert. H, γραμμαδιδασκαλίῃς Laert. F¹ (quod defendit
 L. Dindorf in Stephani lexico v. γραμματικός), γραμμαδι-
 δασκαλίῃν Athen. | ἀναγαγότατος Laert. f | ζώντων Hesych. A

COMM. Non solum ultimus physicorum appellatur
 Epicurus; sed ut Sophron dixit (fr. 96 Ahrens.) *προβάτου*
προβάτερον, *οἰδὸς οἰότερον*, sic Timon voluit ὕστατον, quod
 iuxta *κύντατον* a voce *κύων* derivatum posuit, superlativum
 esse audacter formatum a voce ὕς (cf. Orellius ad Hesych.
 Miles. p. 22). talia convicia in Epicurum conguessisse Ti-
 monem etiam fragmento proximo demonstratur, quam-
 quam non potuit iniquius iudicium ferri de philosopho,
 qui voluptatem summum quidem bonum dixit, sobriam
 tamen ac siccam, et accuratius definiit, duo bona esse
 ex quibus primum illud beatumque componatur, ut corpus
 sine dolore sit, animus sine perturbatione, et quae simi-
 liter exposuit apud Laert. X 131 sq. neque minus mali-
 tiose Samo venisse fingitur, cum Atheniensis fuerit sed
 adulescens tantum cum patre et fratre Sami habitaverit,
 quo pater eius ‘agripeta’ (i. e. κληροῦχος servata civitate)
 venerat: cf. Cic. de nat. deor. I 27, 72; Strab. XIV 18
 p. 638^c.

Eidem patrem ludi magistrum fuisse testantur, quod
 ad Epicurum ipsum praeter Timonem solus Hermippus

— hic quoque fortasse poetam secutus — rettulisse videtur (cf. Laert. l. s. l. et 4). sed non satis eruditum fuisse Epicurum cum multi affirmant (praeter ceteros Sext. Emp. adv. mathem. I 1 ἐν πολλοῖς ἀμαθῆς Ἐπικούρος ἐλέγχεται οὐδὲ ἐν ταῖς κοιναῖς ὁμίλλαις καθαρεύων) tum ipse comprobatur iactabundus scribens παιδείαν πᾶσαν, μακάριε, φεῦγε (Laert. X 6). idem demonstratur eius dictione vulgari turpissimisque contumeliis quibus vexavit optimum quemque philosophorum Pythagoram, Protagoram, Socratem, Phaedonem, Platonem, Aristotelem, Theophrastum alios, praeter ceteros vero Pyrrhonem quem ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον nuncupavit (cf. Laert. X 8, Plut. non posse suav. vivi 2, 2; Cic. nat. deor. I 33, 93; Sext. l. s. 2). idcirco Timoni est ἀναγωγότατος ζώντων.

LVI

γαστρὶ χαριζόμενος, τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν

HOMERI DETORTVS VERSVS

η 216 οὐ γὰρ τι στυγερῆ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο.

TEST. Athenaeus VII p. 279^f περὶ δὲ τοῦ Ἐπικούρου Τίμων ἐν γ' σίλλων φησί· «γαστρὶ — οὐδέν». Idem IV p. 163° διὰ τὴν γαστέρα, ἧς «οὐ — οὐδέν» ὁ Τίμων σου (ὦ Κύνουлке) <φησι>.

οὐδὲ λαμυρώτερον Athen. (p. 163) A

COMM. His maledictis configit Timon philosophum qui scribit in epistula ad Menoecum (apud. Laert. X 132) οὐ πότοι καὶ κᾶμοι συνειρόντες . . . οὐδ' ἰχθύων καὶ τῶν ἄλλων ὅσα φέρει πολυτελῆς τράπεζα τὸν ἡδὺν γεννᾶ βίον ἀλλὰ νήφων λογισμός et ipse gloriatur se non toto asse pasci (ap. Senec. epist. II 6, 9) atque ὕδατι μόνον ἀρκεῖσθαι καὶ ἄρω λιτῶ (ap. Laert. X 11; cf. Aelian. var. hist.

IV 13). similia sane iam Timocrates apostata excogitaverat qui eo usque impudentiae processerat ut contenderet αὐτὸν δις τῆς ἡμέρας ἐμείν ἀπὸ τρυφῆς (Laert. X 6), quem secuti sunt multi, inter eos Athenaeus l. s. s. (VII p. 280^a).

LVII

πολλῶν λασκεδόνων λυμάντορες, ἐλπιδολωταί

TEST. Sextus Empir. adv. dogm. V 171 αἱ δὲ τοιαῦται ὑποσχέσεις (stoicorum quales sunt μόνος ὁ σοφός ἐστι πλούσιος, μόνος ὁ σοφός ἐστι καλός) θηρέουσι μὲν τοὺς νέους ἐλπίζει ψυχραῖς, οὐκ ἐτι δὲ εἰσιν ἀληθεῖς. παρὸ καὶ ὁ Τίμων ὅτε μὲν τοὺς ἐπαγγελλομένους τὴν παράδοσιν αὐτῶν ἐπισκώπτει λέγων· «πολλῶν — ἐλπιδολωταί».

λασκεδόνων scripsi: λασκεδόνων libri | ἐλπιδολωταί Meineke philol. XV p. 334: ἐπιδολωταί G, ἐπιδολωταί CR; ἀλπιδολωταί Fabricius; ἐλπιδοδῶται olim Vsener (coll. ἐλπιδοδῶτην in hymn. Apoll. v. 6 ap. Brunck. anal. II p. 518)

COMM. Λασκεδόνων propter doricam formam intolerabile esse intellexit Meinekius qui graviolem corruptelam odoratus est. mihi simplicius et probabilius visum est substituere λασκεδόνων, quod a λάσκω ita derivatum ut ληθεδών a λήθω, τηκεδών a τήκω, ἀλγηδών ab ἀλγέω, ἀχθηδών ab ἀχθέω, alia haud pauca quae conguessit Lobeckius ad Buttmanni gramm. Gr. ampl. II² p. 407; significat vero publice a stoicis prolatae declamationes et promissiones, de quibus antea dixit Sextus. hae cum omnes ad irritum redigantur, stoici earum λυμάντορες i. e. eversores dicuntur, quod miror Zimmermannum progr. Erlang. p. 23 fugisse. ἐλπιδολωταί vero pro ἐλπιδοδολωταί fictum est ex numero eorum compositorum, quae tractavit Lobeckius paralip. gr. Gr. I p. 43 sq.

LVIII

γραμματική, τῆς οὗ τις ἀνασκοπὴ οὐδ' ἀνάθρησις
ἀνδρὶ διδασκομένῳ Φοινικικὰ σήματα Κάδμου.

TEST. Sextus Empir. adv. mathem. I 52 sqq. οὐκοῦν τῶν
χρησιμωτάτων ἢ γραμματιστικῆ (quae in litterarum elemen-
tis versatur). . . . καίτοι δόξαι ἂν τισιν ἐπὶ τῆς ἐναντίας
εἶναι προλήψεως ὁ προφήτης τῶν Πύρρωνος λόγων Τιμων
ἐν οἷς φησι: «γραμματικὴ — Κάδμου». οὐ μὴν οὕτως ἔχειν
φαίνεται. τὸ γὰρ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον οὐκ ἔστι τοιοῦτον
κατ' αὐτῆς τῆς γραμματιστικῆς, καθ' ἣν 'διδάσκεται' τὰ
'Φοινικικὰ σήματα Κάδμου', τὸ 'οὐδεμία ἐστὶν ἀνασκοπὴ οὐδ'
'ἀνάθρησις'. . . . ἀλλὰ μᾶλλον τοιοῦτό φησι: 'διδασκέντι τὰ
Φοινικικὰ σήματα Κάδμου οὐδεμιᾶς ἄλλης παρὰ τοῦτο ἔστι
γραμματικῆς ἐπιστροφῆ', ὅπερ καταστρέφει αὐκ εἰς τὸ ἀρη-
στεῖν ταύτην τὴν ἐν τοῖς στοιχείοις καὶ τῶ δι' αὐτῶν γρά-
φειν τε καὶ ἀναγινώσκειν θεωρουμένην ἀλλὰ τὴν πέριπερον
καὶ περιεργότεραν. ἢ μὲν γὰρ τῶν στοιχείων χρῆσις ἤπειγεν
εἰς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν, τὸ δὲ μὴ ἀρκεῖσθαι τῇ ἐκ τῆς
παρατηρήσεως τούτων παραδόσει, προσεπιδεικνύναι δέ, ὡς
τάδε μὲν ἔστι φωνάεντα τῇ φύσει, τάδε δὲ σύμφωνα, καὶ τῶν
φωνάεντων τὰ μὲν φύσει βραχέα, τὰ δὲ μακρά, τὰ δὲ δίχρονα
καὶ κοινὰ μήκους τε καὶ συστολῆς καὶ καθόλου τὰ λοιπὰ περὶ
ἧν οἱ τετυφωμένοι τῶν γραμματικῶν διδάσκουσιν (deest
aliquid, velut τοῦτο ἀρηστέϊ).

v. 1 τῆς om. C

COMM. Qui litterarum elementa didicit, nihil curat
grammaticam illam doctrinam, in qua excolenda multi
fuerunt stoici insigniter ea opera de scientia promovenda
meriti, sed Timone iudice nihil agentes.

LVIII

ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι·
ᾧρη ἐράν, ᾧρη δὲ γαμῆν, ᾧρη δὲ πεπαῦσθαι.

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 2: λ 379 ᾧρη μὲν πολέων μύθων, ᾧρη δὲ καὶ ὕπνου.

TEST. Athenaeus VII p. 281^d περὶ δὲ Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου τί δεῖ καὶ λέγειν; ὃς ἄντικρυς ἀποδὺς τὸν τῆς ἀρετῆς χιτῶνα ἀνθινὰ μετημφιάσατο καὶ Μεταθέμενος καλούμενος ἔχαιρε, καίτοι γηραιὸς ἀποστάς τῶν τῆς στοᾶς λόγων καὶ ἐπὶ τὸν Ἐπίκουρον μεταπηδήσας· περὶ οὗ οὐκ ἀχαρίτως ὁ Τιμων ἔφη· «ἡνίκ' — πεπαῦσθαι». (Inde Eustathius in Odys. p. 1691, 30 ἔτι ἰστέον, ὅτι Ὀμηρικῶ ζήλω λέγει τις παρ' Ἀθηναίω τὸ «ᾧρη — πεπαῦσθαι», ᾧ σύγκριται καὶ τὸ «ἡνίκ' — ἡδύνεσθαι» φηθὲν ἐπὶ γηραιῷ τρυφερῇ.) Anthologia Palat. X 38 (Anthol. Planud. p. 20 Stephan.) sub lemmate Διονυσίου· «ᾧρη — πεπαῦσθαι».

v. 1 νῦν Ath. anth.: τότε' Eust. || v. 2 ᾧρη δ' ἐράν Eust. | δὲ πεπαῦσθαι anth.: δὲ πάύεσθαι Ath. Eust.

COMM. Ea quae Athenaeus de Dionysio Metathemeno refert petita sunt procul dubio ex Antigono Carystio, qui in eo discrepat a Nicia, quod Dionysium provectum demum aetate luxui se dedisse narravit, secundum Niciam vero (in successionum libris apud Athen. X p. 437°) ille fuit ἐκ νέου πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής. et confirmatur haec Antigoni narratio Timonis versibus, quos probabile est ipsum Antigonum laudasse. singula quaedam de Dionysii intemperantia protulerunt ex eodem Antigono Laert. Diog. VII 167 et Athen. X p. 437° (cf. Wilamowitzius, *Antigonos* p. 126). ceterum vix est, cur moneam primo versu non solum vitam privatam Dionysii peti, sed etiam

ipsius placitorum unicum nobis cognitum, quod Stratocles apud Philodem. Stoic. catal. col. 32, 1 reliquis testibus accuratius ita definiit: τὸν πόνον φευκτὸν εἶναι, τὴν δ' ἡδονὴν <αἰρετ>ὸν (sic Wilamowitzius l. s.) καὶ τέλος. — insignis vero annominatio intercedit inter ἐχρῆν δύνειν et ἡδύνεσθαι; in quibus δύνειν habet occidendi notionem, cum significetur ultima vitae aetas, qua iam non tempus est voluptati se dare sed ὄρη πεπαῦσθαι.

LX

πολλοὶ μὲν βόσκονται ἐν Αἰγύπτῳ πολυφύλῳ
βιβλιακοὶ χαρακίται ἀπείριτα δηριόωντες
Μουσέων ἐν ταλάρῳ.

TEST. Athenaeus I p. 22^a τὸ μουσεῖον ὁ Φλιάσιος Τίμων ὁ σιλλογράφος τάλαρόν ποὺ φησιν ἐπισκώπτων τοὺς ἐν αὐτῷ τρεφομένους φιλοσόφους, ὅτι ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτοῦνται καθάπερ οἱ πολυτιμώτατοι ὄρνιθες· «πολλοὶ — ταλάρῳ». (Eustathius in Odys. [δ 131] p. 1488, 61 ἐν δὲ τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ φέρεται ὅτι Τίμων ὁ σιλλογράφος καὶ τὸ μουσεῖον τάλαρόν ποὺ φησιν, ἐπισκώπτων τοὺς ἐν αὐτῷ τρεφομένους φιλοσόφους ὅτι ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτοῦνται καθάπερ οἱ πολιτιμώτατοι ὄρνιθες· «πολλοὶ — ταλάρῳ».)

v. 1 πολυφύλῳ B Eust. || v. 2 βιβλιακῆ Eust. | χαρακίται Ath., χαρακίται Eust.: παράσιτοι Hecker philol. V p. 434; κορακίτες Gronov. (cf. Langheinrich II p. 4) || v. 3 μουσάων CD Eust.

COMM. Accuratius hos versus unus quoad sciam interpretatus est, princeps sane ille philologorum; Scaliger enim epist. p. 595 haec scribit: '(Timon) μουσεῖον τῶν Ἀλεξανδρέων τάλαρον vocat, qualum, quasillum, cuiusmodi

in quo gallinae ponunt ova aut incubant . . . quia gallinis incubantibus large cibus obsipari solet, inde τὸ μουσεῖον poeta ille mordax τάλαρον vocavit, in quo sophistae grammatici poetae id genus homines opimis honorariis quae a Ptolemaeis percipiebant alebantur.’ vereor tamen ut recte vir eximius (nisus procul dubio Columellae VIII 3 et 7 gallinariorum descriptione) ita statuerit; immo aliunde proficiscor. Alexandriae in regia a Ptolemaeo Philadelpho primum — antea enim paradisi solum vel leporaria nota erant — πάναγρον quod Athenaeo l. s. s. duce dixerim, nostrates ‘Menagerie’ appellant institutum est eo consilio, ut rariora et notabilia animalia peregrina impensis regis capta et undique huc translata in vivariis alerentur et domarentur spectatoribusque ostenderentur et praeberent ut cum Agatharchide loquar (ap. Diodor. III 37) τοῖς εἰς τὴν βασιλείαν παραβάλλουσι ξένοις μέγιστον καὶ παραδοξότατον θέαμα. dixit de hoc Alexandrino θηριοτροφείῳ Iacobsius ad Aelian. hist. anim. III 44, tom. II p. 123 et Lumbroso, *ricerche Alessandrine* p. 85 adn. 15. inter alias bestias etiam pretiosae aves pascebantur et qui totum πάναγρον descripsit rex Ptolemaeus Euergetes II (ap. Athen. XIV p. 654°) praeter alias etiam fasianos commemoravit. (de τάλαρον vocabulo cf. Eustath. l. s. et Columella VIII 3 de vimineis qualis quos in gallinariis imposuerunt disserens.)

Museum igitur Alexandrinum in ipsa regia situm in quo συσσίτια sodalium poetarum, grammaticorum, philosophorum publicis, i. e. regis sumptibus habebantur et undique congesti notabiles in litteris homines congregabantur, Timoni quasi alterum quoddam πάναγρον visum est: ipsi philosophi — nam hos solum dicit (v. Athen. l. s. s.), neque quod post alios credit Wilamowitzius, *Antigonos* p. 167 poetas — tamquam rariores aves in quasillis vel in magno illo Musei quasillo saginantur.

quae scite sunt excogitata eo potissimum tempore quo omnium admirationem illud *πάναγρον* movit.

Philosophos in quotidianis musei conviviis non minus quam philologos, de quibus notum est praeclare egisse Lehrsium in Aristarchi sui diss. III cap. IV, ad doctam garrulitatem se accinxisse et de quaestionibus praepositis acriter inter se altercatos esse sponte patet. neque dubito quin verbis *βιβλιοκοὶ χαραινῖται* eruditi 'doctores umbratiles' castigentur, qui immensa librorum copia stipati — inaudita vero scriptorum multitudine bibliotheca regia tum inclaruit — in museo delitescerent ipsius vitae usum prorsus aspernentur. verbum ipsum vero a Timone fictum cum Schweighausero vol. I p. 180 et Meinekio anal. ad Athen. p. 11 ad *χάραξ* revocaverim (a *χαράττειν* certe derivatum quominus 'scriptores librorum' significare sumas cum Casaubono, impediunt leges grammaticae). atque putaverim ut *χαραινῖται* (?) secundum Hesychium sunt *οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρέβοντες*, sic *χαραινῖται* esse qui libris tamquam vallo circumsaepiti degant: id quod optime quadrat. qui tamen inter Alexandrinos philosophos — enumerat eos post Matterum, *école d'Alex.* p. 119 sqq. Rohdus, *griech. Roman.* p. 208 adn. 4, quibus cum Schwartzio ex Aristaeae epistula p. 48, 20 addendus Menedemus (cf. *mus. Rhen.* XL p. 260 adn. 2) — Musei sodales fuerint, ignoratur.

Sed cur poeta *ἐν Αἰγύπτῳ πολυφύλω* dixit? opinor, quod in nationum isto conciliabulo quod illo tempore Alexandriae potissimum fuit, etiam hoc rarissimum et illa aetate paene intermortuum hominum genus nasci vel aliunde importatum pasci significare voluit.

Ceterum quae de his versibus enarrat Sharpus *hist. Aegypt.* I p. 209 ed. Germ. perdigna sunt, quae animi causa legantur; superavit ille vel ridicula Schoellii commenta (*hist. litt. Gr.* II p. 41 ed. Pind.).

LXI

καὶ τις Ἀρίστωνος γενεὴν ἄπο αἰμύλου ἔλκων

TEST. Laertius Diog. VII 161 οὕτω δὲ φιλοσοφῶν (Ἀρίστων ὁ Χίος, Zenonis stoici discipulus) καὶ ἐν Κυνος-ἀργεὶ διαλεγόμενος ἴσχυσεν αἰρετιστῆς ἀκοῦσαι. Μιλτιάδης οὖν καὶ Δίφιλος Ἀριστῶνιοι προσηγορεύοντο. ἦν δὲ τις πειστικός καὶ ὄχλῳ πεποιημένος. ὄθεν ὁ Τίμων φησὶ περὶ αὐτοῦ· «καὶ — ἔλκων».

γενεὴν Meineke per litteras: γέννης libri quod defendit Schaeferus in Huebner. edit. comment. Diog. vol. II p. 123 adhibita ellipsi eius generis quod ipse dixit ad Bosii ellips. p. 76, γέννης H; γέννην Coraes ἄτακτα III p. 183 | ἀπὸ B P¹ | αἰμύλων omnes editiones: αἰμύλον G Q et Stephan. poes. philos. p. 68, αἰμύλον (corr. ex ἐμύλον) P¹, αἰμύλον H mrg., ἐμύλον B, ὀμύλην H

COMM. Omnia fere ad interpretationem necessaria sup-
peditat locus Laertii supra descriptus: addo tamen homi-
nem persuadendi facultate insignem Σειρῆνος cognomen
tulisse (cf. Laert. Diog. VII 160) et saepissime simili-
tudine ut apprime idonea ad audientium animos commo-
vendos usum esse; unde factum ut eius ὁμοιώματα in
declamationibus usurpata singulari libro colligerentur (cf.
Ritscheliu opusc. phil. I p. 557 sqq. et Hirzelius, Unters.
II adnot. 2 ad p. 31); denique eius scholas a permultis fre-
quentatas esse (cf. L. D. VII 182 quocum consentit Era-
tosthenis testimonium apud Strabonem I 2, 2 p. 15).

LXII

Laertius Diog. IX 69 ἦν πολεμιώτατος τοῖς σο-
φισταῖς, ὡς καὶ Τίμων φησὶν (sic FGHPQ, Τίμωνά φη-
σιν B, Τίμωνά φασιν f).

Sermo est de Eurylocho, Pyrrhonis discipulo neque,
ut Paulius p. 49 editoresque Diogenis opinati sunt, de

Pyrrhone. ceterum post φησίν in *F* lacuna significata est, ita ut recte suspiceris intercidisse Timonis ipsum versum.

LXIII

ἢ τὸν ἀπ' ἀνθρώπων αὐτόσχολον, αὐτολαλητήν,
οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης ἐρίδων τε Φίλωνα.

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 1: φ 364 οἷον ἀπ' ἀνθρώπων (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IX 69 ὁ δὲ Φίλων (Pyrrhonis discipulus) τὰ πλείστα <οί> (οί supplevi, ἐναντῷ add. Cobet) διελέγετο ὄθεν καὶ περὶ τούτου φησίν (sc. Timon; praecedunt enim his verba quae ad fr. LXII adscripti) οὕτως (οὕτως *FPQ*). «ἢ τὸν — Φίλωνα».

v. 1 οὕτως· ἢ] οὕτωςει *B*, οὕτωςει *G* | τὸν ἀπ' ἀνθρώπων *BFHP^sQ* Marcian. 393 Vatic. 140 et *f*: τὸν ἀπάνθρωπον *P¹*, τὸν ἀπάνθρωπον *G* (quod con. Casaubon) | αὐτόσχολον Meineke ad anthol. Gr. p. 150: ἀπόσχολον libri, <καὶ> ἀπόσχολον Casaubon, οἰόσχολον F. Schoell | αὐτολαλητήν *FHPQ* Vatic. 140: αὐτολαλητήν *B*, αὐτολαλητὸν *G*, αὐτολαλητὸν *f* || v. 2 ἐμπαζόμενον *B*, ἐμπαζόμενον *G*, ἐμπαζόμενος Vatic. 140 | ἐρίδωντ' ἐρίδοντα *G* | φίλων *B¹G*, φίλων *B²*; Φίλων ὧς Brunck, Φίλωνος Meineke l. s.

COMM. Agitur apud Laertium inde a media § 68 noni libri de Pyrrhonis discipulis: τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ μαθηταὶ γεγόνασιν ἐλλόγμοι, ὧν Εὐρύλοχος quode narratiuncula quaedam et Timonis versus (fr. LXII) affertur. pergit: ὁ δὲ Φίλων et quae supra leguntur; dein πρὸς τούτοις διήκουσε τοῦ Πύρρωνος Ἐκαταῖός τε ὁ Ἀβδηρίτης καὶ Τιμων ὁ Φιλάσιος κτλ. prorsus igitur fefellit opinio Meinekium, qui haec ad Philonem eristicum spectare credidit et idcirco Φίλωνος coniecit: scepticus est et Pyrrhonis γνώριμος (cf. Laert. IX 67), pariter atque magister (cf. Laert. IX 64) αὐτολαλητής, et ut scepticus contemptor

δόξης et rixarum (cf. fr. XXXII v. 4, XXXVIII v. 2). ad huius igitur philosophi vitam solitariam describendam duo novavit verba Timon *αὐτόσκολον* et *αὐτολαλητήν*: *αὐτόσκολος* vero, ut recte interpretatur Meinekius l. s. est 'qui sibi vacat, non aliis'.

LXIII

Athenaeus VI p. 251^b *Τίμων ὁ Φλιάσιος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν σλλων Ἀριστωνά φησι τὸν Χίον, Ζήνωνος δὲ τοῦ Κιτιέως γνώριμον, κόλακα γενέσθαι Περσαίου τοῦ φιλοσόφου, ὅτι ἦν ἑταῖρος Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως.*

LXV (25 proecd.)

*ἐν δὲ πλατυσμὸς
πουλομαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο*

HOMERI DETORTVS VERSVS

in v. 2: η 216 οὐ . . . κέντερον ἄλλο

TEST. Athenaeus XIII p. 610^b *καὶ ὁ Τίμων δὲ ἔφη· «ἐν — ἄλλο».*

v. 1 ἐν A || v. 2 πολυμαθημοσύνης A | οὐκε, νεώτερον A

COMM. Πλατυσμὸς est iactatio; sed dici nequit utrum usitata *παρονομασία* Timon Platonem pupugerit an alium dogmaticum philosophum. Platonem cogitavit etiam Bergkiius de reliqu. com. antiqu. p. 180, nisi fortasse Hippon eis tangeretur. paucis enim ante Athenaeus narraverat Hipponem τὸν ἄθειον dixisse 'πουλομαθημοσύνη τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν'. Meinekius tamen exerc. in Ath. II p. 33 (= anal. p. 292) statuit falso Timonis versum Hipponi adscriptum esse, quod mihi quoque arridet. atque aliquatenus et confirmatur et accuratius definitur haec opinio

eo quod haud male nunc (in Lyr. Gr. edit. quarta II p. 259) Bergkius coniecit, versum illum Hipponium petatum esse ex epigrammate quod ab ipso Hipponio compositum esse narrat Clemens Alex. protrept. 48, sed ab alio quo ad ridendum philosophum factum esse apparet.

FRAGMENTVM DVBIVM

LXVI (67 proecd.)

σιρός.

Tzetzae *περὶ τῶν εἰς ῥοσ κανών* ap. Bernhady. adnot. ad schol. Dionys. Perieg. p. 1010 *συλλογράφος δὲ τις τὸ σι* (id est τὸ σι in voce σιρός ab optimis scriptoribus correptum) *μακρὸν γράφει, ἢ τῷ* (correxi pro τὸ) *ῥῶ δοκεῖ μοι τοῦτο μηκύναι τάχει. ἢ συλλογράφος νῦν ὁ Ξενοφάνης (Ξενοφάνης cod.) ἐστὶ καὶ ὁ Τίμων καὶ ἑτεροί.*

FRAGMENTVM SPVRIVM

LXVII (66 proecd.)

Eustathius in Odys. (δ 450) 1505, 2 *ὅτι τὰς ὄψεις ὁ οἶνος πλανᾷ, ὡς φησὶ Τίμων, δειχθήσεται πον ἐν τοῖς ἐξῆς.*

Haec addit Eustathius postquam Menandri versibus ex Athenaeo X p. 442° allatis sed ne recte quidem intellectis ebrios sibi *πολυκεφάλους* videri demonstrare studuit. ea a Timone abiudicanda esse dudum nullus dubitavi: sed diu origo permiri erroris me fugit, donec vidi paululum infra apud Athenaeum X p. 445° post Timonis frg. XXXXVI quod ipsum ex epitoma iteravit episcopus (v. supra) haec verba scripta esse: *ὅτι δὲ τὸ μεθύειν καὶ τὰς ὄψεις ἡμῶν πλανᾷ, σαφῶς ἔδειξεν Ἀνάχαρσις δι' ὧν εἴρηκε.* somnulentia igitur sola Eustathii factum est ut Timonis nomen antea lectum etiam ad haec verba transferret (quod sane coniectando assequi nemo poterat).

XENOPHANIS SILLORVM RELIQVAE

I (27 Karst.)

ἔστᾱσιν δ' ἐλάτης <βάκχοι> πικινὸν περὶ δῶμα.

HOMERI DETORTVS VERSVS

η 88 al. πικινὸν δόμον

TEST. Scholia Aristoph. Equit. v. 406 Βάκχον οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια βάκχους ἐκάλουν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς κλάδους οὓς οἱ μύσται φέρουσι· μέμνηται δὲ Ξενοφάνης (sic corr. Kuester pro Ξενοφάντης) ἐν σίλλοις οὕτως· «ἔστᾱσιν — δῶμα». (inde Eudocia c. 215 περὶ Βάκχου p. 248, 2 Flach.)

ἔστᾱσι libri: corr. Kuester | ἐλατῶν πικινοὶ περὶ δῶματα <βάκχοι> Lobeck Aglaoph. p. 308 not. i (quod corruptit in ἐλατῶν πικινῶν π. δ. β. Mullach philos. Gr. I p. 107) | ἐλάτης <βάκχοι> (coll. Eurip. Bacch. 98 ἐλάτας κλάδοι) scripsi: ἐλάτια schol. pleraque et Eudoc., ἐλάτη schol. V, ἐλάτε schol. Θ

II (7 Karst.)

πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδος τε
 ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ φόβος ἐστίν,
 κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεῦειν·
 ὧς πλεῖστ' ἐφθέγγαντο θεῶν ἀθεμίστια ἔργα.

TEST. Sextus Empir. adv. dogm. III 193. *ἔνθεν καὶ ὁ Ξενοφάνης διελέγγων τοὺς περὶ Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον φησὶ* «πάντα — ἀπατεύειν». Idem adv. mathem. I 289 *Ὅμηρος δὲ καὶ Ἡσίοδος κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη «ὡς πλείσι' — ἔργα», «κλέπτειν — ἀπατεύειν».*

v. 4 ὡς scripsi (ὡς Fabricius): ὃς libri, οὗ Stephanus, καὶ Karsten p. 43 | ἐφθέγγετο libri: corr. Fabricius

COMM. Hos quattuor versus sic continuavit Karstenus ut alterum Sexti testimonium secutus v. 4 ante v. 3 poneret: sed sive ὡς sive οὗ scribis hiat oratio, neque bene procedet, si violenter cum Karsteno ὃς mutaveris in καὶ, neque per se probabile versum tertium priore loco a Sexto omissum esse. satius igitur duxi, prioris loci testimonium integrum servare et conicere in altero testimonio versus 3 et 4 locum mutasse, ita ut v. 4 demonstrativo adverbio ὡς proposito Homericā ratione breviter comprehendatur sententia accuratius antea explanata.

III (17 Karst.)

*πὰρ πυρὶ χρῆ τοιαῦτα λέγειν χειμῶνος ἐν ᾧρη
κλίνη ἐνὶ μαλακῇ κατακείμενον, ἔμπλεον ὄντα,
πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρῶγοντ' ἐρεβλίνθους·
τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόσα τοι ἔτη ἐστί, φέριστε;
ὅ πηλίκος ἦσθ' ὄθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο;*

HOMERI VSRPATI VERSVS

in v. 1: η 154 *πὰρ πυρὶ*

in v. 2: χ 196 *ἐόνῃ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος*

X 504 *ἐόνῃ ἐνὶ μαλακῇ θαλάσσης ἐμπλησάμενος κῆρ*

in v. 4: α 170 *τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν;*

Z 123 al. *τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε;*

TEST. Athenaeus Π p. 54° *Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐν παρωδίαις* (sic corr. pro *παρωδαῖς* Menagius ad Laert. Diog. IX 18)· «*πάρ — ἀφίκετο*». (unde Eustathius in *Piada*. [N 589] p. 948, 40 *ἐρεβλίνθων δὲ μνεῖα καὶ παρὰ Ξενοφάνει ὡς χρηστῶν ὄντων ἐν συμποσίῳ· φησὶ γὰρ· «πίνοντα — ἐρεβλίνθους*».)

v. 2 *κλίη ἐνὶ* Meineke anal. ad Athen. p. 28: *ἐν κλίῃ libri*
|| v. 3 *ἐπιτρώγοντ'* Coraes et Meineke l. s.

COMM. Ad dictionem *πάρ πυρὶ* (v. 1) cf. exempla a Bernaysio *ges. Abhandl.* I p. 200 adn. 1 congesta. — Quaestionem v. 5 ad Xenophanem ipsum spectare, qui iuvenis quinquevicenarius patriam fugit dudum intellectum est: sagaciter nunc Harpagi incursum significari coniecit Vngerus philol. XLIII p. 215 sq.

III

ἐξ ἀρχῆς καθ' Ὅμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες

HOMERI VSVRPATVS VERSVS

α 188 al. *ἐξ ἀρχῆς* (eadem versus sede)

TEST. Herodianus *περὶ διχρόνων* p. 366 Lehrs. (Cramer. an. Oxon. III p. 296), Choeroboscus dict. in Theodos. can. p. 566 Gaisf. (Cramer. an Oxon. IV p. 415), Draco Straton. p. 33 ed. Hermann. *τὰ εἰς σὶ λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἐστήκασι, βεβασιλεύκασι, τετύφασι, γεγράφασι, νενοήκασιν. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτοις συστολὰς ποιοῦνται, ὡς παρὰ Ξενοφάνει· «ἐξ — πάντες*».

ἐξ ἀρχῆς, καθ' Ὅμηρον, ἐπεὶ interpunxit Schneidewinus in Caesaris diar. antiqu. 1848 p. 740 | Meinekio quiddid ab istis grammaticis affertur, ut paenultimam syllabam terminationis

ασιν aliquotiens correptam fuisse doceant, corruptelae suspectum habenti Xenophanes *δεδάασιν ἄπαντες* videtur scripsisse, idemque iam proposuit Cobetus in praefat. Gaisfordi ad edit. Etym. Magn. p. 8; sed cf. Nauckius *Mélanges Gr.-Ro.* V p. 170 (= *Bull. de l'Acad. imp.* XXX [1885] p. 75)

COMM. Permire a Xenophane irrisam esse dictionem Homericam *ἐξ ἀρχῆς* putavit Schneidewinus l. s. refutatus a Welckero epici cycli I p. 186 et 458, quocum Sengebuschius *Homer. diss.* I p. 131 rectissime statuit, Xenophanem aegre tulisse, quod pueri in ludis Homero maxime legendo et discendo exercerentur; inde enim fieri ut omnes pravas de dis opiniones concipiant.

V (?)

Gellius Noct. Att. III 11, 2 *alii Homerum quam Hesiodum maiorem natu fuisse scripserunt in quibus Philochorus et Xenophanes.*

COMM. Apparet Gellium hanc memoriam omnem e Philochoro petisse, optimo sane auctore; nescio vero in quo carmine probabilius statuatur Xenophanem de Homeri Hesiodique aetate iudicasse quam in sillis. ad *κλίσιν Κολοφῶνος* Odofr. Muellerus *hist. litt.* I^a p. 142 adn. 1 refert, cum alii ex sola nominum in fragm. II colloca-tione Xenophanis sententiam derivatam esse — me iudice satis improbabiler — contendant (cf. *Hesiod. ed.* Goettling-Flach. p. XXI).

CRATETIS SILLORVM RELIQVIAE

I (4 Bergk.)

καὶ μὴν Στίλπω^ν εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
 ἐν μεγάροις, ὅθι φασὶ τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
 ἔνθα τ' ἐρίξεσκεν, πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
 τῆν δ' ἄρετῆν παρὰ γράμμα διαώκοντες κατέτριβον.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: λ 582 καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
 in v. 2: B 783 ἐν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς
 in v. 3: Θ 537 πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι (eadem v. sede)

TEST. Laertius Diog. II 118 (postquam narravit tria faceta apophthegmata quibus Stilpon Cratetem acerbè derisit) καὶ τὸν (Κράτητα) αἰδεσθέντα παρωδήσαι εἰς αὐτὸν οὕτω· «καὶ μὴν — κατέτριβον». (Hesychius Mil. c. 63 p. 50, 20 Flach. καὶ ὅς παρωδήσας εἶπεν εἰς αὐτὸν οὕτω· «καὶ μὴν — κατέτριβον».)

v. 1 καὶ μὴν καὶ Στίλπω^ν εἰσίδον Laert. f | χαλέπ' etiam Laert. P^s: χαλεπ' Laert. P¹Q, χαλεπὸν Laert. H, κρατερ' Laert. F | ἄλγε' Laert. GHPQ: ἄλγεα Laert. F, ἄλγη Laert. B, ἄλθε' Laert. V || v. 2 μεγάροις Laert. libri: Μεγάροις Laert. vulg. Hes. | τυφωέος Laert. libri: Τυφωέος Laert. vulg. Hes. || v. 3 ἐνθ' ἀτερίξεσκε V | ἐνθα τ' GHP^s: ἐνθε τ' Laert. BP¹Q, ἐνθεν τ' Hes. B, ἐνθ' ἄρ' (ρ' corr. in τ') Laert. Ottob. 355 | ἐρίξεσκεν Laert. B: ἐρίξεσκε Laert. cet. Hes. | αὐτὸν Laert. V || v. 4 διαώκοντες Laert. A et f

COMM. Multi aculei latent in his versibus, quibus aequalem clarissimum Stilponem petiit Crates. primum enim *τυφωεύς* in altero versu non Typhonem significat ut in exemplo Homerico sed novata a Cratete potestate 'hominem superbientem': neque obstat quod *τύφος* priorem productam habet, nam verbi *τύφω* radix ipsa brevis est (*τέθύφα*, *ἐτύφη*) et ab epicis correpta prima verborum *Τυφωεύς*, *Τυφάων* Atticis producitur in *Τυφῶς* et *Τυφών*. dein reliqua omnia ambigue sunt dicta. nihili quidem est, quod opinabatur Orellius ad Hesych. Miles. p. 52 Megara Attica confusa esse a Cratete cum Megaris Siculis ad Aetnam situs, sed una ex parte revera intellegenda sunt Megara Attica, ubi Stilpon habitavit. tum versus proximi sat probam et perfectam obiter inspicienti hanc praebent sententiam: 'Stilpon eiusque asseclae de virtute re ipsa neglecta verbo tenus disputaverunt' (cf. Luciani *κατατριβειν τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα*); quo probato *διώκειν* est 'exponere'. atque verum est Stilponem etiam ethicis rebus operam navasse (cf. Senec., epist. mor. I 9, 1 et 3). sed nondum dispicis cur Stilpon gravibus doloribus afflictus sit, cur eius *εὐναί* commemorentur: quod ipsum patebit patefactis obscaenis facetiis quae insunt in v. 4. nam *τὴν ἀρετὴν παρὰ γράμμα* verbis significatur vocem *ἀρετὴν* detorquendam esse ex ratione *παραγράματος* notissimi annotationis generis (similiter lusit iisdem verbis *παρὰ γράμμα* usurpatis Numenius anth. Pal. XII 28). qua ratione si *ἀρετὴν* verteris, evadet *ἐτάρην* 'meretrix' (cf. Athen. XIII p. 571° ubi Meinekius certa emendatione *ἐταρῶν* restituit). hanc igitur *διώκοντες κατέτριβον* Stilponei mutata verborum significatione, nam *διώκειν* nunc est 'equitare' et *κατατριβειν* in rebus obscaenis sollemne est (cf. Pollux VII 39 ἢ *κατατετριμμένη ἐταίρα*); iam etiam *εὐναί* et *χαλέπ' ἄλγεα* comprehenduntur. comprobatur vero haec sententia eo quod Stilponem mulierosum fuisse constat

(cf. Cic. de fato 5, 10) inprimisque favisse meretrici cui-
dam cui nomen *Νικαρέτη* erat (cf. Laert. Diog. II 114;
Athen. XIII p. 596^a); quo quanto facetior reddatur iocus
elucet.

II (6 Bergk.)

καὶ μὴν Μικκύλου εἰσεῖδον
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναικὰ τε συγξαίνουσαν,
τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῆτι.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: λ 593 *καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα*
in v. 3: μ 257 *χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῆτι*

TEST. Plutarchus de vit. aere al. c. 7 p. 380° *οὐχ*
ὀρθῶς, ὡς πολλὰ μὲν γῆ παρέχει, πολλὰ δὲ θάλαττα (quibus
recte usurpatis sine aere alieno vivere possis); «*καὶ μὴν*
— *εἰσεῖδον*», φησὶν ὁ Κράτης, «*τῶν — δημοτῆτι*».

v. 1 *Μικκύλου* scripsi coll. Moscho I 13 et Inscr. Gr. I
n. 1706, 2: *Μίκκυλον* Duebner et codex Parisinus apud Xy-
landrum, *Μίκκυλον* vulgo; accentum (quode cf. etiam Ritschl
proleg. Thom. mag. p. CXIV et Lobeck prol. pathol. p. 122)
correxerit Bast epist. crit. p. 243^a sqq. (cf. Herod. I p. 163, 14
et 164, 4 Lentz.) | supplet versum ex Homericō exemplo *κρατέρ'*
ἄλγε' ἔχοντα Xylander int. lat.

COMM. Miccyclus philosophus ignotus: videtur tamen
non solum e Cratetis sillorum natura sed etiam e conexu
sententiarum qui apud Plutarchum extat efficiendum esse,
Miccyllum hominem philosophum, litteris certe insignem
non minus fuisse atque Cleanthem quem similiter operas
praebendo vitam tenuisse addit statim Plutarchus. itaque
vix videtur idem fuisse atque egenus et innocens homo-
nymus cuius epitaphium conscripsit Callimachus epigr. 18

(anthol. Palat. VII 460) vel sutor ille pauper quem in duobus dialogis (cataplo et gallo) prodeuntem facit Lucianus. quo vero consilio *Μίκκαλον* musicum apud Aristot. Anal. pr. I 33 commemoratum Bergkius ad hoc fr. afferat, me latet. — quodsi coniciat aliquis, ne proprium quidem nomen esse *Μικκύλον* sed adiectivum et in altera quae nunc deest parte hexametri intercidissee nominis significationem, respondendum est et *μικκός* et *μικκύλος* doricae solum quantum sciamus esse dialecti.

De genetivo partitivo *ἐρίων* cf. quae Meinekius Com. Gr. II p. 271 disputavit.

III (5 Bergk.)

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρετρῆ

TEST. Laertius Diog. II 126 φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι· ὅθεν αὐτὸν Κράτης (σωκράτης V) παρωδῶν φησι· «Φλιάσιόν — Ἐρετρῆ». (Hesychius Mil. c. 44 p. 35 Flach. ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησι· «Φλιάσιον — Ἐρετρῆ».)

Φλιιάσιον Wilamowitz, Antigonos p. 96; Φλιάσιον Roeper philol. IX p. 18 | τϵ B | γαῦρον Fl. Christianus ad Hesych. | Ἐρετρῆ Bergk: Ἐρέτην libri

COMM. Arcta familiaritate fortasse vel amore (Laert. VI 91) inter se coniuncti amici Asclepiades Phliasius et Menedemus Eretriensis (Athen. IV p. 168^a; Laert. Diog. II 129. 131. 132) Stilponis discipuli (Laert. II 126) uno versu comprehenduntur a Cratete aequali, contra quem — si narratiunculis credere licet — Menedemus bis satis inimice egit (cf. Laert. VI 91; II 131). Ceterum male correpta altera syllaba in *Φλιάσιον*.

III (7 Bergk.)

Πήρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιόρρτον οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μάργος παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνος ἐπαγαλλόμενος πυγῆσιν·
5 ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους.
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων,
οὐχ ὄπλα κέκτηνται περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: τ 172 Κρήτη τις γαί' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ

in v. 2: τ 173 καλὴ καὶ πείρα, περιόρρτος·

in v. 4: B 462 ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσι (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. VI 85 τούτου (Cratetis) παλ-
γνια φέρεται τάδε· «πήρη — δόξης». Demetrius de elo-
cut. § 259 p. 318, 3 Sp. ἐστὶ πολλαχοῦ ἐκ παιδείας παρα-
μεμυγμένης δεινότης ἐμφαινομένη τις, οἶον . . . πᾶς ὁ
Κυνικὸς τρόπος, ὡς τὰ Κράτητος· «πήρη — τύφῳ».
Appuleius de mag. c. 22 *quam (peram Crates) postea
comperta utilitate etiam carmine laudavit flexis ad hoc
Homericis versibus, quibus ille Cretam insulam nobilitavit.
principium dicam, ne me haec ad defensionem putes con-
finxisse: «πήρη — πείρα». iam <mittam> (addo; <omitto>
iam O. Iahn) cetera tam magnifica; quae si tu legisses,
magis mihi peram quam nuptias Pudentillae invidisses.*
Clemens Alex. paedag. II 10, 93 p. 83, 43 Sylb., 226
Pott. οὐ γὰρ εἰς τὴν Κράτητος πήραν μόνον (sic pro
μόνην coni. Meineke in Iahni annal. philol. vol. 87 p. 370),
ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ οὐ μωρὸς
παράσιτος, οὐδὲ λίχνος πόρνος πυγῆ ἀγαλλόμενος,
οὐ δολερὰ πόρνη, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς
(ἦττον sive δοῦλον perperam addit Meineke l. s.) θηρίων.

v. 1 κρήτη τις Ap. | πόλις ἔστι Laert. Ap. (Clem.): γαῖ ἔστι Dem., πολιή 'στι Moser in Daubii et Creuzeri stud. vol. VI p. 325 | οἰνοπι πόντω Laert. Vindob. 106 | ΤΤΦωΤωΝΤω (i. e. τύφω πόντω minime quod voluit O. Iahn τύφω omitto) Ap. cod. Flor. uterque et Victor. || v. 2 περιρρυτον οὐδέν scripsi: περιρρυτος (περίρρυτος Laert. B et P [sed in hoc m. 1 alterum q sprscr.]) οὐδέν libri; περιρρυπος· οὐδέν H. Stephanus || v. 3 εισπλεῖ μωρὸς ἀνήρ παρασίτος Laert. F | μάργος scripsi: μωρὸς libri || v. 4 πόρνη ἐπαγαλλομένη Meineke philol. XV p. 335; poteris πόρνος τις ἀγαλλόμενος | πόρνος Bergk in Lyric. Gr. edit. tert. coll. Clem. l. s.: πόρνης libri | ἐπαγελλόμενος Laert. f, ἐπαγαιόμενος dubitanter Meineke l. s. || v. 5 θυμόν Laert. H (θύμον corr. ex θυμόν P) || v. 6. 7 ἀλλήλους· περὶ τούτων οὐχ ὄπλα κέκτηνται· περὶ κέρματος libri: interpunctionem corr. Bergk; ἀλλήλους· ἐπὶ τούτοις οὐχ ὄπλα κέκτηνται, ἐπὶ κέρματι δ' Meibom || v. 7 οὐδ' Bergk | κέκτηνται mihi suspectum | οὐ] ἦ Meibom

COMM. Paucis quae nunc in his mutavi defendam. v. 2 οὐδέν ἔχουσα neque post πλείω dictum ferri potest neque cum v. 5 concordat. itaque pera nequit contendi omnino habere nihil, sed solum certae cuiusdam rei nihil; quae qualis sit ex natura placitorum huius sectae patet: luxuriae nihil habet vel abundantiae. idcirco scripsi περιρρυτον οὐδέν ἔχουσα, quod Homericō versu detorto idem valere voluerit Crates atque dixit Plutarchus Per. 16 οὐδενὸς περιρρέοντος. sic simul alterum mendum sustulimus. nimium vero est, quod intolerabile sane περιρρυτος traditum mutarunt in περιρρυπος; squalorem hoc potissimum tempore cynici fortasse pro nihilo, sed non pro laudabili vitae decore duxerunt. — Pergitur autem optime ad procul habendum id genus hominum quod ad omnem luxuriam advolare solitum est, parasitorum et cinaedorum. sed stultos esse parasitos quis audivit vel crediderit? perlustres longam epithetorum seriem, quam congressit nuper parasitorum descriptor verissimus et elegantissimus

Ribbeckius in act. soc. Lips. vol. XXI (phil.-hist. cl. vol. IX) p. 18 sq.: omnibus una subest notio, quae verbo *μάργος* accurate declaratur; quod nos reposuimus. — Denique ultimus versus nondum persanatus videtur: me certe fugit, quomodo possit *ὄπλα κέκτηνται* coniungi cum verbis *περὶ κέρματος* et *περὶ δόξης*; sententia necessaria hoc loco est: 'neque de pecunia neque de dogmaticorum placitis unquam rixae existunt'; itaque *ὄπλα κινεῖται* potius vel tale quid expectes.

Peram cum reliquo mendicorum vestitu primus in Cynicam sectam invexisse Antisthenes perhibetur ab optimis testibus Diocle et Neanthe (apud Laert. VI 13); inde a Diogene certe cynici stipe collecta victitarunt, contenti sane cibo simplicissimo, quo vesci solebant homines pauperes de infima plebe velut milites, nautae, alii, qualem duobus verbis praeter alios descripsit Lucianus saturn. epist. 1 § 21 *ἄρτων ἐμπεπλησμένοι . . . κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρόμμνον ἐπιτρώγοντες*. in deliciis Graeci potissimum *σπόροδα καὶ κρόμμινα* habuerunt, quorum quanta copia a Xenophontis militibus consumpta sit quis non mirabundus in Anabasi legit? (cf. etiam quae congressit Blümnerus in Hermanni antiqu. Gr. privat. p. 25 adn. 2.) etiam ficus in Graecia vilissimae erant (cf. ibid. adn. 4). talia igitur semper pera ferebat vacua omni luxu. inde videtur exorta paullo audacior imago, qua usus Crates peram adscita Homericæ Cretae descriptione cum terra quadam comparavit, quae iacet in medio philosophorum fastu. hunc servato Homericō epitheto *ὄνοπα* vocat ad significandam caliginem menti obfusam similiter atque Timon fr. VII v. 1 *σκιερῶ ἐνὶ τύφῳ* scripsit. ipsi vero cynici tum soli *εὐφρον* nihil curarunt, immo *Ἀντισθένης τὴν ἀτυφίαν τέλος ἀπέφηνε* (Clem. Alex. strom. II 21 p. 190, 34 S., p. 498 P.)

V (8 Bergk)

οὐδέ τι <σοί γε> συνέμποροί εἰσι, φίλυβρι
<Ἡδονῆ>.

TEST. Clemens Alex. strom. II 20, 121 p. 177, 44
Sylb., 492 Pott. ὃ τε Θεβαῖος Κράτης· 'τῶν δέ', φησι,
'κράτει κτλ.' (fr. 3 Bergk.). «οὐδέ — φίλυβρι».

v. 1 οὐδέ τι scripsi: οὐδ' ἔτι libri, οὐδ' εἴ τι Sylburg | σοί
γε add. Bergk, τοί γε Hartung | συνέμπορόν ἐστι Sylburg | φίλυ-
βρεις Hartung || v. 2 Ἡδονῆ add. Bergk, qui hoc verbum etiam
initio ipsius versus primi suppleri posse postea adiecit

COMM. Haec arcte cohaerent cum fr. III, ut recte
perspexit Bergkius; pergitur enim in describendis cynicis;
sed non probo eundem qui nunc haec temptat: 'nisi forte
coaluit hoc fragmentum cum fr. 3 v. 2. 3 ut sit scri-
bendum

οὐθ' ὑπὸ χρυσεῖων δουλούμενοι, οὐθ' ὑπ' ἐρώτων
τηξίποθων, οὐδ' εἴ τι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι
ἦδονῆ ἀνδραποδάδει κτλ. (v. fr. 9 [= VI h. coll.]).

nam fr. 8 potuit commode hos duos versus continuo ex-
cipere'. quibus oppono primum admodum male post
δουλούμενοι iterari ἀδούλωτοι, deinde vero versum illum
pentametrum, qui in fr. 3 antecedit duos versus huc
tractos, sine ulla probabilitatis specie ab eis seiungi.

VI (9 Bergk.)

ἦδονῆ ἀνδραποδάδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκναπτοι
ἀθανάτην βασιλείαν ἐλευθερίην [τ'] ἀγαπῶσιν.

TEST. Clemens Alex. strom. II 20, 121 p. 177, 48
Sylb., 493 Pott. (post testimonium ad fr. V adscriptum)

καὶ τὸ ὄλον ἐπιλέγει (Κράτης): «ἡδονῆ — ἀγαπῶσιν». Theodoretus Gr. aff. cur. XII 50 p. 172, 52 αὐτοῦ (Κράτητος) γὰρ δὴ ὅδε ὁ λόγος: «ἡδονῆ — ἀγαπῶσιν».

v. 1 ἀνακτοι libri quod recte defendit Dindorfius (coll. Hesych. s. v. et Stephani thesaur. s. v.): ἀναμτοι Theod. || v. 2 ἀθάνατον et ἐλευθερίαν libri: correxi | τ' del. Bergk

COMM. Continuatur descriptio cynicorum; libertas ipsa est regina caelestis ab illis adamata, ut dixit Cratetis magister Diogenes (apud Laert. Diog. VI 71) τὸν αὐτὸν χαρακτηῖρα βίου διεξάγειν ὄνπερ καὶ Ἡρακλῆς, μηδὲν ἐλευθερίας προορίων.

BIONIS SILLORVM RELIQVIAE

I

ὁ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενές, ὀλβιότυφε,
τῆς ὑπάτης ἔριδος πάντων ἐμπειρότατ' ἀνδρῶν

HOMERI DETORTI VERSVS

in v. 1: Z 55 al. ὁ πέπον (eadem versus sede)

Γ 182 ὁ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον

in v. 2: A 146 πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν (eadem versus sede)

TEST. Laertius Diog. IV 52 εὐφυνῆς γὰρ ἦν παραφθῆσαι
(Bion)· ὁ δὲ ἐστὶν αὐτοῦ καὶ ταῦτα· «ὦ — ἀνδρῶν».

COMM. Archytas Tarentinus petitur propter musicam doctrinam, qua excolenda ille unus omnium maxime inter Pythagoreos excelluit: cf. Ptolem. harm. I 13 p. 31 Wall. Ἀρχύτας ὁ Ταραντίνος μάλιστα τῶν Πυθαγορείων ἐπιμεληθεὶς μουσικῆς (vide etiam Porphy. in Ptolem. I 13 p. 313 W. et Boeth. de instit. music. V 17 p. 368, 9 Friedl.). conscripsit ille singularem de musica librum (cf. Porphy. in Ptolem. I 5 p. 267 W.), cuius initium servatum est non solum apud Nicomachum Geras. arithm. isag. I 3, 4 p. 6, 16 Hoch. et aliqua ex parte iteratum apud Theonem Smyrn. music. p. 74 ed. Bulliald., sed quod vel Hochium fugit multo amplius apud Porphyrium in Ptol. I 8 p. 236 qui disertis verbis addit Ἀρχύτα τοῦ Πυθαγορείου οὗ μάλιστα καὶ γνήσια λέγεται εἶναι τὰ συγγράμματα. in eo praeter alia scitu dignissima exposuit geometricam, arithmeticam, musicam disciplinas inter se cognatas

(ἀδελφεά) esse. idem videtur peculiarem *περὶ ἀυλῶν* librum composuisse (Athen. IV p. 184°), quem tamen quidam voluerunt ad Mytilenaeum cognominem (quode vide Laert. Diog. VIII 82) referre. utut est, Pythagoreus — quoad ex Ptolemaei et Porphyrii testimoniis iudicari potest — egit potissimum de diastematis (in Ptolem. I 5 p. 267), quae tria agnovit *ἐναρμόνιον, χρωματικόν, διατονικόν* (Ptol. I 12 p. 32 et in Ptolem. I 12 p. 310; Boeth. l. s.): et studuit potissimum τὸ κατὰ τὸν λόγον ἀκόλουθον διασώζειν, οὐκ ἐν ταῖς συμφωνίαις μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν τετραχόρδων διαιρέσεσιν ὡς οἰκείοις τῇ φύσει τῶν ἐμμελῶν ὄντος τοῦ συμμέτρου τῶν ὑπεροχῶν (Ptol. I 12 p. 31 et in Ptol. I 12 p. 313): in qua doctrina explananda multis de ratione quae inter ὑπάτην, παραπάτην, παρανήτην, νήτην reliqua intercederet disseruit. inde igitur factum ut τῆς ὑπάτης ἔριδος ἐμπειρότατος dictus sit a Bione: varie enim de his inter musicos, Archytam potissimum et Aristoxenum disputabatur (cf. Boethius l. s. V 16—18). quamquam haec quoque — ut recte intellexit Rossius comm. Laert. p. 82 — ambigue innuunt eum summarum rixarum peritissimum fuisse.

Ceterum vel hoc brevissimo fragmento evincitur Timone non minus audacem verborum fabricatorem fuisse Bionem: ὀλβιόνυφος bene factum est ad normam Homericī ὀλβιοδαίμων (ut Amphis helluonem ὀλβιογᾶστορα dixit); sed ψαλληγενής ad exemplum verbi μοισηγενής (vel μελισηγενής, ut est apud Apollonium Rhodium) infelicitate novatum ut significaretur homo ad psallendum natus. videtur vero his epithetis acerbe perstringi homo philosophus de rebus gravissimis mathematicis, physicis, ethicis dogmatica securitate (ὀλβιόνυφος) disserens, cum natus factusque sit ad musicam exercendam, sed nequaquam ad rerum veritatem investigandam.

I INDEX VOCABVLORVM

QVAE APVD SILLOGRAPHOS TANTVM REPERIVNTVR
ET MAXIMAM PARTEM AB EIS NOVATA SVNT

(voces emendatione restitutas significavi asterisco addito; voca-
bula quorum sola potestas novata est cancellis saepsi)

VOCABVLA TIMONEA

<p>αἰνικτής (non αἰνική) fr.
XXVIII v. 2</p> <p>ἀκριβολόγος fr. L v. 2</p> <p>ἀκρίλιστος fr. XXX; XXXXVIII
v. 2</p> <p>ἀμφίνοος fr. II v. 2</p> <p>ἀμφοτερόβλεπτος fr. XXXXV
v. 2</p> <p>ἀμφοτερόγλωσσος¹⁾ fr. V v. 1</p> <p>ἀνάθησις fr. LVIII v. 1</p> <p>ἀνάλιστος fr. XXXXII</p> <p>ἀνασκοπή fr. LVIII v. 1</p> <p>*ἀπερισσοτρόφος fr. XXXXIII
v. 3</p> <p>ἀπλήστοινος fr. XXXXVI v. 3</p> <p>ἀρρηθμοπότης fr. XXXXVI v. 2</p> <p>*ἀρύταινα (non ἀρύταινα) fr.
XXXVI v. 3</p> <p>ἀστρονόμημα fr. VI</p> <p>αὐτολαητής fr. LXIII v. 1</p> <p>*αὐτόσχολος fr. LXIII v. 1</p> | <p>ἀφροσιβόμβαξ fr. XXVIII</p> <p>γῆς adiectivum fr. III v. 1</p> <p>γραμμαδοδασκαλίδης fr. LV v. 2</p> <p>δειπνομανής fr. XXX</p> <p>εἰκαισύνη fr. XXXXIII</p> <p>εἰρανευτής fr. L v. 3</p> <p>*ἐλπιδολογαί fr. LVII</p> <p>ἐμμενής adiectivum fr. VIII
v. 1</p> <p>ἐννομολέσχης fr. L v. 1</p> <p>ἐπαιδιός (non ἐπαδιός²⁾) fr. L
v. 2</p> <p>*ἐπινοκαστής fr. XXVIII v. 1</p> <p>ἐπιλήπτωρ fr. V v. 2</p> <p>ἐρισμός fr. XXXXI v. 3</p> <p>*εὐμνηθήριστος fr. XXXV v. 3</p> <p>ἡδονοπλήξ fr. VIII v. 4</p> <p>[ἠθολόγος <i>de ethicis disputans</i>
fr. LI v. 2]</p> <p>*Ἰσοκράγος fr. VII v. 2</p> <p>λαβάργγυρος fr. XI</p> |
|---|--|

1) hoc vocabulum per Timonis versum etiam recentioribus Byzantinis cognitum iuberet adhibuit Eustathius velut in Odys. p. 1440, 35.

2) sed Bibliorum interpretes Graeci ἐπαιδιός semper scripserunt ut ἐπαιδιή.

- [λαξός *poruli perpolitor* fr. L v. 1]
 *λασκεδών fr. LVII
 *λεσχίη fr. II v. 2
 (*λεσχομάχη [? ?] fr. XXXIII v. 2)
 ληκητής fr. XXXXVIII v. 2
 λιγύγλωσσος fr. XXXXVIII v. 2
 λιχνόγραυς fr. VIII v. 1
 [μυκτηρ *cavillator* fr. L v. 3]
 μωλυτής fr. XXI v. 2
 Νείκη *dea* fr. XIII v. 2
 νομοθήκη fr. XXXII v. 4
 νώσις (non νόησις) fr. III v. 2
 Όμηραπάτη fr. XXXX v. 1
 όγλοάρεσκος fr. XVIII v. 3
 όγλολοίδορος fr. XXVIII v. 1
 [παντοφνής *peringeniosus* fr. XII]
 [πλατυνεσθαι *se iactare* fr. XVIII v. 3]
- πλατυρημοσύνη fr. XXXXII
 πλατυσμός *iactantia* fr. XXV
 πολύδοξος fr. III v. 1
 ήητορομυκτος fr. L v. 3
 σεμνηγορή fr. III v. 2
 σεκτοσύνη fr. XXXXV v. 4
 συσφηκώ fr. XXXXVII v. 3
 τερατοῦμαι fr. XVIII v. 2
 τιμαιογραφείν fr. XXVI v. 3
 *όπαστικός fr. L v. 3
 ύπάτωφος fr. XXXX v. 1
 ύποτρεῖω (non ύποτρεώ) fr. VIII v. 4
 ύστατος (superlativus vocis ύς) fr. LV v. 1
 φαντασμός¹⁾ (non φάντασμα) fr. V v. 3
 χαρκαίτης fr. LX v. 2
 Χαρωνεύς fr. XXVII
 ώρολογητής fr. XI

VOCABVLA CRATETEA

- [περίφροτος *superfluus* fr. III v. 2] [τυφωεύς *superbiens* fr. I v. 2]
 σγξάινω fr. III v. 2 φιλυβρις fr. V v. 1

VOCABVLA BIONEA

- όλβιότυφος fr. I v. 1 φαλληγενής fr. I v. 1

1) apud christianum quendam scriptorem (Marcum Erem. de bapt. p. 937^c) hoc vocabulum praeterea legitur (= *imagnatio*).

II INDEX SCRIPTORVM

APVD QVOS SILLOGRAPHORVM RELIQVIAE REPERIVNTVR

- Anthol. Palat.
 X 38 Tim. fr. LVIII v. 2 p. 180
 XI 296 Tim. fr. XXIII p. 127
 Appuleius de magia c. 22 Crat.
 fr. III v. 1. 2 p. 196
 Athenaeus
 I p. 22^d Tim. fr. LX p. 181
 II p. 54^e Tim. fr. III p. 98
 IV p. 158^a Tim. fr. XXII p. 124
 158^b Tim. fr. XXI p. 122
 160^a Tim. fr. XXXXIII
 p. 155
 160^d Tim. fr. XXXI p. 139
 162^f Tim. fr. XXX p. 137
 163^c Tim. fr. LVI p. 177
 VI p. 251^b Tim. fr. LXIII p. 186
 VII p. 279^f Tim. fr. LVI p. 177
 281^e Tim. fr. LVIII p. 180
 IX p. 406^e Tim. fr. XI p. 110
 X p. 424^b Tim. fr. XXXXVI
 p. 160
 445^d Tim. fr. XXXXVI
 p. 160
 XI p. 505^e Tim. fr. LII p. 172
 XIII p. 588^a Tim. fr. LV v. 2
 p. 175
 610^b Tim. fr. LXV p. 186
 XV p. 666^a Tim. fr. XXVII p. 133
 698^a Tim. fr. XXXVIII
 p. 148
 Choeroboscus in Theodos. can.
 p. 566 Xen. fr. III p. 190
 Clemens Alexandrinus strom.
 I 14, 63 p. 129, 50 Tim. fr. L
 v. 1. 2 p. 167
 II 20, 121 p. 177, 44 Crat. fr. V
 p. 199
 II 20, 121 p. 177, 48 Crat. fr. VI
 p. 199
 V 1, 11 p. 235, 34 Tim. fr. XIV
 p. 113
 V 1, 11 p. 235, 37 Tim. fr. XV
 p. 114
 David schol. Arist. p. 22^b 28
 Tim. fr. V v. 1 p. 97
 Demetrius de elocut. § 259
 Crat. fr. III v. 1 p. 196
 Draco Straton. p. 33 Xen. fr.
 III p. 190
 Eudocia c. 215 Xen. fr. I p. 188
 Eusebius praep. evang.
 XIV 5, 12 p. 729^d Tim. fr.
 XVI p. 115
 18, 17 p. 761^e Tim. fr.
 XXXV p. 145
 18, 19 p. 761^d Tim. fr.
 XXXII p. 141
 18, 28 p. 763^c Tim. fr.
 XXXIII p. 143 et
 XXXIII p. 144
 XV 62, 14 p. 855^b Tim. fr.
 XV p. 114
 62, 15 p. 855^c Tim. fr.
 XIII p. 113

Eustath. in Hom.
 p. 948, 40 Xen. fr. III p. 190
 p. 989, 30 Tim. fr. XXXXVI
 p. 161
 p. 1349, 10 Tim. fr. XI p. 110
 p. 1404, 2 Tim. fr. XXX p. 137
 p. 1488, 61 Tim. fr. LX p. 181
 p. 1505, 2 Tim. fr. LXVII
 p. 187
 p. 1691, 30 Tim. fr. LVIII
 p. 180

Galen. ad Hippocr. epidem. VI
 tom. XVIII 1 p. 989 Kühn.
 Tim. fr. XXV p. 129

Gellius noct. Att.
 III 11, 2 Xen. fr. V p. 191
 17, 4 Tim. fr. XXVI p. 130

Herodian. π . δ ιστορίων p. 366
 Lehrs. Xen. fr. III p. 190

Hesychius Milesius
 c. VIII Tim. fr. XVIII
 p. 120
 c. XXX Tim. fr. LV p. 175
 c. XLIV Tim. fr. XXVIII
 p. 134 et Crat.
 fr. III p. 195
 c. LV p. 42 Tim. fr. VII p. 102
 p. 45 Tim. fr. LII p. 172
 c. LXIII Crat. fr. I p. 192

Iamblichus in Nicomachi
 arithm. p. 148 Tim. fr. XXVI
 p. 130

Laertius Diogenes
 I 34 Tim. fr. VI p. 100
 II 6 Tim. fr. XXXXVII
 p. 162
 19 Tim. fr. L p. 167
 55 Tim. fr. LIII p. 173
 62 Tim. fr. LIII v. 2. 3
 p. 173
 66 Tim. fr. LIII p. 175
 107 Tim. fr. XXXXI p. 152

Laertius Diogenes
 II 118 Crat. fr. I p. 192
 126 Tim. fr. XXVIII p. 134
 et Crat. fr. III p. 195
 III 7 Tim. fr. VII p. 101
 26 Tim. fr. LII p. 172
 IV 33 Tim. fr. XVI p. 115 et
 fr. XVII p. 117
 34 Tim. fr. XVIII p. 118
 42 Tim. fr. XVIII p. 119
 52 Bion. fr. I p. 201
 67 Tim. fr. XXXXII p. 154
 V 11 Tim. fr. XXXXIII p. 154
 VI 18 Tim. fr. XII p. 111
 85 Crat. fr. III p. 196
 VII 15 Tim. fr. VIII p. 103
 16 Tim. fr. XX p. 121
 161 Tim. fr. LXI p. 184
 170 Tim. fr. XXIII p. 127
 VIII 36 Tim. fr. III p. 93
 67 Tim. fr. XXXXVIII
 p. 166
 IX 6 Tim. fr. XXVIII p. 135
 18 Tim. fr. XXXX v. 1
 p. 149
 22 Tim. fr. III p. 95
 25 Tim. fr. V p. 97
 40 Tim. fr. II p. 90
 52 Tim. fr. X p. 109
 64 Tim. fr. XXXVIII p. 147
 69 Tim. fr. LXII p. 184
 et LXIII p. 185
 112 Tim. fr. I p. 89
 115 Tim. fr. XVIII^a p. 121
 X 2 Tim. fr. LV p. 175

Plutarchus
 Dio 17 Tim. fr. XIII
 p. 113
 Numa 8 Tim. fr. III
 p. 93
 Pericl. 4 Tim. fr. V v.
 1. 2 p. 97
 de virt. moral. 6 Tim. fr. VIII
 p. 106
 sympos. VII 3 Tim. fr. VIII
 v. 2—4 p. 107

- Plutarchus de vit. aer. alien. 7
Crat. fr. II p. 194
Procl. in Plat. Alcib. prim. I
p. 256 Creuz. Tim. fr. XXVIII
v. 1 p. 135
Proclus in Plat. Parmen. tom.
IV p. 23 Cousin. Tim. fr. V
v. 1 p. 97
id. in eund. p. 88 Tim. fr. V
v. 1 p. 98
Proclus in Timae. p. 1 Tim.
fr. XXVI v. 3 p. 130
Proleg. Plat. philos. 5 Tim.
fr. XXVI v. 2. 3. p. 131
- Schol. Aristoph. Equit. 406
Xen. fr. I 188
Schol. Iamblich. vit. Pythag.
267 p. 198 N. Tim. fr. V
v. 1 p. 97
Schol. Plat. Timae. p. 20^A Tim.
fr. XXVI v. 2. 3 p. 130
Sextus Empiricus
Pyrrh. hypot. I 223. 224 Tim.
fr. XXXXV p. 157
ibid. 224. 225 Tim. fr. XXXX
p. 148
adv. dogm. I 8 Tim. fr. L v. 1
p. 167
ibid. I 10 Tim. fr. LI p. 171
III 57 Tim. fr. XXXXVIII
p. 164
- Sextus Empiricus
adv. dogm. III 193 Xen. fr. II
v. 1. 2 p. 189
V 141 Tim. fr. XXXVI
et XXXVII p. 146
V 171 Tim. fr. LVII p. 178
V 172 Tim. fr. XXIII p. 125
adv. mathem. I 58 Tim. fr.
LVIII p. 179
ibid. I 289 Xen. fr. II v. 3. 4
p. 189
Simplicius in Arist. phys. I 3
p. 193, 3 Diels. Tim. fr. V
v. 1 p. 97
ibid. VI 9 p. 236^b 4 Ald. Tim.
fr. V v. 1 p. 97
Suidas v. *σινδερῶς* Tim. fr.
VIII v. 2. 3 p. 103
- Theodoret. Gr. aff. cur.
II 20 p. 24, 28 Tim. fr. XXXIII
p. 143 et XXXVIII p. 144
V 16 p. 72, 6 Tim. fr. XV
p. 115
XII 50 p. 172, 52 Crat. fr. VI
p. 200
Tzetzes chil. X 806—810 Tim.
fr. XXVI* p. 133
ap. Bernhardt. Dion. Tim.
fr. LXVI p. 187
-

INDEX RERVM

IN COMMENTATIONE ET IN COMMENTARIIS TRACTATARVM

- Academici** 154
ἀδιαφορία Pyrrhonis et Timonionis 15 adn. 1
Aenesidemus expilatus a Diogene, Aristocle, Sexto Empirico 15 adn. 1; nomen *ἐποχή* ad scepticos devexit 29 adn. 5
Aeschines 173 sq.
ἀγοραῖα *ἔπη* 166
ἀνικτήs 137
ἀκριβολόγος 169
Alexander Aetolus 18 sq.
Alexandrini philosophi 181 sq.
Alexis Hesionae fr. 1 145
Ammianus Marcellinus XXII 16, 16 65
Amphiaræum Phliuntis 11 adn. 5
ἀμφοτερόβλεπτος 158
ἀμφοτερόγλωσσος 98 sq.
Anaxagoras 162 sq. 165; *Νοῦs* vocatus 162
Anaxarchus Democritens 107 sq., *εὐδαιμονικός* 109
annominatio 102. 114. 129. 154. 167. 171. 173. 181. 186. 193
Antigonus Carystius 8; Timonis vitam scripsit 8; ex eo hausit Aristocles 9, Apollonides 9, Diogenes 9, Athenaeus 180; sillos adhibuit 31. 180
Antisthenes Cynicus 111 sq.; eius cum Platone inimicitia 67 adn. 1
Apollonides Nicaenus scripsit commentarium in Timonis sillos 31 sq., in eoque Timonis vitam 9
Aratus ubinam Timonem audiverit 17; Homerum edidit 18 adn. 2
Arcesilaus 115 sq.; 117 sq.; pendet a Menedemo, Pyrrhone, Diodoro 117; eius facetiae 119
Archippus comicus p. 6 adn. 1
Archytas 201 sq.
Aristippus 175.
Aristocles peripateticus de Timonis vita ex Antigono hausit 9; unde Timonis fragmenta petierit 34 sq.
Ariston Chius 186; eius discipuli 184; eius *ὀμωμάτα* 184
Aristoteles 154
Ἄργαῖος 140
ἀρυσάλια vel *ἀρυνάλια* 161
Asclepiades Phliasius 133. 195
ἄσσιοί cur homines dicti 145
Ἄσσιος λίθος 127; eius natura 128
Assus urbs 128
ἀστρονόμημα quomodo formatum 101
Athenaei codex Marcianus 51
Attagas et Numenius 16 adn. 1

ἀπολαλητής 185
ἀπόσχολος 186
ἀφασία nomen a Timone usurpatum 29 adn. 5

Bion Borysthenita germanus cynicus 67. 73 sq., irridebat dogmaticos 74, primus dicitur *ἀνθινὰ φιλοσοφίαν περιβαλεῖν* 74 sq.; Homericam usurpavit 77; eius 'sermonum' fragmentum amplissimum 75 sq.; eius carmen parodicum 77; eius similia 76 adn. 2; eius *φορτικὰ ὀνόματα* ibid.

Bionis descriptio apud Diogenem 75, quid valeat 76

catalogi apud parodos frequentes 43
 certamina in Graecorum litteris frequentia 44

χαρὰνίται 183

cicadae Atticis carae 103
 cinaedi, poeseos genus 26 sq.
 Cleanthes Assius 127 sqq. 141
 Crates Thebanus: eius silli 72 sq.

Ctesibius Chalcidensis 137
 cynici omnes dogmaticos et eruditos irridebant 67; christi utebantur 68; eorum Homericæ studia 69, Homericæ parodiae 69 sq., eorum dicendi genus quale 68 sqq.; parodiae aliorum poetarum 70; *παρονομασίαι* 71; *ἀμφιβολίαι* 71 sq.

Cynulcus 139

δεικνύναι = *δακτυλοδεικτεῖν* 126

δείπνον forma frequens in carminibus irrisoriis 30

Democriti cum Pyrrhoneis necessitudo 91

Corpusc. II.

διὰ ποιημάτων quid valeat 56
diastemata musica 202

Didymus Chalcenterus de sillis 7; *περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας* 65

δι' ἔλεγείας 'elegiaco metro' 58
Δίεξ fabula 83

Diodorus Megaricus 117. 118

Diogenes v. Laertius

διώκειν 193

Dionysius Metathemenus 180

δῆ optativus 164

Echo 115

εἰρωνευτής 170

ἔλευθερία 199

Empedocles 166 sq.

ἐννομολέσχη 169

Epicurus 176 sq. 177 sq.

ἐπικουκαστής 136

ἐποχή nomen ab Arcesilao inventum, ab Aenesidemo ad scepticos translatum 29 adn. 5

Eratosthenes 74 sq.

Eris similesque daemones 114

Euboeus Parius 148

Euclides Megaricus 153

Eurylochus Pyrrhoneus 184

Eusebii praep. evang. codicum auctoritas 54

Euseb. praep. evang. XIV 18, 5 p. 759° tractatus 29 adn. 5

γαλήνη, imago scepticis usitata 146

γλαῦξ: *θανμάζειν τὴν γλαῦκα* 120

γόνος adiectivum 94

grammatici graeci in quae genera poesin dividerint 20

γραμμοδιδασκαλίδης vel *γραμμαδιδασκαλίδης* 176

γυργαθός 105

Ἑλλήνων ἢ πᾶσα οἰζύς 156

Heraclitus 135 sq.; 164 sq.

- Hermippus de Platonis Timaeo 131 sq.; de Epicuro 176 sq.
 heroiambi in poesi ludibunda adhibiti 63, non a Xenophane 63
 ἔσπετε 89
 Hippon ἄθεος 186
 ὄλμος 129
 Ὀμηραπάτη 150
 Homeri exempla antiqua et διαφθωμένα 18
 Homeri Θ 465 quid traditum 99
 Homerus sillographus 65
 Homerus tragicus 18 sq.
 ὁρολογητής 110 sq.
 οὐτως 164
 ὕστατος 176
 Ἰαμβος 26; 57
 Ἰνδαλμοί, Timonis carmen elegiacum 21; eius fragmenta 21 sq. 24; eius argumentum 22 sq.; eius titulus 23
 καρύκη Lydorum 156
 κατατρίβειν 193
 Κερκώπων ἀγορά Atheniensis 16 adn. 2
 κηφήν 126
 κόκκος γόνου 125
 κινδαψός 104
 κοκκυστής 186
 κύνεον μένος 108
 Laertius Diogenes scripsit Timonis vitam 9; quibus fontibus in ea usus sit 9 sq.
 Laertius Diogenes quomodo transitum ad novum fontem significet 9 adn. 5; quomodo apud eum Antigoni excerpta saepius exeant 9 adn. 5; cui sectae addictus fuerit 32 sq.; quinam eius codices a me adhibiti 51 sq.; bonorum codicum stemma 54
 Laertius Diogenes IX 18 tractatus 47 adn. 1; 56 sq.
 64 145
 105 28 adn. 4
 109 12 adn. 1 et 2;
 32 adn. 1
 110 14; 19 sq.; 26;
 27 adn. 3
 112 9 adn. 4
 113 15 adn. 3
 114 14 adn. 1;
 15 adn. 2
 λαξός 168 sq.
 λασπεδών 178
 λεσχὴν ἀμφίνοος cur Democritus 91 sq.
 ληκητής 166
 μακρόσε? 106
 Meleager Gadareus 84, eius satirae ibid.; in eis Menippi aemulus ibid.
 Melissus 99 sq.
 Menedemus 134 sq.; 195
 Menippus comicus 83
 Menippus Gadareus quando vixerit 78 sq.; irrisit philosophos 79; eius satirae 80 sq.; earum forma 82; earum tituli et fragmenta 82 sq.; Luciani exemplar 81; impugnavit Epicureos 81, Stoicos 82
 Miccyllus philosophus 194
 μολύτης 127 sq.
 μυκτήρ 170
 Neike, Eridis soror 114
 Νεκυίας forma ad sugillandos homines aptissima 40 sq.
 Nicias Nicaenus 31. 180
 Νικαρέτη, Stilponis amica 194
 Nicomachi elegia 44 adn. 1
 Nicomedes Cous Homericus rhapsodus, non parodus 64
 nomina neutr. gen. in -μα exeuntia idem atque nomina masc. gen. significant 101

νομοθήκη 142
 Numenius v. Attagas
 Nysius, Panaetii discipulus 66
 adn. 1

ὀαριστής 94
 ὀλβιόττωφος 202
 Olympiodorus, βίος Πλάτ. Laer-
 tium expilavit, non Por-
 phyrum 33 adn. 2
 ὀχλοάρεσκος quomodo forma-
 tum 121
 ὀχλολοίδορος 136

πάναγον 182
 παντοφνής 112
 παρὰ γράμμα 193
 Parmenides distinxit αἰσθητὰ
 et νοητὰ 95
 πᾶρ πυρί 190
 πήρη cynicorum 196 sq.
 φακῆ cibus vilissimus 123;
 φακῆν ἔψειν διδάσκειν 123
 Phaedon Eliacus 153
 Philon scepticus 185
 πλατίσπακος 102
 πλατύνεσθαι 121
 Plato 130 sq.; 172 sq.; librum
 Pythagoreum novit possedit-
 que 131 sq., cur πλατίστωτος
 102, cur ἡδυεπής 102 sq.
 Plutarch., de profect. in virt.
 c. 11 p. 82^B correctus 77
 adn. 1
 ποιμὴν μύθων cur Democritus
 91. 92
 πολύδοξος 96
 πότος ψυχρός 165
 Prodicus Cens 110 sq.
 Protagoras 110; 164 sq.
 ψαλληγενής 202
 Ps. Metrodorus π. αἰσθήσεων
 75
 Pyrrhon 141; 146; 147 sq.; Ti-
 monis magister 11 sq.; eius
 mores 15 sq.; descriptus in

Timonis Pythone 28; in Ga-
 leni subfig. emp. 28 adn. 3
 Pythagorae magicæ artes 94
 Pythagoreorum symbolica dic-
 tio 94

Satirae Menippeae Graecorum
 78

σεμνηγορή 94
 Sextus Empir. Pyrrh. hyp. I
 224 tractatus 42 adn. 1
 σιλλαινέειν 6 adn. 1 et 2
 σιλλογράφος quis praeter Ti-
 monem et Xenophanem 64
 σιλλογράφος quis dictus recen-
 tioribus temporibus 65 adn. 5
 σίλλος, non σιλλός 5
 σίλλος quid significet 5 sq.;
 unde derivetur 5
 σίλλος, poema, quomodo a ve-
 teribus definitus sit 7
 σιλλοῦν 6 adn. 1 et 2
 σκινδαψός v. κινδαψός
 σκόροδα a Graecis in deliciis
 habita 198
 Socrates 167 sqq.; 171 sq.
 σοφισταί quinam Timoni 90. 49
 σοφῶν σοφός dictio 100
 σοφός quis Timoni 90. 49
 Sotion scriptor διαδοχῶν 8;
 31 adn. 2; quas Nicias usur-
 pavit 31 adn. 2; ex eo hausit
 Apollonides 9 et Diogenes 9;
 scripsit commentarium in Ti-
 monis sillos 31
 Speusippus 113
 σφηκοῦν 163
 σπουδαιοχαριέντων, τὸ γένος
 66 adn. 1
 σπουδογέλιον cynicorum 66
 σθένος Homericæ imitatione
 dictum 99
 Stilpon 193
 Stoici 124; 125 sq.; 178; 179
 Stratonici citharistae ioci 128
 Suetonius contra Didymum 65

- τάλαρον* 181
τελέειν in testimoniis pinacographicis adhibitum 27 adn. 3
 Thales: eius astronomica studia 100 sq.
θάύματα 173
 Theophylact. Simoc. ep. 79 145
τιμαιογραφείν 132
 Timaeus substituendus Timoni 49 sq.
 Timaeus Locrus 132
 Timon, ὁ *σilloγράφος* 8 et 31; eius biographi 8 sq.; eius patria 10; eius vita 10 sq.; eius aetas 13; eius mores 14 sqq.; eius discipuli 17; eius consuetudo cum Arato 17 sq.; cum Alexandro Aetolo et Homero tragico 18 sq.; eius studia 19 sq.; eius scripta 20 sq.; 27 sq.; eius indalmi 21 sqq. (v. *ἰνδαλμοί*); eius tragoediae 24; eius satyri 25 sq.; eius cinaedi 26 sq.; eius Pythion 28 sq.; scr. *πρὸς τοὺς φυσικούς* 29; *περὶ αἰσθησεων* 29; de summo bono 29; *Ἀρκεσίλαου περίδειπνον* 29 sq.
 Timonis silli: eorum titulus 30; in eos commentarios scripsit Sotion 31 et Apollonides 31 sq.; quando lectitati 31 sq.; eos adhibuerunt Athenaeus, Sextus Emp., Laert. Diog. 34, item Aristocles 34 sq.; post Diogenem nemo fere 35; eorum fragmenta edita 35 sq.; eorum dispositio 36 sqq., 42 sqq.; fuerunt parodiae Homericae 37 sq., nullas alias parodias continuerunt 38 sq.; in *νεκτίας* formam redacti 39 sqq.; in primo libro *λογομαχία* philosophorum erat descripta 44 sq., Pyrrhonis tranquillitas praedicata 46; in secundo et tertio libro Xenophanes Tiresiae vicibus fungitur 47; in secundo iudicat de antiquioribus philosophis 47 sq.; in tertio de recentioribus 48; fragmenta incerta vel spuria 49; eorum intellectus cur difficilis sit 50; eorum peculiare facetae 50; novata vocabula 50 et 203 sq.; in eorum fragmentis recensendis quae subsidia nova praesto fuerint 51 sq.; num Lucianus eos imitatus sit 83
τύφος 198
τυφωεύς 193
 Tzetzes de Platonis Timaeo 131, de Sophronis mimis 132
 Varronis saturae Menippeae 79 sq.
 Xenophanes Colophonius 148 sqq.; 155 sq.; 157 sqq.; sillos scripsit 55 sqq.; qui sunt ita dicti a grammaticis 59, eidem atque *παροδίαι* 59; quales fuerint 60 sq.; eorum fragmenta 61, dubia 61 sq.; non fuerunt scripti heroiambis 62 sq.; eius iambi nulli 57; eius 'satirae' nullae 60
 Xenophon philos. 173
 Zenon Eleates cur *πάντων ἐπιλήπτωρ* dictus 99; v. *ἀμφοτερόγλωσσοσ*
 Zenon stoicus 121 sq.; 122 sq.; cur Phoenix 104; cur anus Timoni *ibid.*; eius victus 122, continentia *ibid.*
 Zopyrus rhetor 15. 83

TABVLA ARGVMENTI

I. COMMENTATIO p. 5—85

de *σῖλλος* vocis radice et potestate p. 5. 6

de sillorum descriptionibus antiquis p. 7. 8

de sillographis Graecis p. 8—78

de Timone Phliasio p. 8—55

1 de Timonis biographis p. 8—11

2 de Timonis vita p. 8—13; de eius aetate p. 13;

de eius moribus p. 14—16; de eius fama et

discipulis p. 17; de amicitia quam habuit cum

Arato p. 17. 18, cum Alexandro Aetolo Ho-

meroque tragico p. 18. 19; de eius studiis p. 19.

20; de eius scriptis p. 20—30, poeticis p. 21—

27, prosaicis p. 27—29, incerti generis p. 29. 30

3 de Timonis sillis p. 30—55; de titulo p. 30,

de commentariis et expilatoribus antiquis p. 31

—35, de fragmentorum collectionibus p. 35. 36;

de eorum argumento et forma p. 36—39; de

eorum dispositione p. 39—48; de eorum frag-

mentis dubiis p. 49. 50; de eorum proprietatibus

p. 50; de adnotationibus criticis huius editionis

p. 51—55

de Xenophanis Colophonii sillis p. 55—64

de cynicis sillographis p. 65—78

1 de cynicis *σπουδογελοῖς* p. 66—72

2 de Cratetis cynici sillis p. 72. 73

3 de Bionis satiris et sillis p. 73—77

de Graecis satirarum Menippearum scriptoribus
p. 78—85

1 de Menippo p. 78—84

2 de Meleagro p. 84. 85

II. SILLOGRAPHORVM RELIQVIAE p. 87—202

Timonis fragmenta p. 87—187

Xenophanis fragmenta p. 188—191

Cratetis fragmenta p. 192—200

Bionis fragmentum p. 201. 202

III. INDICES

index vocabulorum *ἀπαξ εἰρημένων* p. 203. 204

index scriptorum apud quos sillographorum reli-
quiae extant p. 205—207

index rerum in commentatione et fragmentorum
commentariis tractatarum p. 208—212

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA

RECOGNITA ET COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FR. JACOBS ET VAL. CHR. FR. ROST.

LIPSIÆ IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

Bedeutend ermässigte Preise.

Erschienen sind bis jetzt:

	M. ʒ		M. ʒ
Aeschinis in Ctesiphontem oratio ed. <i>Weidner</i>	3. 80	Lysiae et Aeschinis orationes selectae ed. <i>Bremi</i>	1. 50
Aeschylli Agamemno ed. <i>R. Enger</i>	3. 75	Lysiae orationes selectae ed. <i>Bremi</i> —	90
Aristophanis Nubes ed. <i>Teuffel</i> . Ed. II.	1. 20	Pindari carmina cum deperditarum fragm., variet. lect. adi. et comment. illustr. <i>L. Dissen</i> . Ed. II. cur. <i>Schneidewin</i> . Vol. I.	3. 90
Delectus epigramm. Graec. ed. <i>Jacobs</i> . [Vergriffen]	1. 80	— Vol. II. Sect. I. II. (Comment. in Olymp. et Pyth.) (à 1 M. 50 ʒ.)	3. —
Demosthenis conclone ed. <i>H. Sauppe</i> . Sect. I. (cont. Philipp. I. et Olynthiacae I—III.) Ed. II.	1. —	Platonis opera omnia ed. <i>Stallbaum</i> X voll. (21 Sectiones.)	
Euripidis tragoediae ed. <i>Pflugk et Klotz</i> . Vol. I, II et III. Sect. I—III.	15. 15	Einseln:	
Einseln:		Vol. I. Sect. 1. <i>Apologia Socratis et Crito</i> . Ed. <i>Wohlrab</i>	2. 40
Vol. I. Sect. 1. <i>Medea</i> . Ed. III.	1. 50	Vol. I. Sect. 2. <i>Phaedo</i> . Ed. V. cur. <i>Wohlrab</i>	2. 70
" I. " 2. <i>Hecuba</i> . Ed. III. ed. <i>Wecklein</i>	1. 20	Vol. I. Sect. 3. <i>Symposium</i> c. ind. Ed. III. <i>Verg.</i>	2. 85
" I. " 3. <i>Andromacha</i> . Ed. II.	1. 80	Vol. II. Sect. 1. <i>Gorgias</i> . Ed. III	2. 40
" I. " 4. <i>Heraclidae</i> . Ed. II	1. 20	Vol. II. Sect. 2. <i>Protagoras</i> c. ind. Ed. IV. ed. <i>Kroschel</i>	2. 40
" II. " 1. <i>Helena</i> . Ed. II.	1. 20	Vol. III. <i>Politia sive de republica libri</i> decem. 2 voll. Ed. II. [Vgr.]	7. 50
" II. " 2. <i>Alcestis</i> . Ed. II.	1. 20	Vol. III. Sect. 1. <i>Politia lib. I—V</i>	4. 20
" II. " 3. <i>Hercules furens</i> Ed. II. cur. <i>Wecklein</i>	1. 80	Vol. III. Sect. 2. <i>lib. VI—X</i>	3. 30
" II. " 4. <i>Phoenissae</i> . Ed. II. cur. <i>Wecklein</i>	2. 25	Vol. IV. Sect. 1. <i>Phaedrus</i> . Ed. II	2. 40
" III. " 1. <i>Orestes</i>	1. 20	Vol. IV. Sect. 2. <i>Menexenus, Lysias, Hippias uterque, Io</i> . Ed. II	2. 70
" III. " 2. <i>Iphigenia Taurica</i>	1. 20	Vol. V. Sect. 1. <i>Laches, Charmides, Alcibiades I, II</i> . Ed. II	2. 70
" III. " 3. <i>Iphigenia quae est Aulide</i>	1. 20	Vol. V. Sect. 2. <i>Cratylus</i> cum. ind.	2. 70
Hesiodi carmina ed. <i>Goetting</i> et <i>Flach</i> . Ed. III.	6. 60	Vol. VI. Sect. 1. <i>Euthydemus</i>	2. 10
Homeri Ilias ed. <i>Spitzner</i> . Sect. I—IV	4. 50	Vol. VI. Sect. 2. <i>Meno et Euthyphro</i> itemque incerti scriptoris <i>Theages, Erastae, Hypparchus</i> . Ed. II ed. <i>Fritzsche</i>	6. —
Einseln:		Vol. VII. <i>Timaeus et Critias</i> [Vergriffen.]	6. 48
Sect. I. lib. 1—6	— 90		
Sect. II. lib. 7—12	— 90		
Sect. III. lib. 13—19	1. 35		
Sect. IV. lib. 19—24	1. 35		

Platonis opera omnia ed. Stallbaum.	<i>M. S.</i>
Einseln:	
Vol. VIII. Sect. 1. Theaetetus. Ed. II. rec. Wohlrab	3. —
Vol. VIII. Sect. 2. Sophista	2. 70
Vol. IX. Sect. 1. Politicus et incerti auctoris Minos	2. 70
Vol. IX. Sect. 2. Philebus	2. 70
Vol. X. Sect. 1. Leges. Vol. I. lib. I—IV	3. 60
Vol. X. Sect. 2. lib. V—VIII	3. 60
Vol. X. Sect. 3. lib. IX—XII et Epinomis	3. 60
Sopheclis tragoediae ed. Wunderus.	
2 voll.	9. 90
Einseln:	
Vol. I. Sect. 1. Philoctetes. Ed. IV ed. Wecklein	1. 50
Vol. I. Sect. 2. Oedipus Rex. Ed. V ed. Wecklein	1. 50
Vol. I. Sect. 3. Oedipus Coloneus. Ed. IV	1. 80
Vol. I. Sect. 4. Antigona. Ed. V ed. Wecklein	1. 50
Vol. II. Sect. 1. Electra. Ed. III	1. 20
Vol. II. Sect. 2. Aiax. Ed. III	1. 20
Vol. II. Sect. 3. Trachiniae. Ed. II	1. 20

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri VIII ed. Poppo	<i>M. S.</i>
Einseln:	
Vol. I. Sect. 1. Lib. I. Ed. II	3. —
Vol. I. Sect. 2. Lib. II. Ed. II	2. 25
Vol. II. Sect. 1. Lib. III. Ed. II ed. J. M. Stahl	2. 40
Vol. II. Sect. 2. Lib. IV. Ed. II ed. J. M. Stahl	2. 70
Vol. III. Sect. 1. Lib. V. Ed. II ed. J. M. Stahl	2. 40
Vol. III. Sect. 2. Lib. VI. Ed. II ed. J. M. Stahl	2. 40
Vol. IV. Sect. 1. Lib. VII. Ed. II ed. J. M. Stahl	2. 70
Vol. IV. Sect. 2. Lib. VIII. Ed. II ed. Stahl	2. 70
Xenophontis Cyropaedia ed. Bornemann. [Vergriffen.]	1. 50
— Memorabilia ed. Kühner. Ed. II	2. 70
— Anabasis ed. Kühner	3. 60
Einseln à 1 <i>M. 80 S.</i>	
Sect. I. lib. I—IV.	
Sect. II. lib. V—VIII.	
— Oeconomicus ed. Breitenbach	1. 50
— Agesilaus ed. Breitenbach. [Vergriffen]	1. 20
— Hiero ed. Breitenbach. [Vergr.]	— 75
— Hellenica, Sect. I. (lib. I. II.) ed. Breitenbach. Ed. II	1. 80
— Sect. II. (lib. III—VII.) ed. Breitenbach. Ed. II	4. 80

HAVERFIELD LIBRARY
OF ANCIENT HISTORY
OXFORD

